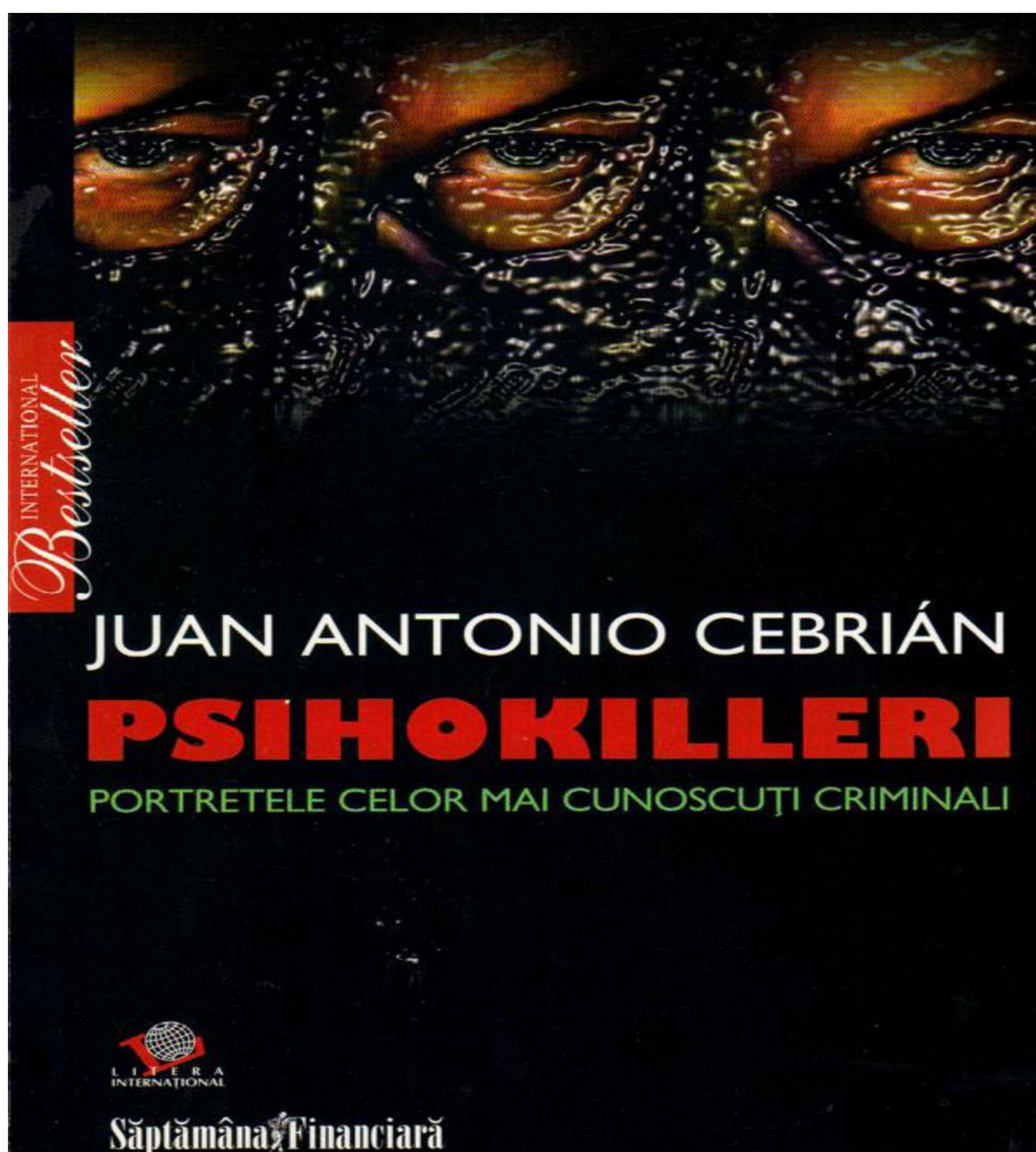

INTERNATIONAL
Bestseller
JUAN ANTONIO CEBRIÁN
PSIHOKILLERI
PORTRETELE CELOR MAI CUNOSCUŢI CRIMINALI
LITERA INTERNAŢIONAL
Săptămâna Financiară

C U P R I N S

Traducere şi adaptare: Graal Soft SRL Edicion original en castellano e 2006 Ediciones Nowrilus ŞI, Madrid, Spain www nowtilus.com e Juan Antonio Cebrián Copyright e 2008, Litera Internaţional

Editor: Vidraşcu şi fiii Concepţia grafică şi coperta: Faber Studio SRL

CEBRIÁN, JUAN ANTONIO Psihokilleri. Portretele celor mai cunoscuţi criminali / Juan Antonio Cebrián; trad.: Graal Soft – Bucureşti: Litera Internaţional, 2008 ISBN 978-973-675-465-4

Această carte este dedicată fraţilor şi prietenilor mei din Tertulia Zona Cero:

Curios Canales, *Jesus Callejo şi Bruno Cardenosa*.

Cu ei aş fi capabil să cercetez infinitul misterios şi chiar mai mult.

Introducere.

Dragi cititori, bine aţi venit la cea de-a cincea operă literară a mea. După cum puteţi vedea, şi dacă nu, folosiţi-vă imaginaţia, scriu aceste rânduri la biroul meu în stil victorian. Da, ştiu că este puţin cam învechit şi încărcat, dar credeţi-mă că tocmai acestea sunt detaliile care îmi plac cel mai mult. Tocmai am stins a nu ştiu câta ţigară şi mă pregătesc să trec la pipă, dar,

înainte, daţi-mi voie să vă mărturisesc că aceasta este, fără îndoială, cartea cea mai ciudată cu care m-am întâlnit.

Totul a început într-o dimineaţă, acum câteva luni: îmi aduc aminte că în acea zi temperatura coborâse considerabil, m-am trezit târziu, ca de obicei, şi, după ce am petrecut ora normală în baie, am coborât scările care duceau din dormitorul meu în bucătărie, pentru că, se ştie, cel mai bun lucru pentru a începe o nouă zi este să iei un mic dejun plăcut, mâncând ceea ce îţi cere corpul. Însă, fără îndoială, acea dimineaţă a fost diferită, ceva era pe punctul de a se întâmpla, iar eu nu presimţeam ce, pe când mâneam o felie de pâine prăjită, unsă cu gem de piersici. Exact în momentul în care am muşcat din pâine, a sunat telefonul – şi ar fi bine să nu reproduc reacţia mea şi cuvintele urâte pe care le-am spus în acel moment – am luat receptorul dispus să-mi strig pofta de răzbunare, dar vocea care s-a auzit de la celălalt capăt a calmat orice impuls criminal. Da, prieteni, era el, cu vocea sa gravă şi profundă, era el, dragul meu prieten Fernando Jimenez del Oso.

Acesta este doar un fragment din conversaţia pe care am purtat-o:

Fernando: Bună, Juan Antonio, te deranjez?

Juan Antonio: Nu, nu, ce bucurie! Ce mai faci, dragă Fernando?

F.: Bine. Te sun pentru că mi-a venit o idee.

J.A.: Ah, da? Şi care o fi aceea? — am spus cu obişnuita-mi ironie simpatică folosită în conversaţiile noastre.

F.: Păi, să scrii o carte pentru o colecţie pe care o pregătesc.

J.A.: Dar, Fernando, o carte, hm, m-ai prins foarte rău, sunt pe punctul de a termina *Cruciada din Sud* şi trebuie să mă apuc de cea de a doua livrare a lucrării *Scene din istorie*. Suntfoarte ocupat, nu îmi face aşa ceva.

F.: Da, dar mie tni-ar plăcea.

J.A.: şi dacă aş accepta, ce tematică am aborda?

F.: Nu ştiu, ceva ce faci tu, despre asasinii psihopaţi. Ce zici?

J.A.: Bine, dar ţine minte că sunt personaje foarte complicate şi că va fi dificil să pun pe hârtie tot ce sunt în stare să povestesc la radio.

F.: Sunt convins că o vei face foarte bine, de aceea te şi sun. Pot să mă bazez pe tine?

J.A.: Da, Fernando, da, eşti singurul care mă poate face să înţeleg ce este cel mai bine pentru mine. Contează pe mine. Altceva?

F.: Nimic altceva, doar fă ce ştii tu să faci şi trimite-le repede, că Santos,

editorul, se grăbeşte.

J.A.: Dar abia ţi-am spus că accept, cum s-ar putea grăbi? F.: Pai i-am spus deja că eşti de acord, mă ierţi?

Este clar că puterea de seducţie a prietenului meu Fernando este înnăscută şi puţin exploatată, dar cu mine a funcţionat întotdeauna. Cu o rapiditate prusacă am început să selectez specimenele adecvate pentru realizarea acestei lucrări.

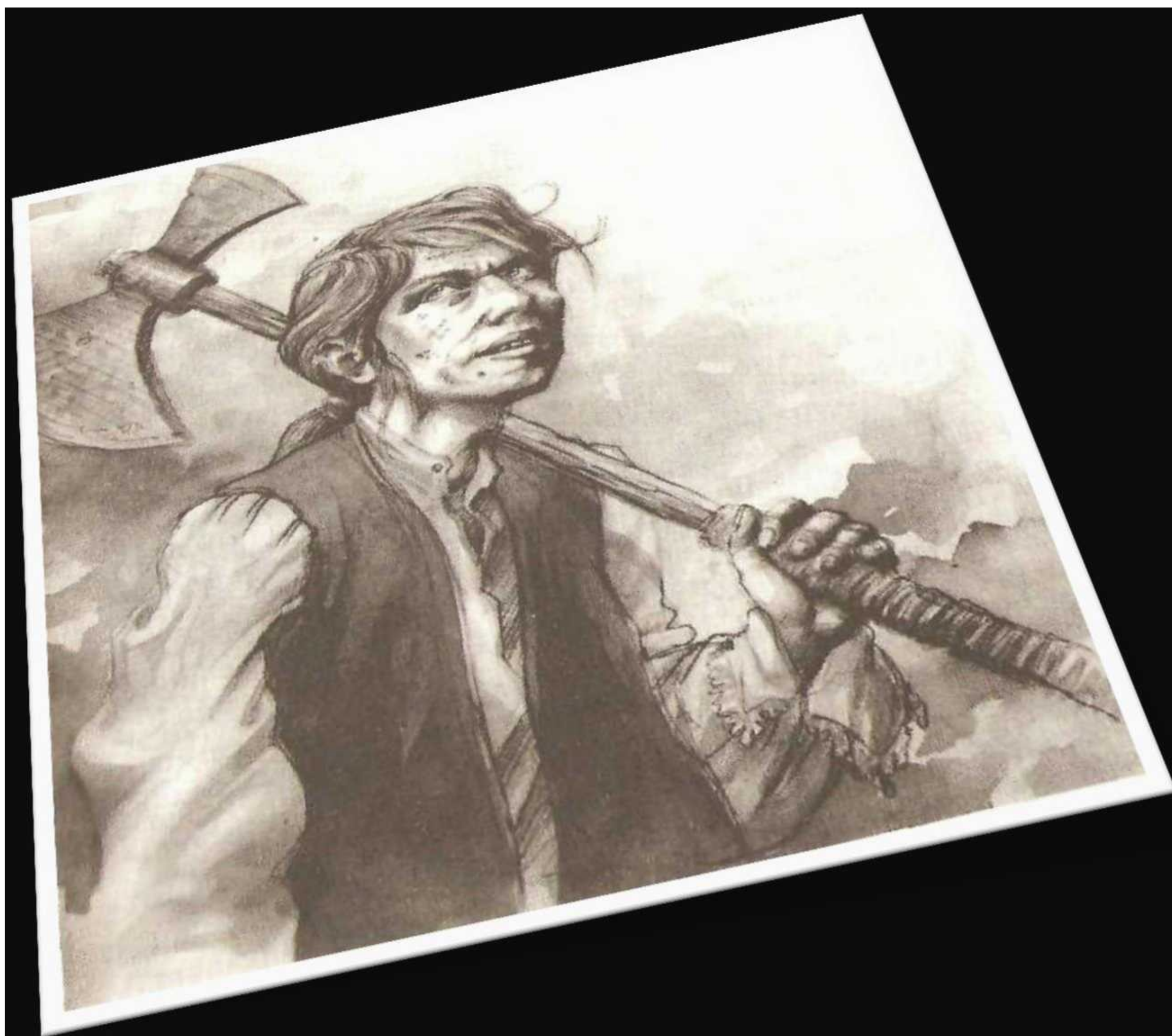
După cum cei mai mulţi dintre cititori ştiu, conduc de câţiva ani un program de radio al cărui nume este Roza vânturilor (La Roşa de los Vientos). În sezonul 2001-2002 au apărut Pasaje de teroare (Pasajes del TerrorJ, copil legitim şi întunecat al Pasajelor din istorie (IAasajes de la HistoriaJ, şi, dacă îmi amintesc bine, am povestit viaţa şi crimele a treizeci şi patru de asasini psihopaţi. Emisiunea a fost un autentic succes de audienţă, cu aproape trei sute de mii de ascultători în fiecare marţi noaptea. Acest spaţiu s-a transformat, fără să vreau, într-un loc de cult pentru împătimiţii genului: canibali, spintecători, căpcăuni, bestii infernale, strangulatori şi sânge, mai ales mult sânge, personaje greu de evaluat. Minţile cele mai perverse imaginate de oameni. Un cocteil exploziv pe cate l-au savurat înspăimântaţii ascultători nocturni ai undei zero.

Am ales cincisprezece profiluri care nu vă vor lăsa indiferenţi în fotoliul dumneavoastră din salon. Vă rog, încercaţi să citiţi această carte cu lumina difuză şi întotdeauna singur, citiţi încet, bucuraţi-vă de fiecare pagină; veţi observa că, după puţin timp, câteva umbre încep să apară în camerele casei dumneavoastră. Nu vă îngrijoraţi, sunt ei, însă deja nu mai pot face rău nimănui, şi-au plătit vina lor pământească în infern şi acum sunt curioşi să afle tot ce se scrie sau se vorbeşte despre ei. În fond, nu erau atât de răi, dar circumstanţele, umilinţele, provocările i-au făcut să comită tot felul de crime. Erau psihopaţi, dar nu bolnavi mintali şi au ştiut mereu să discearnă între bine şi rău. De ce au ales partea întunecată a vieţii? Presupun că această carte oferă unele chei pentru a înţelege comportamentul lor anormal şi antisocial şi e sigur că, dacă ne vom cunoaşte duşmanul, vom avea posibilitatea să luptăm împotriva lui.

Experţii în criminologie consideră copilăria ca fiind foarte importantă atunci când este vorba de modelarea personalităţii noastre; conform aceloraşi cercetări, există o triadă comportamentală definitorie care apare frecvent în

biografiile copiilor candidaţi la o carieră de criminali psihopaţi. Prima ar fi urinatul nocturn în pat, chiar şi la o vârstă mai mare de 12 ani, a doua ar fi impulsul obsesiv de a chinui animalele de casă ori prietenii şi, în ultimul rând, o mare atracţie pentru foc. După cum observaţi, sunt probleme cu care, până nu demult, ne-am confruntat cu toţii, pentru că ştiţi pe cineva care să nu fi provocat vreodată un mic incendiu, să nu fi ţintuit un fluture pe un carton sau să nu fi pus insecte spintecate într-un borcan. E cineva care să nu fi făcut pipi în pat vreodată când era mic? Ia te uită, pare-se că şi dumneavoastră faceţi parte din acest grup. Nu vă simţiţi vinovat, uneori asemenea pronosticuri dau greş, nu e nevoie să fii psihopat pentru a corespunde unora dintre aceste trăsături distinctive. Acum permiteţi-mi să mă ocup de o vizită neaşteptată, ce ciudat, cine poate suna la uşă dimineaţa atât de devreme? A, dar este Santos, editorul, cine ştie, poate s-a supărat pentru că nu am trimis cartea la timp:

J.A.: Bună, Santos, ce vânt te aduce pe aici? Doamne, dar ce rău arăţi, ai ochii injectaţi şi acel cuţit… Dumnezeule! Nu face asta, Santos, gândeşte-te la Nowtilus1. Nu, Santos, nu…

1

Nowtilus este editura care a tipărit acest volum în 2007, după cum Santos Rodriguez este editorul cărţii (n red.)

John Ketch

Anglia (1630 – 1686)

Călăul cel feroce

Număr de victime: între 100 şi 300 de execuţii legale.

Fraza preferată a lui Ketch: „Eu sunt cel mai bun leac pentru a vindeca răul trădării. Voi curăţa Anglia de trădători.”.

Pe parcursul mai multor secole, călăii şi-au îndeplinit macabra lor profesie protejaţi de o dubioasă legalitate. Aceste personaje cu cele mai diverse înfăţişări au făcut sute de mii de victime. Luând aminte la biografia

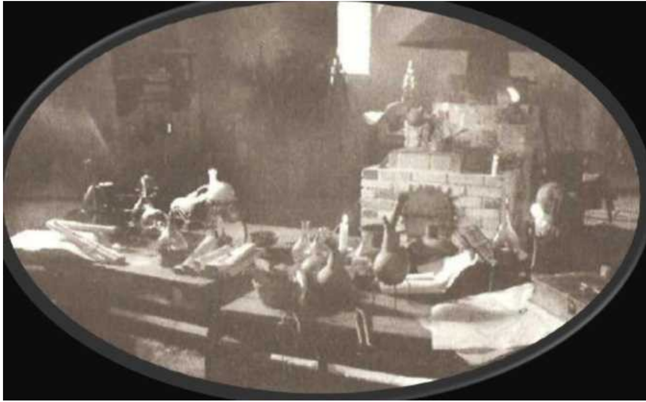
unora dintre ei, s-ar spune că, probabil, avem de-a face cu nişte psihopaţi. Să nu uităm ca psihopaţii nu sunt bolnavi mintali, contrar a ceea ce s-ar putea crede, iar prin intermediul acestei cărţi îi vom cunoaşte ceva mai mult. Psihopatul ştie să discearnă perfect între bine şi rău, de aceea se înfruptă cu mai multă poftă din crimele sale atroce şi le simte mai bine savoarea. De fapt, aceste fiinţe abominabile sunt cele mai periculoase din catalogul criminal, adevăraţi ambasadori ai infernului pe pământ. Aşa neobişnuite şi crâncene, fărădelegile lor au impresionat societatea care a suferit, de-a lungul vremii, de pe urma lor.

Richard Jacquet reprezintă un exemplu edificator, profilul său psihologic respectând, fără îndoială, canoanele cele mai stricte ale psihopatiei universale. În zilele noastre, în Regatul Unit, simpla sa amintire încă îi mai sperie pe tineri şi pe adulţi, care denunţă în faţa tribunalelor pe oricine îndrăzneşte să-i insulte apelându-i cu orice nume sub care era cunoscut cel mai sângeros călău din Anglia. „John sau Jack Ketch", „Jack Catch" sau chiar „Richard Jacquet" sunt insulte considerate mai grosolane şi mai umilitoare decât multe alte injurii folosite în mod obişnuit. În anul 1926, un tribunal britanic a condamnat pentru defăimare un cetăţean care îl numise pe altul pur şi simplu „Jack Ketch". Acest lucru a fost suficient pentru ca judecătorul să îl condamne la plata unei amenzi urmată de o mică pedeapsă obişnuită în acea vreme care a constat în aruncarea defăimătorul într-un iaz.

Având în vedere că în istorie există mii de călăi, prin ce s-a făcut atât de cunoscut Richard Jacquet? Este momentul să descoperim existenţa sa înfricoşătoare, pătată cu sângele unui număr nedeterminat de bieţi condamnaţi la moarte. Pentru că nu vom şti niciodată cad au fost.

Primele informaţii despre Richard Jacquet apar în anul 1663, până atunci neştiindu-se nimic despre acest bărbat marcat de un aspect fizic aparte. Era mic de statură şi, în consecinţă, nu cântărea prea mult, iar faţa ciupită de vărsat de vânt nu putea ascunde ura viscerală ce izvora din ochişorii vivace ai lui Jacquet. Da, prieteni, Richard ura umanitatea şi acest aspect nu trebuie pierdut din vedere. Statura sa mică şi urmele pe care boala le lăsase pe trupul lui le provocau fără îndoială un sentiment groaznic acelor concetăţeni care, în mod sigur, îşi bătuseră joc de el în copilărie şi în tinereţe.

În acea perioadă din viaţa sa, piticul Richard a început să pregătească instinctiv o răzbunare personală împotriva societăţii care îl repudia.

Într-o epoca în care religia şi superstiţiile mergeau mână în mână, John Ketch s-a transformat într-un asasin crud, de care nu au putut scăpa nici măcar vrăjitoarele folosindu-se de aşa-zisele „arte magice”,

Nu trebuie să ne uimească faptul că va fi folosit pe post de călău de închiriat pentru a realiza unele munci fără importanţă.

În secolul XVII, satele şi oraşele angajau în mod frecvent un călău pentru pedepsele neînsemnate: nasuri tăiate, urechi retezate, limbi smulse din rădăcină, biciuiri şi bătăi cu vergeaua constituiau macabra ofertă a unor oameni obişnuiţi cu sângele şi grozăviile. Meseria de călău era văzută, desigur, cu ochi răi, dar, cu toate acestea, multe persoane declasate trăiau foarte confortabil pe socoteala suferinţei altora. Puţini doreau să rămână în istorie ca asasini, totuşi, în aceste secole de oprobriu, pentru unele familii europene a devenit o ocupaţie transmisă din tată în fiu aceea de a omorî în mod legal. Avem cazuri răspândite în numeroase zone geografice europene: în Franţa, în Italia, în Germania şi chiar în Anglia, acestor personaje de joasă speţă le-au fost plătite sume fabuloase de bani, fapt ce le-a permis să trăiască mai bine decât media, iar în secolul XVII acest fapt însemnă un nivel de trai foarte bun. Pe lângă acest factor economic important exista şi latura spectacolului pe care îl oferea fiecare călău.

În secolul XVII. Condamnaţii la moarte erau executaţi, urmând felurite ritualuri stranii: decapitare, tortură, spânzurătoare – trebuie să ţinem seama de faptul că acele persoane erau omorâte pentru înaltă trădare, asasinate, furt, adică fapte considerate foarte grave şi care meritau cea mai severă pedeapsă, pentru a sluji drept exemplu în lupta pentru menţinerea unei ordini

sociale stricte.

Toporul a fost instrumentul de lucru preferat a lui John Ketch. Având în vedere statura sa redusă, nu l-*a utilizat niciodată cu uşurinţă, spre nefericirea condamnaţilor.*

În acea epocă, oamenii-lup, vrăjitoarele şi alte aşa-nurnitele fiinţe drăceşti erau candidaţii potriviţi pentru aşi potrivi capul sub securea nemilosului Ketch.

Prin urmare, cu cât era execuţia mai atractivă, cu atât se manifesta mai bine puterea sistemului spre pilda şi învăţul societăţii.

Începând din anul 1663, Richard Jacquet s-a transformat în cea mai ucigătoare armă a guvernului englez. Vreme de mai bine de 20 de ani, scandaloasele sale execuţii au avut loc de-a lungul întregii ţări. Eşafodurile unde putea fi văzut erau locurile cele mai frecventate de plebe. Nimeni nu voia să piardă maimuţărelile acelui pitic

În zilele anterioare execuţiei, Richard putea fi văzut plimbându-se pe străzile oraşului care îl angajase, anunţând cu surle şi trâmbiţe „distinsul eveniment”. Lui Jacquet îi plăcea muzica, compunea el însuşi cântece dulci, în care reda amănunţit frumuseţile pe care urma să le comită în curând. Puteau fi ascultate strofe precum aceasta: „Ascultaţi-mă, a venit cel mai bun leac împotriva trădării, sunt John Ketch, cel care curăţă iubita noastră Anglie de trădători”. Aşa cânta în timp ce amuza publicul făcând tumbe şi salturi groteşti. Nu puteţi nega faptul că, făcând abstracţie de omoruri, era un adevărat showman.

Când venea momentul adevărului, călăul cel micuţ îşi punea nişte salopete negre exagerat de strâmte, care lăsau la lumina doar capul de mici dimensiuni presărat cu urme de vărsat de vânt. Condamnaţii îl priveau cu stupoare pe viitorul lor călău şi cred că mulţi au plecat pe lumea cealaltă afişând o grimasă acră, distrată. Şi acesta nu era lucru puţin. Mulţimea cuprinsă de delir aplauda orice gest al lui Richard, acesta le prezenta topoarele, cuţitele şi frânghiile sale, unelte indispensabile comiterii acelei fapte sălbatice. De exemplu, punea tăişul toporului pe ceafa sau pe gâtul condamnatului fără să ajungă să-i taie carnea, apoi lansa o tiradă către plebe, ca şi cum acela ar fi fost un miting politic. Sceneta se putea prelungi după cheful lui Jacquet.

În final, cu aprobarea autorităţilor prezente acolo, ducea la îndeplinire sângeroasa muncă. Nu trebuie însă să uităm că R J. (sau J K.) nu avea o constituţie fizică de invidiat, aşa încât înălţimea îl împiedica să aplice lovituri de topor precise. Şi, de parcă aceasta nu ar fost de ajuns,

Fără îndoială că toţi cei care au auzit numele John Ketch păstrează în memorie teribila imagine a toporului tocit căzând asupra victimei armele sale nu erau de bună calitate, multe dintre ele fiind tocite şi ştirbe din cauza folosirii inadecvate, fapt care împiedica o tăiere eficientă. Vă puteţi imagina dantescul acelor execuţii şi durerea suferită de condamnaţii care picau în mâinile micuţului.

Chiar şi aşa, personajul nostru a obţinut popularitatea necesară pentru a lucra fără pauză şi istov pe parcursul mai multor ani, Dar orice naş îşi are naşul.

În anul 1679, Richard Jacquet a atins culmea gloriei sale diavoleşti, atunci când, într-o singură zi, a masacrat 30 de condamnaţi pentru trădare. A făcut-o fără ajutor, semănând consternare şi ură printre cei prezenţi, care deja nu mai râdeau la glumele acelui psihopat încrezut. În acei ani, John Ketch – să ne amintim că acesta era numele său de scenă – decimase populaţia de vrăjitori, conspiratori şi delincvenţi din Anglia. Fiarele încinse, funiile şi toporul făceau parte din lista specială a groazei. În plus, dorinţa sa de a se îmbogăţi îl împingea să-şi jefuiască victimele, ajungând să fure hainele şi puţinele bijuterii pe care acestea le purtau în ultimul moment al vieţii lor. John Ketch era cu adevărat un om demn de dispreţ.

În anul 1683 se petrece una din cele mai faimoase întâmplări care-l are ca protagonist. În acel an, lordul Russell fusese condamnat la moarte pentru că a plănuit răpirea regelui Charles al II-lea2. Cunoscând groaznica faimă care îl înconjura pe pateticul călău, l-a plătit pe acesta să-şi realizeze treaba cu precizie de chirurg. Să nu se mire nimeni, căci acesta era un lucru obişnuit în epoca respectivă, când capetele nobile se rostogoleau prin orice piaţă publică. În consecinţă, lordul britanic i-a ordonat secretarului său personal să îi dea lui Jacquet 10 guinee, dacă rezultatul era cel convenit. Călăul cel crud a acceptat dificila provocare de a tăia curat în schimbul banilor. Cu toate acestea, Jacquet nu a reuşit să se ţină de cuvânt, căci, după prima lovitură de topor, capul lordului Russell a rămas unit de trunchi. Acesta, cu eternul calm englezesc, şi-a întors capul pentru a-i spune ironic piticului: „Ascultă, pramatie, ţi-am dat 10 guinee ca să mă tratezi atât de inuman?” Jacquet, înroşit din cauza dezonoarei provocate de lucrul prost făcut, a trebuit să mai lovească încă de trei ori pentru a separa capul de trunchi. A fost o scenă oribilă şi sângeroasă. Cazuri ca acestea s-au repetat în mod constant în viaţa

lui Richard Jacquet. În anul 1685, ducele de Monmouth i-a oferit lui Jacquet şase guinee pentru aceeaşi osteneală, iar de data aceasta a fost şi mai rău, având în vedere că nobilul a primit cinci lovituri de topor, iar, în final, a trebuit să i se taie gâtul cu un cuţit. John Ketch deja aluneca pe toboganul istoriei, puţini mai voiau să îl angajeze, iar înclinaţia sa către băutură se făcea simţită în cea mai mare parte a zilelor. În anul 1686, a intrat la închisoare pentru o datorie. Când a fost eliberat, a sărbătorit evenimentul ucigând în bătaie o prostituată, ceea ce a dus la condamnarea sa la moarte în luna noiembrie a aceluiaşi an. Spânzurarea lui Jacquet a fost jalnică, la fel ca şi viaţa sa. Din cauza greutăţii mic, a dat din picioare timp de 10 minute până să moară. Nimeni nu l-a plâns, iar acum cei din infern îl suportă acolo.

2 Nota traducătorului: Regele Carol II al Angliei s-a născut pe 29 mai 1630 şi a murit la 6 februarie 1685.

Chaterine Hayes

Anglia (sfârşitul secolului XVII – 1726)

Capul misterios

Număr de victime: I

Extras din declaraţie: „l-am convins pe Billings şi pe Wood să-l asasineze pe soţul meu. Era un ateu fără suflet şi asasinul fiilor săi. L-am îmbătat cu şase ulcioare de vin şi apoi l-au omorât cu lovituri de topor”.

Asasinatul este strâns legat de condiţia umană. De-a lungul mileniilor, criminalii şi-au comis faptele mânaţi de dorinţa morbidă ca acestea să nu le fie imputate. În unele cazuri aşa a fost, cei care au comis mii de asasinate au scăpat de acţiunea justiţiei, fie din cauza lipsei de probe, fie pur şi simplu deoarece toate cadavrele au dispărut fără urmă, astfel încât crimele păreau a fi perfecte.

De la înfiinţarea sa, poliţia a avut ca prim obiectiv rezolvarea tuturor cazurilor, oricât de complicate ar fi fost acestea. În primele secole de funcţionare a instituţiei, pentru rezolvarea unui caz, poliţia se baza în principal pe martorii oculari sau pe mărturiile complete. Ulterior, tehnologia şi metodele deductive s-au dovedit a fi fundamentale pentru a exclude posibilitatea ca o crimă să fie perfectă. În prezent, serialele de televiziune precum CSI ne arată că diferitele departamente ştiinţifice de poliţie din lume se bazează pe o maşinărie sofisticată, care permite descoperirea oricărui asasin. Nu contează cât de prevăzător este acesta atunci când ascunde probele esenţiale, care ar putea duce la descoperirea crimei sale. Singurul lucru necesar este să ai la îndemână corpul delict şi să cunoşti circumstanţele în care a murit victima. După cum spune Gil Grissom, protagonistul serialului menţionat mai sus: „nu contează ce ne povestiţi, probele vor vorbi pentru dumneavoastră”.

Cu toate acestea, la începutul secolului XVIII, poliţia se deosebea mult de ceea ce este astăzi. În acele vremuri nu se ştia nimic despre tehnica fotografiei, despre valoarea amprentelor digitale sau despre analiza ADN. În

consecinţă erau nevoiţi să se descurce utilizând alte tehnici, destul de rudimentare şi nu întotdeauna eficiente. Fără îndoială, agenţii de poliţie de atunci se bazau pe perspicacitate, pe intuiţie şi, mai presus de toate, pe o profundă cunoaştere a societăţii pe care trebuiau să o servească.

Vă voi povesti o întâmplare care ne poate spune mai multe despre metodele utilizate de poliţia londoneză în primii 30 de ani ai secolului XVIII.

Trafalgar Square a fost unul dintre locurile prin care trupele de securitate britanice au desfăşurat investigaţia acestei crime, care părea destinată uitării şi al cărei autor avea toate şansele să scape nepedepsit.

Se întâmpla pe data de 2 martie 1726, pe când Londra era metropola unui imperiu care începea să se extindă pe toate continentele. Mândrii locuitori ai aglomeratului oraş profitau de fiecare rază de soare pentru a face plimbări sănătoase prin frumoasele zone care împrejmuiau oraşul de pe Tamisa. Chiar în apropierea acestui râu, în acea zi frumoasă, a fost făcută o descoperire macabră, care a schimbat în mod considerabil viaţa cotidiană a londonezilor.

În acea dimineaţă însorită, nişte locuitori din vecinătate care se plimbau pe Horse Ferry Wharf au dat, din întâmplare, peste ceea ce părea a fi un cap uman. La început a fost dificil să-şi dea seama cu claritate ce vedeau, mai ales

că zona fusese înecată de ploi cu câteva zile înainte, iar în acea zi era plină de noroi. Cu toate acestea, trecătorii au pătruns în mocirlă până în locul unde fusese zărită acea presupusă ţeastă. Odată ajunşi la ea, i-a cuprins frica. Într-adevăr, era un cap uman, şi încă unul proaspăt; sângele încă neînchegat era dovada acestui lucru. Au învelit rapid macabra descoperire într-o pânză şi s-au îndreptat în grabă către cea mai apropiată secţie de poliţie. Odată ajunşi acolo, au povestit agitaţi ceea ce li se întâmplase şi, spre groaza celor prezenţi, au desfăcut cârpele care ascundeau secretul din apele Tamisei.

Bineînţeles că acela era un cap de om, dar cui îi aparţinea? Unde se afla restul corpului?

În curând, poliţia londoneză a trimis mai multe efective în zona unde s-a făcut descoperirea. Scopul nu era altul decât să localizeze restul cadavrului, pentru a încerca o mai bună identificare. Cu toate acestea, se putea baza pe trăsăturile mortului şi acest aspect uşura enorm lucrurile.

În acei ani, dispariţiile misterioase erau frecvente în Regatul Unit: puşcăriaşi fugiţi din închisoare, asasini care se ascundeau de justiţie, hoţi care mai mult fugeau decât furau sau victime ale căror cadavre erau dosite pentru totdeauna de călăii lor. Cert este faptul că atunci era foarte uşor să scapi de o pedeapsă impusă de tribunale. Coloniile americane constituiau un adevărat loc de refugiu, nu doar pentru emigranţii economici sau politici, ci şi pentru delincvenţii de orice tip şi de orice condiţie. De aceea, era un lucru frecvent să dai peste liste interminabile conţinând nume ale persoanelor care fugeau de justiţie sau ale

Capul celui asasinat a fost găsit plutind în Tamisa. Începând din acel moment, poliţia s-a pus în mişcare şi a întreprins acţiuni „stranii", cum ar fi afişarea capului, pentru ca publicul să îl observe, să poată identifica cui aparţinea... Iar această metodă a dat rezultate.

Unor simpli dispăruţi despre care nu se mai ştia nimic. După cum am spus mai devreme, metodele poliţieneşti erau încă rudimentare, iar munca uriaşă.

Pe parcursul câtorva zile, poliţiştii au cercetat locul unde fusese descoperit enigmaticul cap. Totul se complica pe măsură ce trecea timpul, corpul părea că se evaporase şi, în plus, nimeni nu recunoştea faţa acelui individ atât de straniu. În cele din urmă, autorităţile au decis să ia o măsură radicala: au înfipt capul într-o suliţă pentru a-l arăta cetăţenilor londonezi, sperând că prin această expunere publică vor obţine rezultatele la care nu reuşeau să ajungă pentru moment. Astfel, capul cu ochii săi atât de vii a fost înfipt în faţa bisericii Saint Margaret din Westminster. În curând, vestea a început să circule prin cartierele şi pieţele din City3. Sute de curioşi s-au apropiat pentru a privi trăsăturile acelui cap, care, fireşte, începea deja să putrezească şi era puţin desfigurat. După cum vă puteţi imagina, priveliştea nu era foarte plăcută. Cu toate acestea, poliţia spera ca asasinul să se apropie

de victima sa. Cei care păzeaţi resturile umane aveau ordin expres să reţină toate persoanele care ar da semne evidente de vinovăţie sau remuşcare, dar nimic din acestea nu s-a întâmplat, iar zilele treceau, până când, într-o dimineaţă, cineva a exclamat: „Pare să fie John Hayes!” Fraza a trecut neremarcată din cauza faptului că şi mai înainte mulţi au rostit fraze identice, referindu-se la alte persoane dispărute. Poliţia, resemnată că nu reuşea să identifice cadavrul, a avut bunul simţ să ascundă ceea ce mai rămăsese din cap într-un vas mare de gin, putându-se în acest fel păstra în timp ce se continua căutarea cheii acelui mister. În acest fel atât de artistic, capul a ajuns într-o încăpere obscură din clădirea poliţiei londoneze.

Cetăţenii care anunţau vreo dispariţie erau îndemnaţi să meargă să vadă capul, căci putea fi vorba de vreun vecin. Pe parcursul mai multor zâle, sute de curioşi s-au apropiat să vadă chipul misterios. La cererea solicitantului, poliţistul de serviciu îl scotea din urnă şi, cum identificarea eşua invariabil, depozita craniul din nou în vasul cu gin.

Aşa s-a întâmplat de nenumărate ori, ceea ce a transformat acest cap într-unul din cele mai ameţite capete din istoria crimelor. Într-un final, acel martor care crezuse că recunoaşte faţa expusă ca fiind a

3 Nota traducătorului: Denumire sub care este cunoscut centrul oraşului Londra.

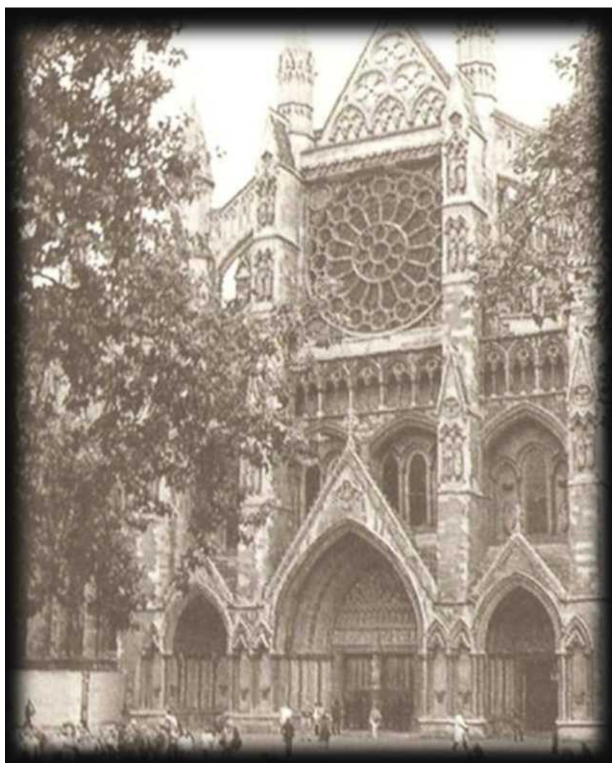
John Hayes a fost asasinat într-un atelier de tâmplărie, locul său de muncă, pentru nişte motive mai mult decât „justificate”, bineînţeles, din punctul de vedere al soţiei sale, care i-a fost şi asasin.

Vecinului său, John Hayes, a trecut la acţiune. Mai ales că John Hayes

era un tâmplar foarte cunoscut în cartierul său, iar dispariţia lui coincidea, în mod curios, cu data la care fusese descoperit capul. El să fi fost?

Fără îndoială ca răspunsul l-ar putea avea soţia sa, Catherine Hayes. Până atunci, femeia susţinuse că soţul său a plecat de acasă fără nicio explicaţie. Cu aere de detectiv, ea le-a dat tuturor asigurări că soţul său a dispărut după ce a asasinat doi copii în timpul unei excursii la ţară; însă acest lucru nu suna prea convingător, în primul rând, pentru că nu se ştia nimic despre cei doi copii şi, pe de altă parte, nici măcar nu fusese denunţat un fapt asemănător. La insistenţele vecinilor, Catherine a brodat noi scenarii care să explice dispariţia soţului ei. Într-un final, la presiunile vecinilor, a fost obligată să meargă ia poliţie, unde se afla capul care părea să fi fost recunoscut de către prietenul soţului său. Catherine, tremurând, a solicitat înălţarea ţestei. Poliţistul, obişnuit cu ritualul, l-a scos în mod mecanic, dar în acel moment ceva a dat peste cap scenariul, şi aceasta a fost chiar Catherine, care de emoţie, a scos un ţipăt ascuţit urmat de convulsii, reuşind cu greu să spună: „Eşti tu, John? Vai, Doamne! Ce ţi-au făcut!” Urmând tradiţia celor mai bune actriţe britanice, Catherine a îmbrăţişat vasul în care se afla capul soţului său, recuperat în cele din urmă. Poliţiştii au reuşit cu greu să o îndepărteze, părea că acel caz atât de ciudat începea să intre pe făgaşul normal; dar poliţia văzuseră ceva straniu pe faţa lui Catherine. Poliţia, obişnuită să cerceteze faţa criminalilor, a remarcat pe chipul acesteia urme de vinovăţie. Poate că, iniţial, a fost doar o apreciere supeficială a inspectorilor, dar în aceste momente nu aveau nimic de pierdut supunând-o pe văduva neconsolată unui interogatoriu în toată regula. Poliţiştii aveau o metodă infailibilă – îl copleşeau pe suspect cu un torent de întrebări dificile. Hărţuirea suspectei a dat roade, Catherine mărturisind asasinarea soţului său, John. Pentru omorârea tâmplarului a avut doi complici, doi indivizi numiţi Thomas Wood şi Thomas Billings, care au fost de acord să comită crima în schimbul a 1500 lire, presupusa moştenire lăsată de John Hayes. De ce l-au omorât? Explicaţia dată de Catherine nu lăsa loc îndoielilor: John Hayes era un alcoolic împătimit, certurile lor constante se terminau cu bătăi şi insulte care au ajuns s-o tulbure mult prea tare pe Catherine. Ea făcea într-una comentarii îngrozitoare despre soţul său, pentru a-i convinge pe cei doi complici că era o singură cale de a o ajuta să scape din infernul familial. De exemplu, i-a asigurat că John era ateu şi că şi-a omorât cei doi fii. Ce mai, declaraţiile lui Catherine păreau să dea impresia că,

omorându-l pe John, asasinii cei milostivi au făcut un bine umanităţii.

Capul a fost înfipt lângă Westminster, un spectacol public care i-a atras pe locuitorii Londrei

Metoda folosită a fost cât se poate de simplă. Într-o noapte, înainte de 2 martie 1726, Catherine i-a adus soţului cel puţin 6 ulcioare cu vin, în timp ce acesta lucra în atelierul său de tâmplărie. După ce s-a îmbătat, n-a mai avut ochi pentru cei doi asasini care l-au lovit cu cruzime până când a căzut la pământ, unde l-au hăcuit cu toporul, punându-i capăt zilelor. Ca să nu lase urme incriminatorii, i-au tăiat capul şi l-au ascuns în locul unde a fost ulterior găsit. Însăşi Catherine s-a ocupat să adune sângele într-o găleată. Mărturia făcută de Catherine în cele din urmă a trimis poliţia într-un loc numit Marylebone, zonă unde a fost descoperit corpul decapitat al lui John. Poliţia a trebuit doar să unească trunchiul şi capul pentru a se convinge că, într-adevăr, acel cadavru era a lui John Hayes,

Au început să circule tot felul de zvonuri prin Londra, s-a spus că acel asasinat fusese motivat de relaţiile sexuale dintre Catherine şi cei doi complici şi că, în chip logic, gelozia tâmplarului ar fi dus la fatalul deznodământ.

Cei trei asasini au fost condamnaţi la moarte: Thomas Wood şi Thomas Billings au murit spânzuraţi pe 9 mai 1726. Pedeapsa lui Catherine a fost mai cruntă: ea a fost condamnată la moarte prin arderea pe rug. Obiceiul spunea că persoana condamnată trebuia să fie strangulată înainte de a fi aruncată în flăcări, dar călăul nu a reuşit să-şi îndeplinească sarcina. Mâinile sale au strâns, doar câteva secunde, gâtul subţire a femeii iar ea a leşinat, lăsând impresia că murise deja. Din nefericire, nu a fost aşa, astfel că, atunci când călăul care îşi făcuse treaba de mântuială a dat foc lemnelor din rugul pe care se afla, Catherine s-a deşteptat din leşin ţipând. Dar nu se mai putea face nimic pentru acea nefericită, care a murit zbătându-se printre flăcări. Nu se va şti niciodată dacă lemnele care au ars-o proveneau de la atelierul de tâmplărie al soţului său.

Cazul a fost închis, iar misteriosul cap şi-a găsit, în sfârşit, odihna alături de restul corpului. Poliţia londoneză a folosit un sistem pe cât de simplu, pe atât de eficace: expunerea publică a unicei probe disponibile a fost, în final, ceea ce i-a scos la iveală pe ceî vinovaţi de asasinat. Căci, prieteni, nimic nu este mai util pentru un poliţist decât confruntarea faţă în faţă dintre asasin şi victima sa.

În 1839 această poveste tradiţională britanică a fost suficient de expresivă pentru a-i inspira lui William Makepeace Thackeray, vestitul scriitor şi jurnalist, primul său roman intitulat *Catherine*: *o poveste*.

William Burke Villiam Hare

Scoţia (1792 – 1829) şi (1790 – 1860)

Hoţii de cadavre

Număr de victime: 17-28

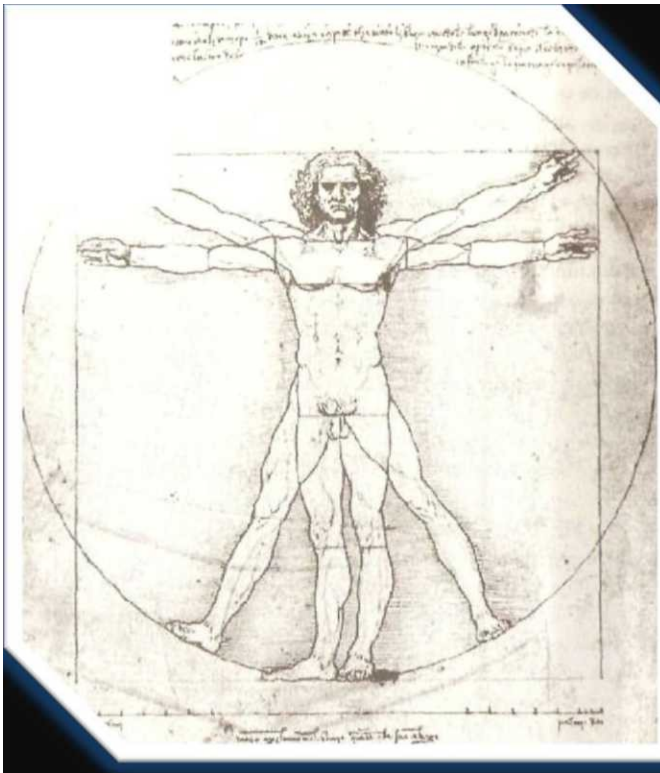
Extras din declaraţia lui Hare: „Urmăream beţivii (victimele) pe străzile din Edinburgh şi dacă ni se părea că nu este nimeni care să le simtă absenţa, ne împrieteneam cu ei, îi omoram şi apoi duceam cadavrele doctorului Knox, care nu ne-a întrebat niciodată despre originea lor.”.

Încă din timpurile îndepărtate ale lui Hipocrate, medicina a cunoscut o evoluţie constantă şi binefăcătoare. În zilele noastre, chirurgii realizează

operaţii care, în alte secole, ar fi fost considerate uimitoare sau imposibile. Cu toate acestea, atingerea acestei perfecţiuni nu a fost uşoară, ba dimpotrivă! Nobila profesie de a-i vindeca pe alţii nu a fost răsplătită mereu de recunoştinţa cetăţenilor, mai ales că aceştia se ţineau departe de consultaţiile medicale, din cauza preţului ridicat al serviciilor pe care doar burghezii sau aristocraţii bogaţi şi le puteau permite.

În secolul XVI, serviciile medicale au devenit mai întrebate, tot mai mulţi doreau să intre în breaslă şi, în consecinţă, numărul profesorilor şi al universităţilor unde se predau cunoştinţele medicale a crescut tot mai mult. Iar pe măsură ce creştea numărul de studenţi, creştea, de asemenea, necesitatea evidentă de a aplica cercetarea academică chiar pe corpul uman, pentru a vedea cum erau distribuite şi cum funcţionau organele vitale, ţesuturile şi arterele. Era, fără îndoială, cea mai bună formă de a preda viitorilor medici alcătuirea anatomică şi fiziologică a corpului omenesc, pentru ca, mai târziu, aceştia să poată lupta cu o eficienţă mai mare împotriva bolilor şi a durerii.

Până în acel secol, puţini medici folosiseră disecţia pe cadavre. Toată lumea ştie faimosul exemplu al lui Leonardo da Vinci, care, din dorinţa de a cunoaşte în detaliu interiorul uman, a studiat corpurile a cel puţin 30 de condamnaţi la moarte. În anul 1540, regele britanic Henric al VIII-lea a acordat Companiei de Bărbieri – Chirurgi autorizaţia să disece anual corpurile a patru condamnaţi la moarte.

Capul a fost înfipt lângă Westminster, un spectacol public care i-a atras pe locuitorii Londrei

Pe atunci, în sentinţele condamnaţilor la moarte care îşi sfârşeau zilele pe eşafod, se menţiona implicit faptul că vor fi dezmembraţi în scopul îmbunătăţirii cercetărilor medicale. Două secole mai târziu, numărul de corpuri destinate disecţiei s-a triplat. Cu toate acestea, creşterea s-a diminuat considerabil în anul 1788, când un judecător britanic a condamnat un medic pasionat de disecţii la plata sumei de zece lire pentru că disecase ilegal un cadavru.

Această sentinţă a produs panică în şcolile de medicină, căci furtul de cadavre era declarat infracţiune, iar cei care făceau acest lucru puteau fi trimişi la închisoare. La vremea respectivă, erau sute de studenţi care voiau să devină medici. Dacă luăm în considerare faptul că fiecare aspirant la funcţia de medic avea nevoie să disece două cadavre în fiecare an, ne putem imagina evidenta criză de cadavre care s-a produs în Anglia la finalul secolului XVIII. Pentru ca lucrurile să devină şi mai complicate, s-a redus şi numărul de deţinuţi executaţi, ajungând în acea vreme la cifra derizorie de aproximativ o sută pe an. Aceste cadavre destinate pe căi legale disecţiei nu erau suficiente

pentru aprovizionarea unei pieţe medicale avide după material ştiinţific şi, după cum bine se ştie, ştiinţa nu se poate împiedica de niciun obstacol, oricât de enervant ar fi el. În consecinţă, profesorii şi elevii s-au implicat serios în activitatea de obţinere a corpurilor necesare studiului. De asemenea, este adevărat că aceştia nu puteau să îşi păteze dosarele strălucitoare cu sentinţe prin care erau acuzaţi de vizite secrete la cimitir. Ce să facă în acest caz?

Din fericire pentru medici, au apărut cei care se ocupau cu procuratul cadavrelor. Aceştia erau indivizi proveniţi din straturile sociale inferioare, dispuşi să satisfacă nevoile de carne moartă pe care le aveau cei care făceau disecţii. Nu este de mirare că au apărut, având în vedere că preţul plătit pentru morţi ajungea la sume destul de mari. De exemplu, pentru un corp care depăşea un metru şi optzeci de centimetri şi care avea musculatura bine definită se obţinea o sumă cuprinsă între opt şi zece lire sterline. Dacă ţinem cont de faptul că asta era suma pe care un muncitor necalificat din agricultură o putea câştiga în şase luni de muncă grea pe câmp, nu trebuie să ne gândim prea mult dacă e să stabilim motivele pentru care au existat atâţia hoţi de corpuri în acei ani grei de foame mare.

Să recapitulăm: până în anul 1788 deshumarea şi disecarea corpurilor umane nu constituia un delict grav, pentru că nu se considera că un corp mort este proprietatea legală a cuiva, cu atât mai puţin când era vorba despre cadavrul unei persoane de condiţie inferioară.

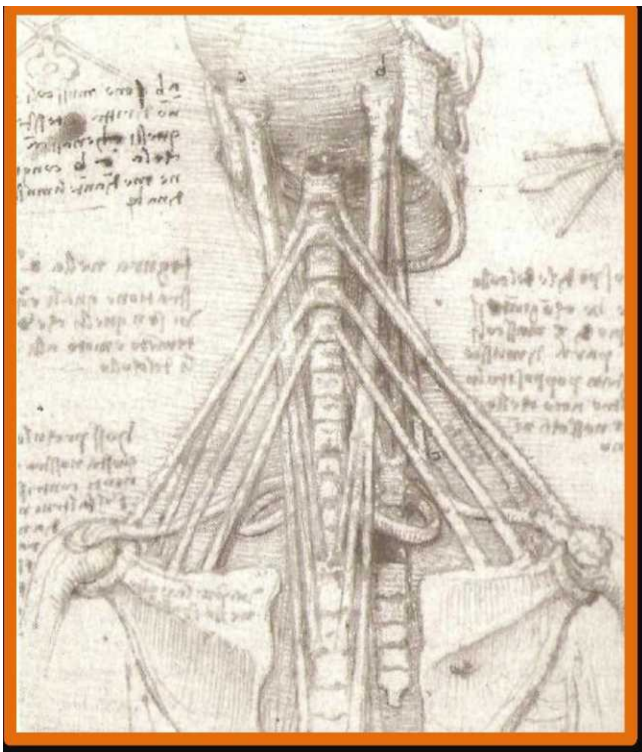
Odată cu explozia revoluţiei industriale, creşte numărul de medici şi necesitatea de a-i forma, dar, pe de altă parte, se încearcă reducerea disecţiilor ilegale, dublată de reducerea, din ce în ce mai semnificativă, a numărului condamnaţilor la moarte. În acest context, este logic să apară structuri organizate care furnizează şcolilor medicale cadavre în mod clandestin. Şi, pe lângă reţelele organizate, au apărut şi oportuniştii: William Burke şi William Hare ar fi cei mai abjecţi dintre ei.

La începutul secolului XIX, portul scoţian Edinburgh era un loc bun pentru a supravieţui în condiţiile severe de viaţă impuse de acea perioadă. Mulţi indivizi care îşi căutau un rost veneau în acest oraş frumos, dispuşi să lucreze oriunde, sperând să se descurce mai mult sau mai puţin onorabil.

William Burke era unul din aceşti aventurieri mediocri. Născut în anul 1792 în comitatul englez Tyrone, a ajuns la Edinburgh, dispus să muncească pe post de salahor plătit cu ziua. Să nu ne amăgim, salariul era ridicol şi îi

ajungea doar pentru puţină mâncare şi pentru plata chiriei într-o pensiune modestă, dar, pentru moment, era singurul lucru de care se putea agăţa. Cu puţinii săi bani, a ajuns la hanul condus de Margaret Laird, o femeie severă care trăia de pe urma închirierii mai multor camere la fel de austere ca şi caracterul său. Cu toate acestea, situaţia hangiţei era foarte invidiată într-o lume plină de sărăcie şi nu este de mirare că femeia era înconjurată de inşi hotărâţi să găsească o cale s-o ducă mai bine.

William Hare era hotărât să-şi găsească norocul. De câteva luni, Hare o curta pe doamna Laird. În frecventele vizite la han l-a cunoscut pe Burke, care nu stătea nici el degeaba şi îşi găsise o iubită numită Hellen Medougal. Cele două perechi s-au împrietenit repede, în bună parte datorită extraordinarelor conversaţii pe care le ţinea Burke, dar şi datorită efectelor etilice ale whiskyului. Noapte după noapte, întâlnirile celor patru amici se terminau la fel. Dozele exagerate de alcool îi invitau să discute fără ocolişuri delicata

Detaliu al analizei gâtului realizată de Leonardo da Vinci, Este evident faptul că necesitatea de a intra în detaliile anatomice a determinat disecţia de corpuri umane.

Acest oraş frumos a fost cel care a trăit teroarea crimelor lui William Burke şi William Hare, doi hoţi de corpuri pe care, atunci când nu le-au mai putut procura, s-au deci să le fabrice.

Situaţie prin care treceau cei mai mulţi dintre locuitorii din Edinburgh: foamea, bolile şi lipsa speranţelor erau, fără îndoială, argumente dureroase care împingeau pe oricine să treacă de partea diavolului, în acei ani, cum am spus deja, vânzarea cadavrelor a devenit o tendinţă actuală. Preţul fabulos atins de acestea fluctua periculos în disputele multor grupuri, în cadrul cărora participanţii şi spectatorii îşi etalau curajul de paradă, pariind că într-o zi vor putea fi suficient de curajoşi să viziteze cimitirul, pentru a fura cadavre proaspete care, ulterior, ar fi fost vândute chirurgilor bogaţi.

Burke şi Hare, ca mulţi alţii, au luat în calcul această posibilitate, dar, pentru moment, nici măcar nu plănuiseră să comită acea mică infracţiune. Însă destinul le-a scos în cale o ocazie irezistibilă.

Într-o noapte ceţoasă din anul 1827, cele două perechi vorbeau aprins când, dintr-odată, au auzit nişte zgomote în camera ocupată de un personaj trist pe nume Desmond. Margaret era foarte supărată pe el, căci îi era dator cu patru lire pentru chirie. Bănuitori, Burke şi Hare au urcat scările care duceau la sinistra cameră a lui Desmond, au deschis fără zgomot uşa, au luminat încăperea cu un felinar şi imediat s-au lovit de corpul inert al chiriaşului, care, în mod clar, a fost răpus de hidropizie[1]. Acela a fost momentul când lui

Burke i s-a aprins beculeţul ideilor fatale; fără a pierde o secundă, i-a sugerat prietenului său Hare posibilitatea de a vinde acel corp medicilor. Nimeni nu ar bănui nimic, astfel încât, în mod sigur, cadavrul nu va fi reclamat. Din ceea ce ştiau, Desmond era puţin mai mult decât un vagabond

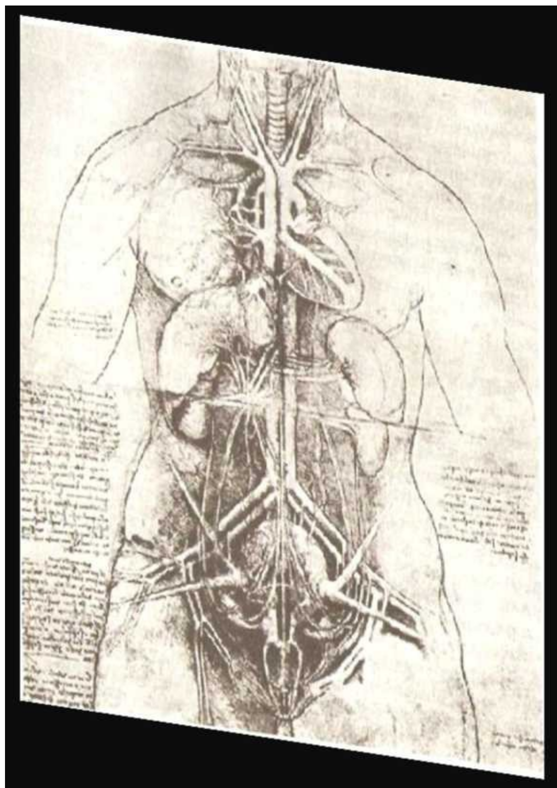
1 Nota traducătorului: Boală cauzată de acumularea patologică de lichid în cavităţile naturale ale corpului sau în ţesuturi.

fără familie şi nimeni nu s-ar fi interesat de resturile lumeşti ale nefericitului candidat la operaţiunea de dezmembrare. Hare a fost de acord şi şi-a ajutat asociatul să transporte corpul destul de greu, se pare, într-un sac, până la facultatea de medicină, unde se afla doctorul Robert Knox, persoană rafinată şi cu o aleasă educaţie.

Zvonurile care circulau prin subsolurile din Edinburgh susţineau că doctorul Knox plăteşte excelent pentru cadavre în stare bună. Profesorul de medicină a examinat cu ochi de vultur pachetul pe care i-l aduseseră cei doi.

Corpolenţa cadavrului lui Desmond a fost suficientă Knox să ofere şapte lire şi zece şilingi. Partenerii au rămas muţi în faţa sumei oferite de chirurg. În plus, acesta şi-a luat rămas bun de la ei cu o invitaţie sugestivă: „Sper să vă revăd cât de curând pe aici.”.

Burke şi Hare s-au întors la han, neputând crede că au trăit toate acestea. Aveau în buzunare o cifră echivalentă cu salariul pe care l-ar fi încasat muncind din greu pe doc sau pe câmp timp de şase luni. Atâta bănet doar pentru că au târât un mort la şcoala de medicină. Norocul părea să le surâdă. Sfârşitul necazurilor lor era aproape.

Medicina din acele vremuri trebuia să utilizeze, de cele mai multe ori, corpurile condamnaţilor cu scopul de a realiza un atlas al corpului uman.

Au început, fără ezitare, să plănuiască alte acţiuni. Bineînţeles că nu avea să fie aşa de uşor ca în cazul lui Desmond. Era timpul să se gândească la diferite scenarii pentru a face rost de cadavre proaspete, pe care doctorul Knox părea că le cere cu atâta urgenţă. Existau două căi de a obţine cadavre proaspete: una ducea la cimitir, cealaltă, pe străzile sordide din Edinburgh.

În primul caz, problema era destul de complexă, din diverse cauze. Cea mai importantă era, fără îndoială, paza strictă a cimitirelor, ca o consecinţă a exhumării neîncetate a acestora. Astfel, au fost ridicate numeroase turnuri de pază din care erau supravegheate incintele, acestora adăugânduli-se garduri de lemn acoperite cu sârmă, ceea ce dădea un aspect asemănător cu lagărele de concentrare. Şi, prieteni, chiar aşa şi era, pentru că în acele decenii au fost multe bande organizate care au devastat morminte, căutând corpuri pentru universităţile şi şcolile unde se formau viitorii medici.

Teama că mormintele ar putea fi profanate i-a făcut pe mulţi burghezi şi oameni faimoşi ai epocii să învestească bani frumoşi în construirea unor necropole solide, cu morminte săpate la mare adâncime. Nu e de mirare că istoria a înregistrat obsesia unor luptători scoţieni de a fi îngropaţi la mai mult de cinci metri sub pământ, căci, îşi imaginau ei, din pricina antrenamentelor riguroase, corpurile lor musculoase ar fi devenit nişte piese atractive pentru studenţii entuziasmaţi de la medicină.

Isteria colectivă ajunsese atât de departe, că familia şi prietenii făceau de pază cu rândul pentru a apăra mormintele rudelor şi cunoscuţilor de prădătorii de cadavre.

Burke şi Hare au renunţat la jefuirea cimitirelor: erau cam nepricepuţi iar locurile erau foarte bine păzite şi controlate de grupări criminale puternice. Singura soluţie era să obţină marfa de pe străzi. În consecinţă, au decis să pornească pe drumul cel mai întunecat posibil: dacă nu puteau fura cadavre, cel mai simplu era să le „producă”. Banii de la Knox îi ameţiseră atât de tare pe cei doi prieteni, că nimic nu i-a putut întoarce din drumul tenebros spre crimă.

Câteva zile mai târziu au planificat primul lor asasinat. Au căutat mai multe zile prin imprejurimi victima cea mai potrivită şi, în final, s-au oprit

asupra lui Joseph „morarul”. Acesta îndeplinea criteriile stabilite: nu avea familie, avea puţini prieteni care să îi ducă lipsa şi, spre bucuria asasinilor săi, era înalt şi bine făcut, ceea ce ar fi mărit retribuţia sângeroasă. Într-o noapte, l-au invitat să bea ceva la hanul lui Margaret şi, odată venit acolo, după ce au pălăvrăgit o vreme şi încălziţi de câteva pahare de alcool, Burke i-a spus lui Hare că venise ora să acţioneze.

Cu rapiditate, l-au imobilizat şi i-au acoperit faţa înmărmurită de spaimă cu o pernă grea. Timp de câteva secunde sărmanul Joseph a încercat să se apere. În ciuda fizicului său impresionant, a murit asfixiat fără să rămână vreo urmă de violenţă pe corpul său. Burke şi Hare, bucuroşi de noul lor succes, au dus corpul la şcoala de medicină, unde gazdă le-a fost, încă o dată, profesorul Knox. De data aceasta, dimen-siunea lui Joseph a fost răsplătită cu frumoasa sumă de zece lire. După ce au fost plătiţi, cei doi răufăcători şi-au dat mâna şi s-au jurat să nu se oprească până nu vor acumula o întreagă avere. Din acel moment, Burke şi Hare s-au transformat în nişte adevăraţi asasini în serie. Nu se poate calcula numărul exact al persoanelor omorâte; se presupune că acesta variază între şaptesprezece şi douăzeci şi opt. Victimele lor veneau întotdeauna din medii sărace, oameni uitaţi de societate. Vânzătoare de chibrituri, cerşetori, prostituate sau simpli vagabonzi au căzut în mâinile acestor fiinţe degenerate. Nu omorau copii pentru simplul fapt că, fiind mici, nu erau la mare căutare şi aveau un preţ derizoriu.

În anul 1828, situaţia din Edinburgh ajunsese critică, mamele îşi ascundeau fiii, muncitorii se întorceau acasă în grup, nimeni nu voia să se plimbe sau să doarmă singur. Teroarea bântuia oraşul scoţian.

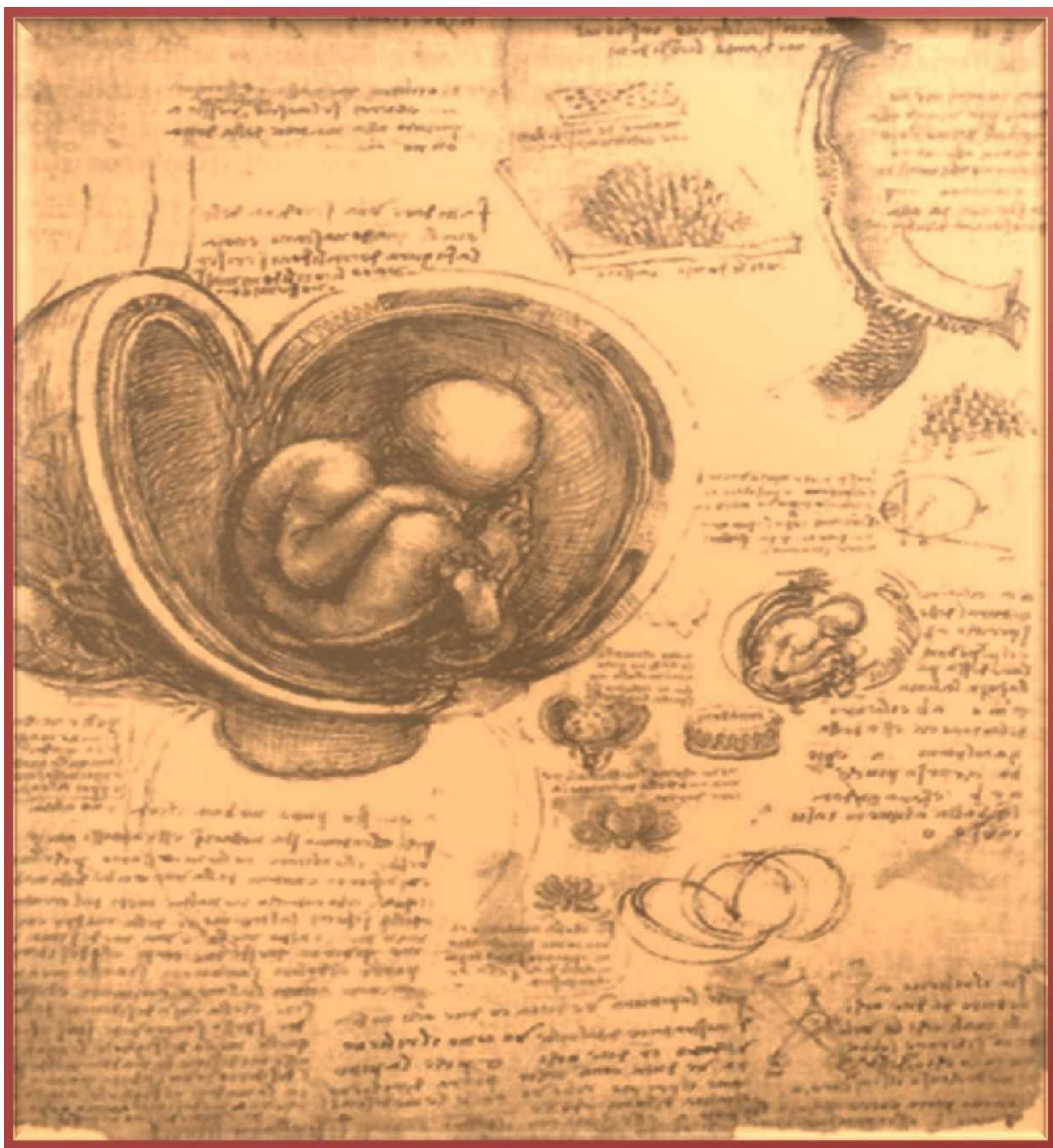
Cu toate acestea, asemeni asasinului care lasă urme fără voie la locul faptei, şi Burke, mânat de dorinţa de a acumula avere, a început să comită erori care, în final, au dus la capturarea lui.

Vigilenţa din cartierele din Edinburgh era extrem de riguroasă. Poliţia a încercuit zonele de unde se presupunea că fuseseră răpite persoanele. Burke şi Hare începeau să vadă cum se ridicau bariere între ei şi prada lor. Erau din ce în ce mai puţine locuri unde puteau merge la vânătoare şi, curând, aveau să fie nevoiţi să se replieze în propria feudă din pensiunea lui Margaret care, apropo, nu era străină nici ea de ceea ce se întâmpla. Şi nici Helen Medougal. Cele două femei nu au luat parte la niciun asasinat, au fost, în schimb, complice şi au beneficiat de câştigurile obţinute de iubiţii lor.

În acelaşi an, 1828, au avut loc ultimele crime ale lui Burke şi Hare. Presiunea poliţiei şi cercetările efectuate i-au determinat pe inspectori să facă investigaţii într-un cartier de unde dispăruse un tânăr.

Faptul l-a uimit pe vecinii care au povestit poliţiei că James Wilson „prostuţul" (căci aşa îl numeau) era un tânăr care, chiar dacă era înapoiat mintal, ştia foarte bine pe unde trebuia să meargă şi, în plus, era sănătos tun. Pe de altă parte, aceiaşi vecini observaseră că Burke şi Hare nu lucrau, dar aveau totuşi bani de cheltuit.

În acele zile, inspectorii dădeau târcoale hanului unde stăteau cei doi asasini. Într-o noapte, Burke a avut îndrăzneala de a omorî o tânără în propria sa camera. Resturile sângeroase ale tinerei au fost descoperite de către soţii

După cum se poate vedea aici, disecţia corpului uman presupunea şi analiza fătului.

Gray, care se ocupau de curăţarea pensiunii. Helen, iubita lui Burke, a încercat să îi mituiască pe cei doi soţi, promiţându-le o liră pe săptămână pentru tot restul vieţii. Cu toate acestea, preţul probabil că nu i-a convins şi, câteva minute mai târziu, aceştia se aflau la poliţie, denunţând macabra descoperire. Burke însă a avut timp să facă dispărut cadavrul fetei. Când poliţia a ajuns la locul faptei, a găsit doar resturi de sânge. Burke, care vânduse corpul doctorului Knox, a explicat cu mult calm că acel sânge

provenea de la menstruaţia unei persoane care trecuse pe la el. Să nu uităm că pe atunci nu existau metodele de verificare ştiinţifică de care dispunem astăzi. Nu existau probe, pentru că nu exista corpul delict. În ciuda acestei situaţii, suspiciunile în privinţa lui Burke erau mari.

Poliţia a făcut o mutare hotărâtoare când l-a reţinut pe Hare, veriga slabă a cuplului criminal. L-au interogat timp de mai multe ore, încercând să-l facă să mărturisească toate crimele, dar fără rezultat. Într-un final, au schimbat strategia: dacă William Hare îşi acuza asociatul, putea să iasă nevinovat din acea situaţie, dacă nu, mai devreme sau mai târziu, îl prindeau pentru ceva şi îi putrezeau oasele în închisoare sau ajungea pe eşafod.

Hare, convins de acest ultim argument, a turnat fără zăbavă, arătându-i cu degetul pe fostul său tovarăş de arme, despre care a spus că a fost instigatorul şi autorul tuturor crimelor comise de ei.

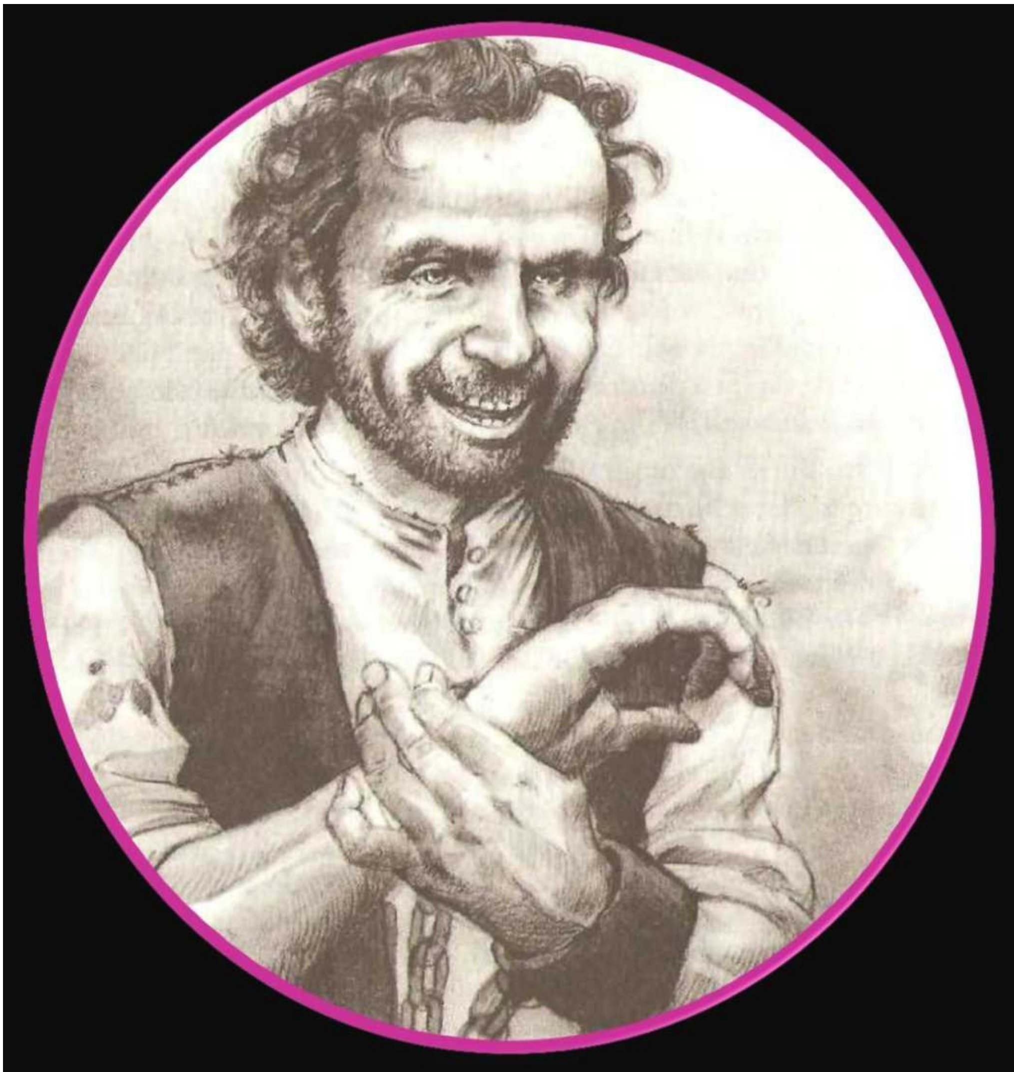
Evident, Burke a încercat să se apere, inventând poveşti pe cât de neobişnuite, pe atât de lipsite de coerenţă. El spunea că ultima victimă pe care o vânduse doctorului Knox murise de moarte naturală, în patul său, în timp ce dormea şi singurul lucru rău pe care îl făcuse fusese că a vândut cadavrul.

Dacă asta era un delict, nu avea nicio problemă să plătească amenda care i se impunea. Când văzu că situaţia devenea din ce în ce mai complicată, începu să susţină teza că fata nu murise în camera sa, ci că fusese adusă de un pădurar, într-o cutie, şi că acesta a uitat să o ia. Poliţiştii ascultau stupefiaţi neghiobiile lui Burke. În acest timp, Hare continua să povestească detalii din nopţile lor sângeroase. În plus, el profită de moment pentru a o acuza şi pe Helen Medougal că ar fi fost complicea iubitului ei. Nu exista nicio îndoială, Burke era vinovat şi era pe punctul de a plăti pentru crimele sale oribile.

Pe data de 24 decembrie 1828, a început procesul contra lui William Burke şi Helen Medougal. După deliberări îndelungate, judecătorii au pronunţat sentinţa şi aceasta nu era bună pentru Burke. Urma să fie spânzurat şi, bineînţeles, corpul său era donat ştiinţei. Helen a fost achitată şi protejată din acel moment pentru a evita linşarea ei. Doctorul Knox a fost şi el achitat, dar atacurile repetate asupra casei sale şi lipsa de clienţi l-au determinat să plece la Londra. Dar şi în provincie prostul renume l-a îngropat în mizerie. Se spune că a murit în America de Nord, unde lucra ca actor. În ceea ce îl priveşte pe Burke, voi spune că a fost spânzurat pe data de 28

ianuarie 1829. Corpul său, la fel ca şi corpurile victimelor sale, a fost disecat de către studenţii de la medicină. Ceea ce este curios este faptul că pielea sa a fost vândută pe bucăţi, pentru confecţionarea de portmonee şi pungi de tutun. Să nu îmi spuneţi că nu este un final profund. Şi ce s-a întâmplat cu turnătorul William Hare? Poliţia s-a ţinut de cuvânt şi l-a eliberat pe Hare. A fugit din Scoţia pe ascuns şi a încercat să îşi găsească de muncă în Londra; dar faima sa l-a precedat şi, într-o fabrică unde încerca să îşi câşrige pâinea, a fost identificat de muncitori şi aruncat într-un container plin cu var nestins. Hare a ieşit din recipient cu greu, dar pielea i-a fost arsă de var. Şi-a pierdut vederea şi astfel a străbătut străzile Londrei, cerşind până în anul 1860, când a murit. Avea 70 de ani.

Execuţia lui Burke a avut un martor special, pe faimosul scriitor Walter Scott, care a relatat într-una din scrierile sale ceea ce s-a întâmplat. Dar cel care realmente a făcut celebru cazul hoţilor de corpuri a fost Robert Louis Stevenson, descriind această întâmplare în romanul său Hoţul de trupuri (The Body Snatcher, care a fost pus în scenă în secolul XX. Peter Cousin a jucat rolul doctorului Knox excelent, nici că se putea altfel.

Alexandre Pearce Irlanda (1790 – 1824

Un canibal irlandez în Australia

Numărul victimelor: 8

Extras din declaraţie; „l-am spus lui Mather că îi vom da o jumătate de oră pentru a se ruga pentru sufletul său, lucru pe care l-a acceptat; mi-a dat cartea de rugăciuni şi a coborât capul, atunci Greenhill a ridicat toporul şi l-a omorât.”.

Înainte de a începe această povestire, mi-ar plăcea să pun o întrebare. Da, ţie, prietene cititor, întotdeauna neliniştit şi curios în ceea ce priveşte misterele vieţii. Spune-mi: ai gustat vreodată carne de om?

Da, ştiu că este o întrebare puţin cam morbidă, dar credeţi-mă că, în

unele ocazii, morbiditatea trece într-un plan secundar când este vorba de supravieţuire.

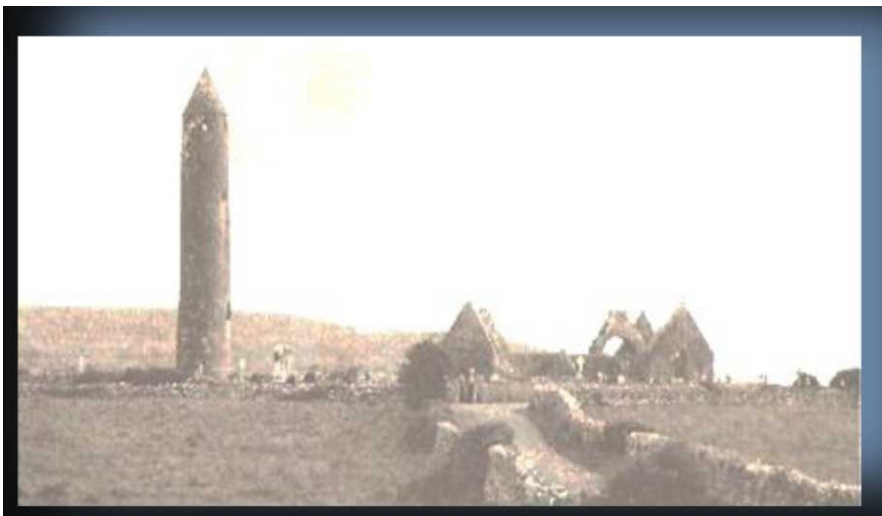
Nu vom ştî niciodată care sunt motivele profunde care-i conduc pe canibali la actele lor condamnabile. În schimb, nu putem obiecta când un om mănâncă un seamăn deja mort pentru a-şi salva viaţa.

Canibalismul nu este un delict în sine, niciun judecător nu va condamna un antropofag pentru că a mâncat carne de om mort – este macabru, dar nu ilegal – cu toate că, în general, canibalismul şi asasinatul merg mână în mână. În puţine ocazii, cum ar fi tragedia din Anzi, oamenii au practicat canibalismul fără să fi omorât pe cineva. În Anzi, sportivii uruguaieni s-au limitat doar la a consuma cadavre pentru a depăşi o situaţie limită. Acest lucru nu poate fi pedepsit.

Cu toate acestea, există cazuri în care psihopatia asasinului îl determină nu doar la acţiuni teribile de antropofagie, ci şi la vânarea şi uciderea victimelor. E ca şi cum psihopatul şi-ar revendica dreptul de proprietate asupra întregului corp al victimei sale. Fie cum o fi, antropofagia este un subiect tabu conform codurilor de comportament care conduc civilizaţia noastră dezvoltată. Nimic nu este mai oribil decât fiinţele umane care consumă carne de om.

Se ştie că, în diferite culturi aborigene, practicarea canibalismului nu este acceptată. Multe triburi din America, Africa şi Oceania mâncau inima şi alte părţi ale corpului adversarilor, pentru a le prelua forţa şi a face un transfer de putere şi energie.

În zilele noastre, din fericire, aceste obiceiuri au fost eradicate sau, cel puţin, aşa ne place să credem. Din nefericire, există cazuri concrete, în care psihopaţi nemiloşi sunt personajele unor povestiri înfricoşătoare.

Alexander Pearce s-a născut în Irlanda cea verde şi misterioasă, într-o familie. Foarte specială". Şi, ca în toate istoriile cu psihopaţi, acţiunile sale de la maturitate îşi au originea în modul cum a fost tratat de către părinţii săi.

La începutul secolului XIX, îndepărtata Australie a fost martora aventurilor unui asasin canibal al cărui nume era Alexander Pearce. Întâmplările care l-au avut ca protagonist pe acest psihopat insensibil şi dependent de carnea omenească au cutremurat nu doar societatea australiană, ci şi opinia publică mondială. Povestea lui s-a petrecut într-o perioadă în care viaţa nu avea un mare preţ, ba dimpotrivă.

Insula-continent începea, pe atunci, să fie colonizată de britanici. Imensul teritoriu, aproape lipsit de populaţie, era locul propice pentru explorare şi pentru aşezarea multor colonizatori veniţi din metropolă. Cu toate acestea, nu erau suficienţi pentru cucerirea acelei imense suprafeţe şi autorităţile engleze au ajuns să inventeze tot soiul de formule pentru a-i atrage pe imigranţi.

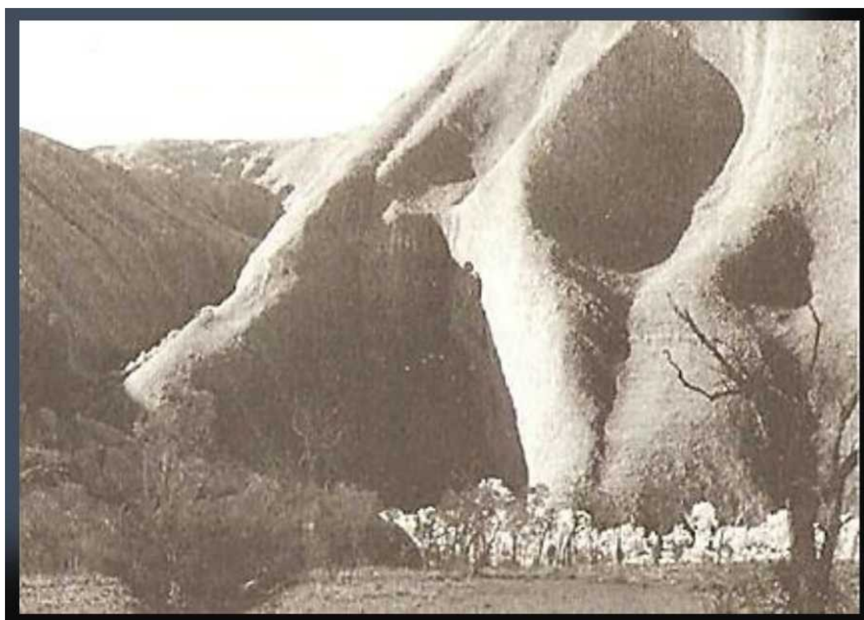
În acei ani, din plăcere sau forţaţi de autorităţi, s-au stabilit în promiţătoarea colonie mii de britanici. Cei mai mulţi erau puşcăriaşi trimişi pe îndepărtata insulă din cauza delictelor comise, oricât de mâci ar fi fost acestea. Era suficient să furi o pâine, o găină sau rufele de pe sârmă pentru a petrece o perioadă lungă în penitenciarele australiene numite şi „uşile infernului".

În aceste locuri de dureroasă amintire, condamnaţii erau siliţi să îndeplinească munci infernale fără să li se dea măcar hrană suficientă, în

consecinţă, foarte puţini rezistau anilor de închisoare şi mureau în chinuri de nedescris, pentru a fi uitaţi după aceea de tot.

Supravieţuitorii, odată eliberaţi, rămâneau în acel capăt de lume, care-i primea ca pe nişte ocnaşi. În acest fel, generaţie după generaţie, s-a cimentat structura principală a populaţiei australiene.

Alexander Pearce s-a născut în Irlanda în anul 1790. Ca mulţi irlandezi din acea vreme, copilăria şi tinereţea sa au fost presărate de nevoi şi foame şi e mai presus de orice îndoială că acest lucru este cel care l-a împins pe drumul delincvenţei. În anul 1819, a fost arestat pentru că a furat şase perechi de pantofi. Judecătorul a fost cât de sever i-a permis

Un simplu furt de pantof l-a condamnat pe Alexandre Pearce să cadă pradă propriei nebunii într-o închisoare, pe pământurile aride ale Australiei.

Legea, iar Pearce a fost condamnat la şapte ani de detenţie într-o închisoare din Australia. Nicicând nu au fost plătiţi mai scump nişte banali pantofi.

Pearce, aflat încă sub şocul acelei sentinţe, nu a avut vreme să se gândească la nimic, mai ales pentru că a fost îmbarcat de îndată şi trimis spre o insulă al cărei nume nici măcar nu îl cunoştea. Destinaţia era penitenciarul din insula Sarah, foarte aproape de portul Macquire, localitate situată în

vestul Tasmaniei.

Primele luni de detenţie au fost extrem de dure. Puşcăriaşii din insula Sarah lucrau în industria lemnului. În acele locuri, fără îndoială cele mai îndepărtate ale imperiului Britanic, creşteau păduri de pini milenari foarte valoroase pentru armatori, care foloseau lemnul la construcţia unor vapoare extraordinare; totul cu o mână de lucru atât de ieftină, dar şi indezirabilă pentru rafinata lume bună din colonii. De două-trei ori Pearce a încercat să evadeze, dar de fiecare dată a fost prins şi biciuit până la leşin. Puţin câte puţin, irlandezul a devenit tot mai ostil faţă de mediul pe care îl ura.

La cei treizeci de ani, chipul lui Pearce avea ceva bătrânicios, dar înălţimea sa de un metru şi şaizeci de centimetri lăsa impresia unui om puternic, viril şi gata să facă orice pentru a evada din acel colţ de iad. În ochii săi se putea citi înstrăinarea cea mai profundă care, mai devreme sau mai târziu, l-a împins să comită atrocităţi ca aceea pusă la cale în penultima sa aventură într-o lume cruntă. Pe data de 20 septembrie 1822, Pearce a luat decizia de a face orice pentru a scăpa din acea închisoare oribilă. Gărzile, mai degrabă preocupate să facă faţă căldurii şi oboselii, nu au băgat de seamă că opt deţinuţi furaseră o barcă cu care voiau să evadeze către lumea liberă. Ferindu-se de paznicii închisorii, Alexander Pearce, Alexander Dalton, Thomas Bodenham, William Kennerly, Matthew Travers, Brown Edward, Robert Greenhilî şi John Mather au plecat foarte încet, brăzdând apele învolburate de lângă coastă. Aveau provizii pentru o săptămână şi, ca singură unealtă, un uriaş topor de tăiat lemne. Această unealtă urma să fie foarte utilă după cum vom vedea imediat. Intenţia fugarilor era să ajungă la o insulă liniştită sau chiar în China, cu scopul de a lua viaţa de la capăt, fără ca nimeni să le reamintească trecutul. Dar ambarcaţiunea furată era un hârb şi, nu după multă vreme, se scufundă. Cei opt naufragiaţi au înotat spre ţărm, unde s-au adunat pentru a evalua dificila lor situaţie: în faţa lor se întindea un teritoriu pustiu şi fără surse de hrană pe care să le cunoască. Ar fi trebuit să parcurgă, în total, cam două sute cincizeci de kilometri până la prima aşezare. Problema era că nu cunoşteau nici măcar acest detaliu geografic.

Pe parcursul a opt zile, evadaţii au străbătut un teritoriu neexplorat, aproape deşertic. Disperarea punea stăpânire pe membrii grupului, nu se vedea nimic la orizont, nimic în niciun punct cardinal spre care se uitau. Adică nimic şi nimeni la care să apeleze şi, ca şi cum asta nu ar fi fost de-ajuns, pe

nepusă masă li s-au isprăvit şi merindele. Acei bărbaţi atât de diferiţi au fost nevoiţi să ia una dintre deciziile cele mai teribile pentru fiinţa umană: să moară sau să supravieţuiască pe seama celorlalţi.

Dezbaterea a produs un cutremur în rândul fugarilor, puţini au decis să se supună destinului sperând într-o miraculoasă întorsătură de situaţie, alţii, în schimb, s-au arătat mai pragmatici, considerând că hrana umană era singura soluţie care le permitea să mai îndure puţin, până la salvare. Dar cine urma sa fie primul care să cadă? S-ar fi oferit cineva voluntar pentru a fi sacrificat?

Aceste întrebări căpătau o consistenţă teribilă în peisajul sterp al acelor latitudini. Opt oameni mergând, lovindu-se şi cazând prin munţi stâncoşi, mlaştini infecte şi câmpii dezolante – era de parcă acei naufragiaţi erau în vizită în infern, sentiment care se adăuga foamei cumplite care le măcina forţele, o senzaţie care îi făcea să se uite unii la alţii cu o absolută neîncredere. Cine va face primul pas? Toţi ştiau că, mai devreme sau mai târziu, inevitabilul se va întâmpla.

Într-o noapte, Greenhill – cel mai brutal dintre toţi fugariii-a convocat în secret pe prietenii şi complicii săi Pearce şi Travers, amintindu-le la ureche trecutul colegului Dalton, care-şi turnase tovarăşii pe când se afla în închisoarea de pe insula Sarah. Turnătorii nu erau bine văzuţi printre deţinuţi, pentru că denunţurile lor erau urmate, de fiecare dată, de pedepse corporale dure. Astfel că Alexander Dalton devenea primul candidat la a fi decapitat şi mâncat de către membrii expediţiei tulburate.

Într-un moment de neatenţie, Greenhill ridică toporul pe care îl căra din prima zi a escapadei şi îl lovi mortal în cap pe Dalton. Acesta căzu fulgerat la pământ cu ochii ieşiţi din orbite şi o expresie mirată. Sărmanul Dalton nu mai avea să plângă niciodată. E drept că, pe de altă parte, necazurile lui se terminaseră şi nu

Încercarea de a fugi i-a dus la traversarea unor teritorii dezolante, total lipsite de viaţă. Şi, neavând nimic de mâncare, catastrofa s-a dezlănţuit.

Mai trebuia să îndure foamea.

Greenhill şi Travers au participat la spectacol cu entuziasmul prădătorului care a obţinut o pradă suculentă. Au drenat la repezeală sângele din corpul victimei lor, apoi, după puţin timp, l-au spintecat, scoţând inima şi ficatul, organe pe care le-au pus la prăjit pe un grătar improvizat. Fără să fie prăjite complet, Greenhill şi Travers au început să devoreze friptura, fără să ia seama la feţele scârbite ale colegilor. Unii dintre ei, mai sensibili, au început să vomite; în acea noapte au mâncat doar Greenhill şi Travers, restul mulţumindu-se să mediteze la incertitudinea viitorului lor. Rămâneau şapte supravieţuitori şi, din nefericire pentru ei, logica rece a canibalismului începuse să funcţioneze: mai devreme sau mai târziu urma să cadă alt cap. Carnea umană sătura pe moment, dar călătorii care erau supuşi unui efort permanent duceau lipsă de carbohidraţi, iar îngerarea unui corp uman calma, e drept, foamea, dar numai pentru câteva zile.

Înspăimântaţi de faptele lui Greenhill, Brown şi Kennerly au hotărât să nu devină complici la aceste fapte macabre şi au fugit singuri, înainte de a fi doborâţi de toporul celui care părea să fie noul şef al grupului canibal. Cei doi fugiră ca loviţi de streche peste colinele şi văile deşertului. Ceilalţi membri ai grupului au pornit pe urmele lor, temându-se că, dacă ar supravieţui, cei doi ar putea povesti toată întâmplarea. După o vreme, neputând să-i captureze, cei cinci au decis să meargă în altă direcţie, pentru că ajunseseră să creadă că acel loc neospitalier i-ar putea devora pe nemestecate. Brown şi Kennerly au

ajuns, câteva zile mai târziu, la o aşezare izolată, dar abia au putut să murmure vreun cuvânt; sfârşeala şi teroarea prin care au trecut i-au ucis în scurtă vreme. Cel mai bun lucru pentru acei nefericiţi a fost că au murit departe de colegii lor antropofagi.

Astfel încât rămăseseră cinci supravieţuitori din grupul original.

Pe data de 15 octombrie 1822, Greenhill l-a surprins pe Bodenham în câmpia din Loddon şi l-a decapitat cu o singură lovitură de topor. Cu o foame venită parcă din preistorie, cei patru canibali s-au aruncat asupra resturilor lui Bodenham. Erau deja la stadiul în care nu le mai păsa de ceilalţi, acum domnea legea celor puternici. Proteinele cărnii proaspete au făcut ca deţinuţii să îşi recapete forţele; era nevoie de ele pentru că în faţa lor se ridicau munţii golaşi. Zilele treceau fără să descopere vreo urmă de civilizaţie şi, după cum era de aşteptat, foamea reîncepe să-i chinuie. Cine urma acum? Nu era greu de ghicit. Greenhill, Pearce şi Travers puseseră bazele unei societăţi gastronomice antropofage. John Mather era exclus din club, dar încă nu ştia asta. La finalul lunii octombrie, Mather culegea nişte rădăcini pentru supă. Un moment bun pentru Greenhill care şi-a atacat colegul neatent. Acesta nu şi-a dat seama decât prea târziu de ce urma să i se întâmple, a întors capul şi a încercat să se apere cum a putut. Lovitura de topor l-a rănit grav şi i-a pecetluit viitorul. În aceeaşi noapte cei trei canibali şi-au avertizat victima că era mai bine să se lase omorât pentru a evita alte suferinţe. Mather păru că înţelege mesajul cerând câteva minute de rugăciune cu scopul de a-şi încredinţa sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Colegii săi, miloşi peste fire, au fost de acord, lăsându-l pe nefericit să se roage cât dorea. După rugăciune, Mather a aplecat capul lăsându-l pe Greenhill să-şi facă treaba. Rămâneau doar trei, iar neîncrederea creştea pe măsură ce trecea timpul.

În acele zile, Travers fu muşcat de un şarpe, iar veninul inoculat de acesta începu să paralizeze piciorul celui mai bun prieten pe care îl avusese Greenhill. Timp de cinci zile au încercat să îi salveze viaţa cărându-l în cârcă printr-un teritoriu din ce în ce mai accidentat. Travers, conştient de faptul că sfârşitul său era aproape, i-a încurajat pe colegii săi să-l ucidă. Greenhill, în ciuda foamei, se opunea ideii de a-şi pierde camaradul, dar implacabilul Pearce i-a spus că era momentul să aleagă între a trăi sau a muri împreună cu bolnavul. Greenhilî nu s-a mai gândit şi l-a omorât cu o singură lovitură de topor pe Travers, în timp ce acesta dormea.

După ce a mâncat până la saturaţie, ciudata pereche, aprovizionată cu carne, a pornit spre necunoscut. Doi mai rămăseseră dintre cei opt deţinuţi evadaţi! O stare de fapt care duse la un duel sub soarele Australiei. Greenhill şi Pearce trebuiau să lupte între ei pentru supravieţuire, dar cine avea să fie cel mai puternic?

În timpul mai multor zile şi nopţi s-au ţinut din scurt, unul pe celălalt, căci ştiau prea bine că orice neatenţie, oricât de mică ar fi fost, putea aduce moartea unuia dintre ei. Greenhill era mai corpolent, mai bine hrănit şi, în plus, ţinea pe umăr toporul cu care omorâse patru oameni. Pe de altă parte, Alexander Pearce era mai inteligent şi mai calculat decât adversarul său. În definitiv, se măsura forţa brută cu şiretenia.

Au fost opt zile de luptă epuizante, în care fiecare făcea eforturi disperate de a rezista un pic mai mult decât adversarul. Dimineaţa mergeau umăr la umăr, atenţi să nu-l lase pe celălalt în spate.

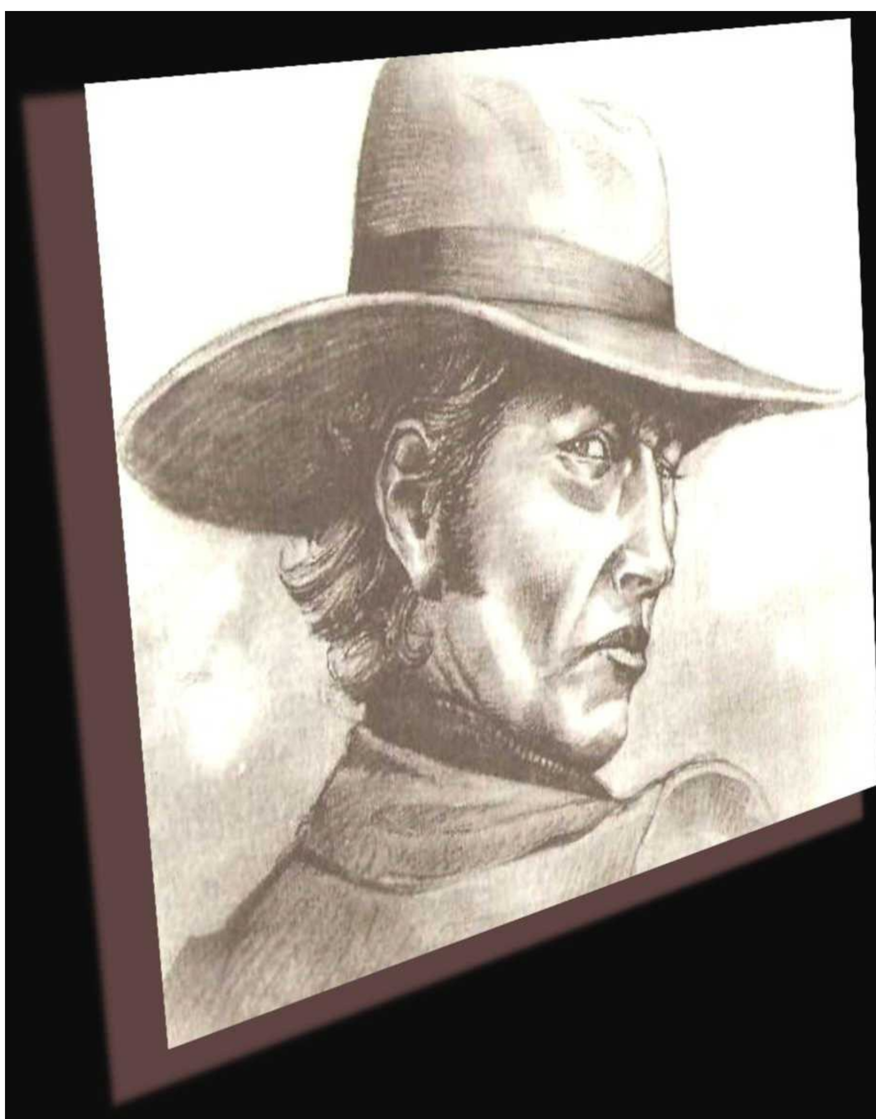
Noaptea se scrutau peste rugul focului. Nu îşi puteau permite nicio clipă de slăbiciune. Însă, în a opta noapte, din nefericire pentru Greenhill, somnul puse stăpânire pe el, iar pentru Pearce care şi-a conservat mai bine forţele, în acel moment s-a deschis drumul către libertate. De îndată ce Greenhill a aţipit, Pearce a luat toporul în-figându-l în capul vechiului său prieten. În mod evident, canibalul câştigător nu a ratat ocazia şi a mâncat tot ce se putea din enormul corp a lui Greenhill. După câteva zile de odihnă vindecătoare, solitarul antropofag a preparat braţul şi piciorul cadavrului şi, cu această încărcătură în spinare, a început călătoria. După puţin timp, a fost descoperit de un cioban care-şi păştea oile pe acele tăpşane. Omul s-a împrietenit cu Pearce, mai ales că fusese şi el în închisoare.

Timp de câteva săptămâni, evadatul s-a refăcut în cabana ciobanului, de această dată mâncând alimente normale. Odată refăcut, s-a îndreptat către o aşezare unde spera să se facă nevăzut.

Trecură două luni în care Pearce s-a întreţinut furând din hambare tot ce putea, inclusiv animale. După câteva plângeri, a fost reţinut şi închis, la interogatoriu mărturisind totul, spunând că practicase canibalismul pe parcursul a nouă săptămâni cât a durat fuga sa. În mod curios, nimeni nu l-a crezut, luându-l de nebun. Mai mult, cei care l-au prins şi-au imaginat că plăsmuise acea istorie pentru a-i proteja pe colegii săi încă liberi.

În anul 1823, a fost trimis din nou la penitenciarul din Macquaire, din care a evadat împreună cu Thomas Cox pe care, bineînţeles, l-a mâncat. De astă dată autorităţile au dat crezare istoriilor antropofage ale lui Pearce, având în vederea ca acum se găsiseră resturi umane oribil mutilate, spre deosebire de celălalt caz. În pfus, au descoperit carne uscată în buzunarele lui Pearce. Îngrozitor este faptul că protagonistul nostru avea atunci la îndemână multă hrană. Dar de ce l-a omorât pe Thomas Cox? Este foarte simplu: Pearce era un psihopat şi se obişnuise să mănânce carne de om. Învăţase metoda şi îşi dezvoltase gustul pentru acest tâp de hrană.

A fost condamnat la moarte şi spânzurat la data de 19 iulie 1824. Capul canibalului irlandez poate fi văzut azi la Academia de Ştiinţe Naturale din Philadelphia, Statele Unite. Nu ştiu dacă ţeasta zâmbeşte lacom când îi vede pe vizitatori; în orice caz, nu vă apropiaţi degetul de ea.

John Esley Hardin

Statele Unite ale Americii (1853 – 1895) Când moartea s-a instalat în Vest

Număr de victime: 44

Extras din una din declaraţiile date ziarului El Paso Times: „Mă consider un om paşnic, demn, care se înclină doar în faţa legii şi a dreptăţii, Nu am omorât pe nimeni care era onorabil.”.

Vă voi povesti istoria lui John Wesley Hardin, unul din pistolarii cei mai sângeroşi din tot Vestul Sălbatic. Viaţa sa nu este foarte diferită de a noastră şi, asemenea lui, au fost şi alţii care au trecut prin situaţii dure, într-un mediu ostil, bun doar pentru supravieţuitorii înnăscuţi.

Hardin a fost un criminal, nu există nici cea mai mică îndoială, iar cele patruzeci şi patru de victime oficiale o demonstrează, dar dacă ascultăm legenda sa, vom afla că el însuşi a afirmat că nu a omorât pe nimeni care să nu o merite. Chiar Bob Dylan a compus un celebru cântec dedicat pistolarului, unde se spunea că John, cunoscut şi ca „Degete reci”, era prietenul săracilor şi că niciodată nu a omorât un om bun. Putem vedea că epica eroilor populari dă dovada de o uimitoare generozitate, în comparaţie cu reprezentanţii puterii oficiale.

Mulţi istorici sunt de acord şi afirmă, nu fără ironie, că un asasinat te poate transforma într-un psihopat; dar dacă hazardul te face să iei zeci de vieţi, atunci poţi deveni legendă. Unii dintre cei care îl cunoşteau pe J. W. Hardin l-au calificat ca pe o creatură inumană, lipsită de afectivitate şi întotdeauna gata sa scoată pistolul din teacă înainte ca presupusul său oponent să se gândească s-o facă. Cu toate acestea, numeroşii săi admiratori au lăudat nobleţea, educaţia şi vitejia unui om bătut de soartă.

Un pistol Colt de calibrul 38 era mai mult decât suficient pentru a-ţi câştiga respectul în mijlocul unei populaţii obişnuite cu armele de foc. Îndemânarea şi rapiditatea erau elemente de bază pentru garantarea supravieţuirii.

John era chipeş, ochii săi migdalaţi păreau ai unui prădător, iar în minutele dinainte să tragă păreau de gheaţă. În realitate, tot corpul lui Hardin se transforma într-o statuie de fiecare dată când se pregătea pentru un nou duel, de asta îl mai numeau şi „Inimă îngheţată”. Foarte puţini puteau trage cu siguranţa cu care o făcea John; iar mâna sa stângă era înspăimântător de eficientă când mânuia Coltul său de calibru 38.

Wesley John Hardin s-a născut în Bonham, Texas, pe 26 mai 1853. A fost al doilea fiu al soţilor James Gibson Hardin şi Maria Eiisabeth Dixon, cuplu care a avut opt fii în total. Tatăl era un pastor metodist, obişnuit cu călătoriile prin ţinuturile acelui nou stat pe a cărui steag apărea o stea singuratică. Puţini şi-ar fi imaginat că unul dintre vlăstarele pastorului va intra în competiţie cu simbolismul acestei embleme a Sudului.

Familia Hardin s-a plimbat prin multe oraşe, unde capul familiei încerca să îşi câştige viaţa muncind, fie ca pastor, fie ca profesor, dacă nu găsea nicio turmă de oiţe credincioase, să le salveze.

John a fost rebel, la fel ca şi pământul care l-a văzut născându-se. De fapt, în timpul vieţii sale, a avut întotdeauna cuvinte de dispreţ pentru yankeii care călcau cu cizmele lor victorioase teritoriile sudice.

Nu a arătat niciodată înclinaţie către studiu, cu toate că este adevărat că practica religioasă îl motiva atât cât să predea catehismul pentru tineri. Părinţii săi au înţeles repede că fiul lor le va crea probleme. Chiar Hardin

mărturisea, câţiva ani mai târziu, în autobiografia sa, că în copilărie le-a provocat părinţilor săi numai dureri de cap. Bătăi la şcoală, certuri pe stradă, fugă de la şcoală, micul John începea să-şi arate caracterul dificil. În ciuda acestor incidente, băiatul a fost mereu considerat modest şi educat, astfel că toţi au socotit că acele boroboaţe erau doar copilării şi că vor trece cu timpul. Dar nu au trecut, ba mai mult, aceste incidente au devenit tot mai dese. La vârsta de paisprezece ani, John era în mijlocul unui scandal obişnuit – de data aceasta pentru o fată – când, dintr-odată, a scos un cuţit şi, fără să clipească, l-a înfipt în rivalul său. După asta, tânărul John, destins, se întoarse acasă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Din fericire, băiatul rănit nu a murit şi autorităţile au decis să nu îl închidă pe John, ţinând cont de vârsta sa fragedă; o greşeală gravă, pentru că incidentul trezise instinctul asasin al lui W. J. Hardin. Din acel moment avea să se vorbească mult despre el.

Un an mai târziu, a apărut în viaţa sa un fost sclav de culoare numit Mage şi, după cum ştim, John era, în întregime, simpatizant al cauzei sudiste, inclusiv al rasismului extremiştilor din sudul Statelor Unite. Pe de altă parte, herculeanul Mage, după ce şi-a recăpătat libertatea, nu se dădea înapoi în faţa nici unui alb, spunând provocator: „niciodată, niciun alb nu mă va mai face să mă înclin”.

Într-o dimineaţă, John se plimba cu calul său printr-un sat din ţinutul Polk. Când încercă să traverseze o străduţă îngustă, s-a întâlnit faţă în faţă cu Mage. Cei doi se văzuseră cu câteva zile înainte într-o încăierare şi îşi păstraseră ranchiună reciproc. Mage se puse în calea călăreţului. John încercă să avanseze, dar fără succes, pentru că fostul sclav prinse cu forţa hăţurile calului. Hardin îl privi câteva minute pe Mage şi, fără vreo vorbă, a scos pistolul, trăgând atâtea gloanţe câte avea încărcătorul. Corpul musculos al lui Mage a căzut ca secerat, iar John Wesley Hardin începu să devină faimos. Avea cincisprezece ani şi omorâse primul om.

Pe măsură ce numărul de asasinate creştea, urmările nu s-au lăsat aşteptate. La şaisprezece ani a fost reţinut şi închis într-un fort al armatei. În închisoare se afla un prizonier care se mândrea că are un pistol ascuns, iar John i-a cumpărat arma şi câteva zile mai târziu s-a prefăcut că este bolnav. Văicărelile lui întinse pe durata mai multor zile au scos din minţi un gardian al închisorii, care, în cele din urmă, fără să-i dea prea multă atenţie, intră în celula unde se afla adolescentul. John, cu o stăpânire de sine străină unei

fiinţe umane, a tras asupra gardianului stupefiat, omorându-l instantaneu. După incident, fură un cal şi fugi cât putu de repede, urmărit de trei soldaţi. Câteva minute fugarul a simţit în ceafă răsuflarea patrulei care încerca să îl prindă. Apoi, ca într-o secvenţă de western, John se opri brusc, se întoarse, şi fără să ezite prea mult, îi omorî pe cei trei.

John nu se mai opri decât la frontiera cu Mexicul şi, odată ajuns acolo, priceperea sa în creşterea şi îngrijirea cailor a fost un atu suplimentar când i s-a oferit să se angajeze ca văcar la ferma Chisolm. În acea perioadă a omorât şapte oameni în diferite ocazii, pe unii din cauza datoriilor la jocurile de noroc, alţii au fost victimele impresionantei sale psihopatii, dar niciun incident nu se apropie măcar puţin de dramatismul celui în care şi-a măsurat forţele cu cinci hoţi de animale5 mexicani. Se întâmpla în anul 1871, când nici nu împlinise optsprezece ani. Într-un han apropiat de graniţă, oamenii lui Chisolm căutau nişte hoţi de vite, care în acele săptămâni dădeau târcoale prin apropierea fermei. Într-o noapte, în acel han au apărut cinci mexicani care erau foarte bine înarmaţi, iar după feţele lor păreau să caute ceartă. După obişnuitul schimb de înjurături, colegii lui Hardin au optat pentru evitarea iminentei lupte. Mexicanii păreau duri şi situaţia risca să scape de sub control. Cu toate acestea, J. W. Hardin a hotărât să-şi măsoare forţele cu acele personaje. Într-o secundă, cei cinci s-au înşirat în linie dreapta, umăr lângă umăr, în faţa lui Hardin. Feţele lor, marcate de duritatea unei vieţi prea puţin norocoase, reflectau printre cicatrice şi dinţii căzuţi, fericirea că li se dă ocazia să pună la pământ, fără probleme, un gringos6 nebun şi insolent. Hardin, ca de obicei, păru că îngheaţă în faţa oponenţilor săi, în ochii săi se ghicea infernul care era pe punctul de a se dezlănţui. Lumea care lua cina la acele ore în tavernă a abandonat mesele pentru a căuta un refugiu sigur. Hardin nici măcar nu clipea, mâinile sale se aflau la o distanţă infinitezimală de pistoale. Totul era pregătit pentru tragedie. Secundele care au trecut păreau o eternitate. Dintr-odată, unul dintre mexicani a încercat să îşi scoată pistolul, acesta fiind semnalul de început al acelei răfuieli macabre şi înfiorătoare. John Wesley Hardin, cu viteza unui mustang, a scos cartuşierele şi cu o răceală uimitoare i-a doborât, unul câte unul, pe cei cinci mexicani nervoşi. Un minut mai târziu, cinci cadavre zăceau pe podeaua îngheţată a acelui local apropiat de graniţă. Cu aceleaşi mişcări sigure, John se aşeză la una din mesele rămase în picioare după schimbul de focuri,

5 Nota traducătorului: cuvântul original este cuatrero, care înseamnă hoţ de animale cu patru picioare.

6 Nota traducătorului: nume dat de mexicani americanilor.

Chemă ospătarul şi îi ceru o friptură bună pentru cină. Sunt dintre cei care cred că activitatea produce foame, dar, Dumnezeule! să omori cinci oameni, oricât de răi ar fi, poate să provoace orice, numai poftă de mâncare, nu! Dar, în mod clar, este vorba despre unul dintre cei mai mari psihopaţi din vest şi cititorul trebuie să ţină seama de asta. Să ne amintim, până acum „Hardin degete reci” omorâse, în mod oficial, doisprezece oameni, cu toate că, în mod neoficial, se zvonea că erau mai mulţi. Cel puţin acum începuse să se bărbierească, fapt ce îi dădea un aspect mai viril în faţa bărbaţilor duri cu care se tot înfrunta.

Pe data de 29 februarie 1872, inima lui John a început, în fine, să bată ca orice inimă omenească. Atunci John a hotărât să se căsă-torească cu prima şi unica sa dragoste, frumoasa Jane Bowen, cu care a avut patru copii: Maria Elisabeth, John Wesley, Jane Martina şi Callie, dar nu s-a putut bucura prea mult de viaţa de cuplu şi de urmaşi, din cauza faptului că John Wesley era cel mai căutat pistolar din toată America de Nord. Pe capul său se pusese un preţ de 40.000 de dolari, sumă care, pentru acea perioadă, era uriaşă. Sute de vânători de recompense şi şerifi s-au pus pe treabă, încercând să-l prindă pe acest criminal care, cu paşi siguri, intra în istoria tinerei naţiuni. Hardin a făcut uneori parte din câte un grup, dar nu-i plăcea să călătorească însoţit de cineva. Era un singuratic.

Scopul principal era să-şi apere familia de pericole sau de răzbunare. Cu toate acestea, câţiva dintre apropiaţii lui, de asemenea cu un caracter violent, au fost striviţi sub greutatea legii. Doi dintre verii săi şi iubitul sau frate mai mare, Joseph, au fost linşaţi şi spânzuraţi de un stâlp de telegraf. Era un avertisment direct pentru ca John Wesley Hardin să ştie că şi el, mai devreme sau mai târziu, avea să sfârşească la fel. Dar John era şmecher, inteligent şi periculos.

E la fel de sigur că mintea lui contorsionată îi juca farse, cum s-a întâmplat într-o zi în Abilene, oraş în care era şerif Wild Bill Hickok, alt personaj legendar al Vestului. Hickok ştia că Hardin se afla în apropierea oraşului său şi de asta a mărit vigilenţa, ordonând ajutoarelor sale să nu lase

garda jos în niciun moment. De fapt, omul legii nu fusese dezamăgit niciodată de intuiţiile sale. John se afla în Abilene, ascuns într-un hotel rău famat. Tânărul era cam nervos şi încerca să înşele somnul, gândindu-se la soţia sa şi la faptul că ar trebui să-l impuşte pe Hickok. Pe când se gândea la toate acestea, auzi un zgomot puternic, care venea din camera alăturată, se ridică apropiindu-se de peretele de unde părea că provine acel zgomot gutural. Da, nu era nicio îndoială, acel zgomot infernal era sforăitul unui oaspete adâncit într-un somn adânc. John a rezistat cât a putut, dar momentul era atât intens, că nu se putu abţine, scoase pistolul din teacă, îl băgă printr-o gaură din perete şi trase fără ezitare, de câteva ori, în omul adormit, pe care îl lăsă adâncit în somnul celor drepţi pentru totdeauna. Da, ştiu, dragă cititorule, că J. W. Hardin a reacţionat într-un mod necontrolat, dar dacă eu v-aş face cunoştinţă cu un vecin de-al meu, credeţi-mă, aţi fi mai indulgenţi. După micul incident, John fugi spre Abilene.

În anul 1874, şi-a sărbătorit vârsta de douăzeci şi unu de ani omorându-l pe ajutorul de şerif, care a devenit astfel victima cu numărul treizeci şi nouă. Alţi trei ani a reuşit să scape de justiţie; toţi vorbeau de el ca şi cum ar fi fost o fantomă, un spectru care străbate în voie statele din Sud. Părea că nimeni nu era în stare să îl prindă pe John Wesley Hardin. În final, pistolarul cel mai temut din vest s-a gândit că venise momentul să încerce să îşi refacă viaţa. Împreună cu familia sa a cumpărat bilet la tren, dispus să îşi caute norocul în Florida, dar fatalitatea a vrut ca unul dintre şerifii din Texas să călătorească cu acelaşi tren. Era data de 23 iulie 1877.

John a fost recunoscut şi, încercând să scoată pistolul pentru un ultim duel, bretelele pantalonilor au făcut ca pistolul să nu iasă cu aceeaşi repeziciune. Astfel, poliţiştii au reuşit să îl imobilizeze pe John Wesley Hardin. Era finalul aventurii. Din fericire pentru el, în acel stat nu se aplica pedeapsa cu moartea, a fost condamnat, în schimb, la douăzeci şi cinci de ani de închisoare, pentru omorârea ajutorului de şerif. Pe data de 28 de septembrie 1878, s-a dat sentinţa şi Hardin a intrat în închisoarea din Huntsville. Este clar ca a încercat să evadeze, dar mereu fără rezultat. După o vreme, puţin mai relaxat, s-a orientat în închisoare către studiile academice; a studiat teologia, algebra şi dreptul. Mulţumită acestora a obţinut fără dificultate titlul de avocat.

Pe data de 16 martie 1894, a fost graţiat ca rezultat al celor aproape

şaisprezece ani de comportament exemplar pe care i-a petrecut în închisoare. De fapt, în acest timp J. W. Hardin a fost un deţinut-model, nu s-a implicat niciodată în vreo ceartă sau bătaie. Era ca şi cum spiritul său neliniştit atinsese liniştea necesară pentru a vedea viaţa din altă perspectivă. Dar, odată eliberat, avea să se deştepte în el din nou acel instinct asasin?

Pentru moment, totul părea să spună că nu; John s-a angajat ca avocat în oraşul El Paso, era dispus să înceapă din nou, de data aceasta ca cetăţean cinstit în slujba legii şi a dreptăţii. Chiar el a dat aceste decla-raţii ziarului El Paso Times: „sunt un om paşnic, demn, care se înclină doar în faţa legii şi dreptăţii.” Citind aceste declaraţii, ne putem gândi că, într-adevăr, Hardin căzuse de pe cal şi lovitura suferită l-a dus pe calea cea dreaptă. Cu toate acestea, umbra trecutului său îl urmărea. În dimineaţa însorită din data de 19 august 1895, în timp ce juca liniştit zaruri în salonul unei taverne numită Las Cumbres, a fost împuşcat mortal din spate de către şeriful John Selman, om care se presupune că îl mituise pentru a-l împuşca pe un rival de-al său. Astfel a murit John Wesley Hardin, la vârsta de patruzeci şi doi de ani. Înmormântarea sa a costat mai puţin de 75 de dolari, sumă ce se presupune că a fost plătită de o amantă. Se încheia povestea unui erou popular, iar viaţa sa a rămas imortalizată în zeci de povestiri, cântece sau filme ca acela în care a jucat Rock Hudson, numit: Povestea unui condamnat. Legendarul său pistol Colt de 38 de milimetri se poate admira şi azi în J. M. Davis Arms din Oklahoma; este moştenirea lăsată de un suflet neliniştit care, ca şi altele, a făurit legenda Vestului Sălbatic american.

$30 REWARD

PAID FOR DESERTERS.

The following members of the *AUGUSTA GREYS*, having deserted from the ranks of the Company, the above reward will be paid to any one who will arrest them and deliver them to the Guard-house of the 5th Reg't, Va. Volunteers, 1st Brigade, viz:

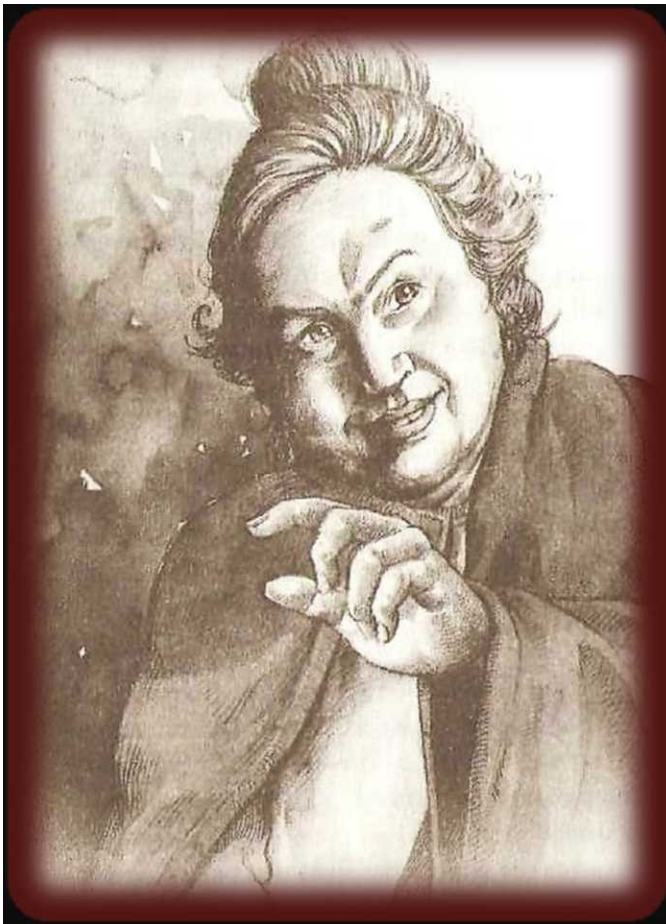
JAMES G. CARRIER,
SAMUEL K GROAH,
CONELIUS DAM,
ANDREW J. ZINK.
THOMAS M. CROSON,
ANDREW J. GROAH,
ELISHA WEEKS,

Several others are reported absent without leave, and unless they report for duty immediately, they too will be considered deserters and treated as such. I have been informed that a number of the Company who are now reported absent sick, are merely feigning sickness, therefore all absent sick of the Company, who are not registered at the Hospital, will at once report for duty, or send me *an Army Surgeon's Certificate* within 12 days, failing to comply with the above, they will be reported absent without leave, and on their return to the Regiment will be court-martialled for said offence.

JAMES W. NEWTON, Capt.
Comd'g Co. E. 5th Reg't, Va. Vol. 1st Brigade.

Camp Garnett, August 7, 1862.

Afişele cu „Urmăriţi general” au fost o constantă în acea perioadă când vestul american era cel mai sălbatic şi crâncen loc de pe planetă.

Brynhilde Paulsetter Sorenson Norvegia (1859 – 1908)

Belle Gunness, văduva neagră

Număr de victime: minimum 42

Extras din declaraţia complicelui său: „Eu am ajutat-o să-i omoare pe toţi acei bărbaţi. În ultima zi, i-am adormit cu cloroform pe fiii săi, aşa cum mi-a spus ea, şi împreună am aşezat în casă cadavrul acelei chelneriţe. Apoi s-a îmbrăcat în bărbat şi a fugit, după ce a dat foc casei în care se aflau copiii săi”.

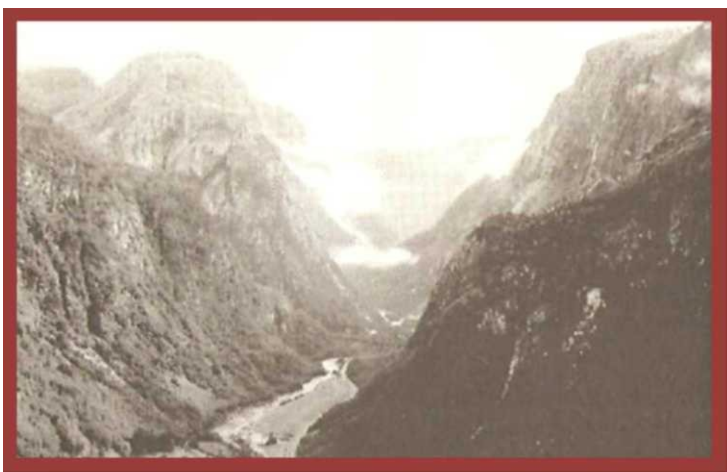
Brynhilde Paulsetter Sorenson a fost protagonista unuia dintre cele mai misterioase cazuri de asasini în serie. Nu poate fi adunată laolaltă maî multă răutate şi perversiune decât în dosarul ei. Şi-a omorât cu o răceală absolută fii, soţi, amand, pretendenţi şi necunoscuţi, inclusiv o sărmană femeie despre care vom mai vorbi. Totul pentru a-şi mări averea!

Conform rândurilor de mai sus, este cert că Belle Gunness (acesta a fost

numele său de luptă) era o femeie carismatică şi spectaculoasă. Nu există nicio îndoială referitor la prima caracteristică, căci au fost mulţi naivi atraşi de ea, ca fluturii de lampă, dar în ceea ce priveşte al doilea aspect, voi spune doar că această femeie masivă măsura aproape un metru şi nouăzeci de centimetri în înălţime şi avea o greutate de aproximativ o sută treizeci de kilograme. Într-adevăr, era imensă, la fel ca şi personalitatea sa puternică. Şi, ca şi cum cum asta ar fi puţin, la maturitate şi-a pierdut toată dantura, înlocuind-o cu o proteză în care predominau nişte frumoşi dinţi de aur. Ce minune! Visul norvegian al oricărui fermier din întinsa Americă. De aceea spun că povestea lui Belle nu putea lipsi, cele patruzeci şi două de presupuse asasinate ale sale meritând câteva pagini în această carte.

În realitate, metodele pe care această sirenă terestră le-a utilizat pentru comiterea crimelor sale nu sunt dintre cele sofisticate: topoare, ciocane, fierăstraie, incendii, maşini de tocat carne pentru cârnaţi… totul presărat cu doze generoase de stricnina, un produs descoperit la începutul secolului XIX şi foarte utilizat ca energizant în doze mici. Din nefericire pentru sutele de victime, supradoza de stricnina provoacă o reacţie adversă, scuturând pe cel intoxicat ca şi cum ar fi fost posedat de diavol. Sunt suficiente 100 de miligrame, pentru ca persoana care le înghite să încremenească în poziţii groteşti, în timp ce se asfixiază lent. Se spune că muşchii faciali se contractă atât de tare, încât muribundul îşi sfârşeşte viaţa în această lume cu un surâs îngheţat, deloc amuzant.

Belle (aşa o vom numi de acum) s-a născut în Norvegia în anul 1859; fiică a unui fermier care obţinea venituri suplimentare lucrând ca prestidigitator la circ în spectacolele ambulante cu care străbăteau ţara, a învăţat profesia de echilibrist cu scopul de a umple pauzele dintre scamatoriile tatălui său. Timp de mai mulţi ani, familia Paulsetter a obţinut o oarecare faimă pe acele întinderi scandinave; cu toate acestea, nici circul şi nici ferma nu au fost suficiente pentru ca tânăra să prindă rădăcini pe pământul său natal. Şi, la fel ca

Belle Gunness s-a născut în Norvegia, într-un loc dominat de peisaje bucolice. Aceasta nu a împiedicat-o să devină din ce în ce mai dezechilibrată psihic pe măsură ce treceau anii, până când a devenit una dintre cele mai feroce criminale din toate timpurile.

Mulţi alţi europeni, a emigrat în America de Nord, căutând locul propice pentru realizarea nemăsuratei sale ambiţii de a fi bogată.

La vârsta de nouăsprezece ani, a debarcat pe noul continent, dispusă să triumfe pe seama cui o fi. În acele vremuri, comunitatea scandinavă care trăia în America de Nord era destul de numeroasă şi nu i-a fost dificil să găsească diverse slujbe mărunte, oferite de către unii dintre conaţionalii săi. Cu toate acestea, corpolenta Belle nu se născuse pentru a deveni o simplă fată de prăvălie sau muncitoare salariată, ea aspira la mai mult. La mult mai mult. În consecinţă, a început să-şi caute un soţ bun, care să îi uşureze ieşirea din mizerie. A avut noroc şi s-a căsătorit cu un suedez vânjos, numit Mads Sorenson. Exista doar o mică problemă, anume că Belle nu reuşea să rămână însărcinată, cusur care a fost îndreptat prin adopţia a trei copilaşi: Jenny, Myrtle şi Lucy. Totul părea să se aşeze pe făgaşul normal în viaţa protagonistei noastre: soţul său era un comerciant prosper, iar mijloacele financiare păreau să fie suficiente pentru întreţinerea noii familii. Dar aceasta era oare ceea ce îşi dorea neîmblânzita Belle? Bineînţeles că nu. Norvegianca voia să-şi continue ascensiunea, iar Mads nu putea să-i ofere decât o poziţie socială modestă. Spre nefericirea lui, la insistenţele soţiei sale, el a semnat două poliţe de asigurare. Săracul Mads nu bănuia nimic, punând totul pe seama fricii lui Belle faţă de posibilitatea unui viitor nesigur şi plin de datorii.

În mod curios, după ce a semnat documentele, suedezul a murit subit. După ce au examinat cadavrul, medicii au confirmat că moartea lui Sorenson s-a datorat unei dilatări extreme a inimii. Toţi au plâns moartea lui Mads, chiar şi văduva sa, care părea foarte afectată. Totuşi, lacrimile nu au împiedicat-o să ţină sub observaţie agenţia de asigurări, unde s-a prezentat chiar în ziua înmormântării, dornica să încaseze 8 500 de dolari, sumă la care fusese evaluată viaţa regretatului său bărbat.

Cu toate acestea, rudele lui Mads au observat probabil ceva straniu în comportamentul lui Belle, căci au solicitat exhumarea cadavrului acestuia pentru o nouă autopsie. În timp ce se realizau aceste demersuri, Belle i-a înşfăcat pe cei trei fii ai săi şi a plecat grăbită din Chicago, oraşul în care locuia, în Austin, unde a cumpărat o pensiune. Afacerea nu mergea aşa cum ar fi trebuit, Belle nu era o bună bucătăreasă şi se ştie că aceste veşti circulă foarte repede printre posibilii chiriaşi. La puţin timp după ce s-a instalat, toate camerele hanului erau goale. Ce putea face? Lucrurile se impotmoliseră, dar Belle, convinsă că într-o zi îşi va găsi locul sub soare, a asigurat localul şi s-a rugat la toţi zeii din panteonul nordic. După cum poate să intuiască cititorul, pensiunea lui Belle a ars până la temelie. Fără să piardă vreun minut, fosta echilibristă a cerut plata completă a poliţei de asigurare.

Deţinătorii companiei de asigurări, candidaţi siguri la faliment tehnic, au plătit fără să crâcnească cei 4.000 de dolari stipulaţi în contract şi, cu această sumă, Belle s-a întors la Chicago, dornică să continue să pună bazele altei afaceri incendiare. De data aceasta a fost o cofetărie, iar după ce a încasat asigurarea, Belle s-a simţit luată în vizor de agenţii de asigurări: prea multe incendii pentru o singură persoană.

Cu economiile sale, piromana noastră de ocazie a dispărut pentru a se opri în ţinutul La Porte, o frumoasă aşezare din Indiana, unde a cumpărat o fermă şi nişte terenuri.

Departe de a fi fericită, văduva noastră era tristă: venise de la ferma sa din Norvegia pentru a sfârşi într-o fermă din Statele Unite. Nu era drept şi, în plus, era singură şi cu trei copii adoptaţi, pe care îi iubea din ce în ce mai puţin. Spre nenorocul său, se tot îngraşă, iar dinţii săi păreau nişte perle, adică erau la fel de rari ca acestea. Trecută deja de patruzeci de ani, Belle nu îşi vedea viitorul în roz, dar în anul 1902 a apărut în viaţa sa un anume Peter

Gunness, conaţional de al său, cu un caracter foarte vesel şi care s-a înţeles foarte bine cu ea. S-au căsătorit imediat şi, spre propria mirare, Belle a rămas însărcinată, în ciuda celor patruzeci şi patru de ani.

Norvegianca era foarte muncitoare, sarcinile sale la fermă constau în sacrificarea şi pregătirea porcilor, vacilor şi a oricărui animal care ieşea în calea uneltelor ascuţite mânuite de ea.

Criminala vedea cu o profundă nemulţumire că soţul său nu se ocupa de treburile cotidiene, dar, slavă Domnului! a fost de acord să încheie o asigurare de viaţă, în baza căreia Belle şi fiii săi vor fi la adăpost în cazul în care Peter Gunness ar suferi vreun accident neaşteptat. Şi chiar aşa s-a întâmplat! Câteva zile mai târziu, o maşină de tocat carnea pentru cârnaţi a căzut pe neaşteptate în capul fragil a lui Peter. Scrâşnetul a fost oribil, iar Belle nu a putut să-şi reprime o lacrimă sau poate două, care i s-au rostogolit pe obraji. Pe atunci, nimeni nu a băgat-o în seamă pe Jenny, fata cea mai mare a lui Belle, care a ieşit fugind şi strigând ca o nebună: „mama l-a omorât pe tata". În loc să o creadă pe fată, agenţia de asigurări a plătit cei 4.000 de dolari înscrişi pe poliţă.

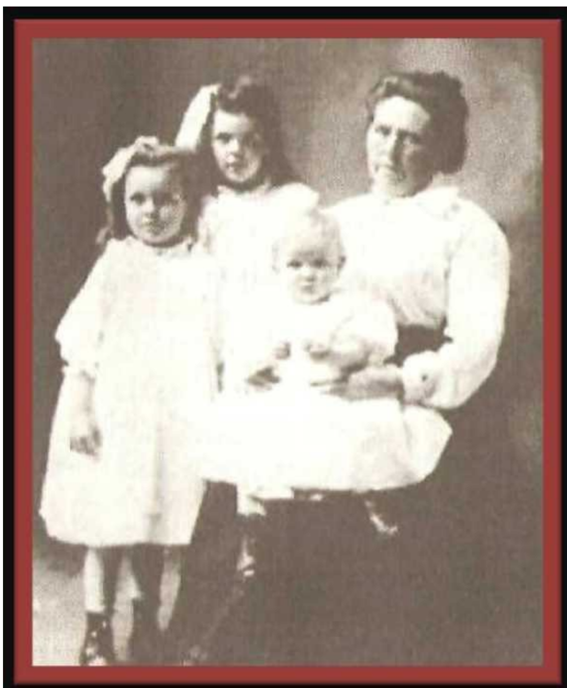
Încă o dată Belle rămânea singură, văduvă, mamă şi fermieră. Sărăcuţa! spuneau toţi. Şi de parcă nu ar fi fost destul, la o lună după accidentul fatal care i-a pus capăt vieţii lui Peter Gunnes, s-a născut fiul celor doi, exact în acelaşi timp în care Jenny dispărea pentru totdeauna.

Explicaţia pe care Belle le-a oferit-o vecinilor a fost că micuţa de doar zece ani a fost trimisă la Los Angeles, pentru a-şi continua studiile.

Belle, o adevărată cuceritoare de inimi, s-a pus pe treabă. Era vorba despre obţinerea celui mai bun bărbat, ceea ce nu era deloc uşor, având în vedere că acum aspectul fizic al norvegiencei era puţin şifonat, având mai mult de o sută treizeci de kilograme, pielea puţin cam

Companiile de asigurări nu se descurcau, „văduva neagră” acţiona cu atâta precizie, incendierea a tot ce îi putea aduce beneficii serioase, fie imobile, fie persoane, fiind una din metodele ei favorite.

Belle Gunnessâmpreună cu cei trei fii ai săi. O imagine de familie liniştită, care contrasta destul de mult cu stilul său de viaţă.

Fanată din cauza lucrului pe câmp şi nici măcar un dinte sau vreo măsea în gură. Trebuia să facă ceva. Şi a făcut. A slăbit câteva kilograme şi, cu dolarii obţinuţi de la asigurarea de viaţă, şi-a cumpărat o proteză dentară din

aur. Când s-a simţit din nou frumoasă, a dat anunţuri la ziarele care aveau secţiune de matrimoniale. Se prezenta ca o femeie tânără, frumoasă şi cu o bună poziţie socială. Nu avea alt scop decât să se căsătorească şi să-şi unească averea cu cea a unui domn bogat. Fermierii din imprejurimi au venit şi ei să o curteze pe văduva Belle, dar au fost mereu refuzaţi, probabil pentru că nu corespundeau aşteptărilor acestei nesătule femei.

La anunţurile apărute în ziar au fost numeroase răspunsuri, din partea a zeci de tineri dornici să-i facă pe plac unei femei interesante şi cu geanta plină de dolari. Hotărât lucru, Belle nu s-ar fi oferit primului venit, chiar ea afirmând în textele sale romantice că valora pe puţin 20.000 de dolari şi că, pentru a-şi demonstra seriozitatea, pretendentul trebuia să se prezinte în faţa ei cu cel puţin 5.000 de dolari, altfel nu merita efortul să înceapă flirtul. Timp de mai multe săptămâni pretendenţii au venit la ferma lui Belle, iar ea iî primea cu zâmbetul strălucitor al dinţilor săi de aur. Erau scene bucolice pline de romantism, nu puteţi nega acest lucru. Fiecare candidat îşi punea pe masă dolarii ca mostră a afecţiunii sincere, iar Belle, după ce număra suma, promitea nesăbuitului o căsătorie arzătoare şi plină de emoţii. Dar uniunea celor doi nu se consuma, pentru că bărbaţii dispăreau unul câte unul.

În acei ani ai secolului XIX, mijloacele de comunicaţie nu erau suficient de dezvoltate şi fiecare călător putea să petreacă câteva săptămâni pentru a merge dintr-un loc în altul fără să dea un semn. Astfel încât, faptul că aceste persoane se făceau nevăzute fără să dea nicio explicaţie nu era atât de straniu şi, în plus, mulţi dintre ei erau lupi solitari, fără familii care să anunţe dispariţia lor.

După ce au dispărut şapte pretendenţi, la ferma Bellei a ajuns George Anderson. Ca şi cu ceilalţi, Belle s-a achitat de formalităţile de bun venit şi de negocierea preţului fericirii casnice. Anderson a acceptat încântat să încheie căsătoria cu Belle, dar se apropia noaptea şi ziua fusese destul de obositoare pentru bunul George. Văduva, fiind o femeie educată, l-a invitat să rămână să doarmă într-un pat foarte confortabil pe care ea îl avea pregătit pentru cei mai buni oaspeţi ai săi. Fără să se gândească mult, George a acceptat încântat şi s-a dus să tragă un pui de somn. Pe la mijlocul dimineţii s-a trezit înspăimântat din cauza unui coşmar groaznic şi, când a deschis ochii, a văzut o imagine fantomatică, nimeni alta decât Belle privindu-l fix, în timp ce ţinea o lumânare pe punctul de a se stinge. Anderson a ieşit fugind şi nu s-a oprit până nu a

ajuns în cel mai apropiat sat, devenind astfel singurul supravieţuitor al văduvei Belle. Iar aceasta, calmă, şi-a continuat prospecţiile matrimoniale.

În anul 1906, a cunoscut un muncitor cu ziua numit Ray Lamphere, pe care l-a angajat pentru munci sezoniere la fermă. Cu timpul, i-a servit şi de amant ocazional, printre atâţia pretendenţi care, desigur, veneau în continuare, fără să ştie că erau pe punctul de a fi răpiţi şi nu neapărat de către extraterestri.

În luna ianuarie a anului 1908, la ferma Bellei a apărut Andrew Helgelien, care, spre deosebire de alţi aspiranţi, avea o bună educaţie şi bani lichizi în contul curent. Andrew a rămas câteva săptămâni în casa lui Belle, păreau să se înţeleagă şi norvegianca se arăta încântată de acest presupus suflet-pereche.

Dar, ca în toate tragediile, fatalitatea a preluat controlul. Lamphere, gelos şi beţiv, fusese complicele perfect care acoperea acţiunile amantei sale. Totuşi, Andrew depăşea ceea ce zilierul socotea drept o relaţie normală. Într-o noapte, s-a dus la taverna din sat şi a bolborosit către un prieten: „acel Helgelien n-o să mă mai deranjeze multă vreme”. Ce i se întâmplase sărmanului Andrew? Nu s-a mai ştiut nimic de el, doar că în dimineaţa anterioară presupusei sale plecări a făcut o vizită la bancă, de unde a extras 2 900 de dolari bani lichizi.

Lumea a început să vorbească despre faptul că se întâmpla ceva ciudat la ferma văduvei Belle. Suspiciunea a devenit tot mai mare, când au sosit nâşte scrisori din partea fratelui lui Andrew, care solicita informaţii referitoare la locul unde se afla acesta. Aşadar situaţia se complica tot mai mult, iar Belle, mai nervoasă ca niciodată, l-a concediat pe Lamphere, angajând un muncitor mai puţin vorbăreţ. Amantul concediat s-a încurcat cu altă femeie, fără să înceteze atacurile la adresa văduvei.

Pe data de 27 aprilie, Belle, temătoare, obţinea o întâlnire cu avocatul său, pentru a-i spune cu voce tremurătoare că se simţea ameninţată de fostul său angajat, care, printre ţipete şi insulte, a ameninţat-o că va da foc fermei, cu ea şi cu copiii ei înăuntru. Din nefericire, prezi-cerea s-a îndeplinit şi, în ziua următoare, un fum dens care venea din casă a alertat vecinii în legătură cu nenorocirea pe care urmau să o descopere. Într-adevăr, odată ajunşi acolo, au descoperit cu oroare că, printre resturile carbonizate ale locuinţei, se zăreau patru corpuri arse de flăcări. Trei aparţineau copiilor lui Belle, toţi de

vârstă fragedă, dar al

Ruinele casei lui Belle din La Porte, Indiana patrulea era cel mai enigmatic dintre toate, pentru că îi lipsea capul. La început, s-a crezut ca acel corp era al nefericitei Belle, având în vedere că pe cadavru se întrezăreau câteva inele de aur pe care văduva avusese grijă să le arăta tuturor în zilele precedente. În plus, într-una dintre încăperile casei, s-a găsit o proteză dentară pe care au identificat-o ca fiind a norvegiencei. Erau însă amănunte care nu se potriveau acestui scenariu şi anume faptul că dimensiunile corpului carbonizat nu corespundeau cu dimensiunile corpului văduvei. Ce se întâmplase cu adevărat, greu de ştiut…

După câteva zile, a sosit Asie Helgelien, care îşi căuta fratele, pe Andrew, dispărut de patru luni. Când a aflat vestea, a insistat pe lângă şerif să facă o investigaţie mai amănunţită în zonă. Având mai mult îndoieli, decât argumente, oamenii legii au început să sape pe terenurile din apropierea fermei.

Nu a durat mult până când suspiciunile lui Asie s-au confirmat. Ca şi cum ar fi ieşit să culeagă roadele câmpului, poliţiştii au început să adune corpuri îngropate. Cel al lui Andrew a fost printre primele apărute, apoi a fost recuperat trupul micuţei Jenny, iar, mai târziu, alte corpuri. Era un adevărat câmp al ororilor. Au putut fi identificaţi doar câţiva, deşi săpăturile au avut ca prim rezultat dezgroparea a paisprezece cadavre dezmembrate. Cadavrele aveau tot felul de fracturi şi tăieturi; în unele gropi s-au descoperit, spre stupefacţia generală, colecţii de braţe şi picioare grupate ca şi cum ar fi fost

nişte comori macabre. În final, într-un puţ vechi, s-a găsit un craniu izolat. Să fi fost a lui Belle?

Pe Ray Lamphere l-au reţinut fără explicaţii, sub acuzaţia de complice al văduvei Belle şi asasin al acesteia şi al fiilor săi. Pe data de 9 noiembrie 1908, a fost judecat şi condamnat pentru aceste cauze. Totuşi, un an mai târziu, pe când se afla în închisoare pe punctul de a muri din cauza tuberculozei, a cerut să se confeseze preotului închisorii, căruia i-a povestit în detaliu presupusa desfăşurare a faptelor. Iar acest adevăr nu era altul decât că Belle făcuse totul pentru a dispărea din acel loc unde, potrivit lui Lamphere, asasinase cu ajutorul său patruzeci şi două de persoane. Ea însăşi şi-a pregătit alibiul, asasinând o biată chelneriţă pe care a păcălit-o, atrâgând-o la ea acasă, unde i-a pus capăt zilelor. Păcatul acelei femei era că semăna cu Belle.

Mărturia lui Lamphere i-a înspăimântat pe investigatori, acela fiind momentul când cineva şi-a amintit de doza enormă de stricnina găsită în trupurile arse, dar şi de dimensiunile reduse ale cadavrului decapitat. Totul a început să se potrivească, iar veştile au început să circule cu o viteză nemaivăzută: era posibil ca Belle să trăiască şi să se bucure de banii furaţi de la victimele sale.

Precum în cele mai bune legende urbane, Belle a fost văzută în zeci de oraşe şi sate, iar toţi credeau că se întâlniseră cu Văduva neagră. Şi cert este, prieteni, că nu s-a putut afla niciodată cât de adevărate fuseseră spusele lui Lamphere pe patul de moarte. Dar oricare ar fi adevărul, cazul văduvei Belle a intrat în folelorul nord-american, povestea sa văzând chiar luminile rampei, sub titlul Misterul doamnei Gunness. Nu vom şti niciodată ce i s-a întâmplat cu adevărat acestei psihopate, dacă a murit arsă de flăcări sau a ajuns o bătrânică bogată şi respectabilă. Singurul lucru cert este că a omorât bărbaţi, femei şi copii, asemeni unei bestii şi presupun că are acum o minunată fermă în infern.

Jeanne Weber Franţa (1875 – 1909)

Sugrumătoarea din Paris

Număr de victime: 9-10

Extras din raportul medical întocmit de către psihiatrul Leon Thoinot: „Comportamentul acuzatei este legat fără îndoială de un act de vrăjitorie şi de permanentele insulte şi presiuni psihologice la care a fost supusă. Recomand internarea sa într-o instituţie psihiatrică”.

Strangularea este una dintre metodele cele mai utilizate de către psiho-criminali. Desigur, pumnalul ocupă un loc de frunte în scenografia crimelor, dar fără îndoială, plasarea mâinilor pe gâtul victimei şi presiunea exercitată în mod intenţionat, până când se produce asfixierea totală, sunt formele de putere şi de dominaţie care îi excită cel mai mult pe asasinii psihopaţi.

Se estimează că un sugrumător are nevoie de circa cinci minute pentru a termina sufocarea sărmanei persoane care îi cade în mâini, ca să folosim un

termen cât mai potrivit. Se ştie că persoanele agitate mor mai repede decât adulţii cu o fire liniştită sau copiii. Uneori, cel strangulat moare din cauza evidentei lipse de oxigen în creier. În alte ocazii, însă, dacă nervul vag este presat cu putere, sar putea ca inima să se oprească instantaneu. Oricum ar fi, agresorul pare să se simtă ca un zeu în faţa creaturii martirizate. Este ca şi cum, în acele puţine minute în care se desfăşoară agresiunea, el ar avea putere de viaţa şi de moarte asupra condamnatului său.

Imagine a localului Moulin Rouge, simbol celebru al boemului cartier parizian Montmartre, locul unde s-au petrecut crimele tinerei jeanne.

În transă, faţa capătă o culoare albăstruie, ochii ies din orbite şi în albul lor se poate vedea explozia hemoragica a capilarelor sangvine. Organele interne se contorsionează până când cedează. Cu toate acestea, unii experţi ne dau asigurări că strangularea nu este, neapărat, dureroasă: victimele leşină la puţine momente după ce se începe strânsoarea şi nu mai simt nicio durere. Astfel încât, conform acestor teorii, ar fi destul de complicat ca cineva să se poată strânge singur de gât, căci, imediat după inevitabilul leşin,

degetele şi-ar înceta presiunea asupra gâtului; cel puţin aşa reiese din complexele studii ale marilor specialişti în domeniu.

Dar daţi-mi voie să vă relatez interesanta poveste a lui Jeanne Weber, căci, credeţi-mă, nu sunt multe cazuri ca această istorie care a zguduit societatea franceză de la începutul secolului XX.

Jeanne s-a născut în anul 1875. Era fiica unor pescari săraci şi a vrut să-şi încerce norocul plecând la Paris când avea douăzeci şi patru de ani. În Oraşul Luminilor a cunoscut un beţiv descurcăreţ, numit Marcel Weber, de la care şi-a luat numele de familie. Evident, tânărul cuplu căsătorit trăia foarte modest, ceea ce i-a determinat să-şi caute locuinţă în cunoscutul cartier Montmartre, pe atunci un cartier parizian foarte popular, datorită preţurilor scăzute cerute pentru închirierea unor apartamente sau camere minuscule.

Marcel trăia în mod constant din tertipuri şi expediente, totuşi alcoolismul său înghiţea toţi banii câştigaţi. Pe de altă parte, Jeanne, femeie frumoasă şi cu gesturi blajine, câştiga ceva bănuţi îngrijind copiii vecinelor sale care munceau. În plus, a avut, în aceşti primi ani, trei vlăstare, copii sănătoşi şi robuşti. Nimic nu te ducea cu gândul că această familie din clasa de jos ar putea trece peste limitele unei vieţi triste şi gri, pentru a obţine popularitatea conferită celor care ajung în galeriile ororii.

La începutul secolului XX, nenorocirea a intrat fulgerător în locuinţa modestă a familiei Weber: doi micuţi au murit aproape în acelaşi timp, pe neaşteptate. Circumstanţele morţii copilaşilor nu au lăsat să se vadă nimic suspect, decât nişte mici urme roşii pe gâtul copiilor. La început, medicii au atribuit acele decese unui anume tip de bronşită care, în acele vremuri, făcea ravagii în rândul populaţiei infantile franceze. De fapt, durerile pulmonare, rujeola, scarlarina sau chiar bronşita erau boli destul de cunoscute de către locuitorii celor mai sărace cartiere din Paris.

Relaţia dintre cei doi soţi începu să se răcească. Beţiile continue ale lui Marcel au reuşit, în cele din urmă, să tulbure sufletul acelei tinere ai cărei ochi păreau să fie permanent pierduţi în golul unui orizont incert. Jeanne a terminat prin a se apuca de băut. Situaţia ei era disperată, dar lângă ea rămânea primul născut, Marcel, şi acest lucruo impulsiona să continue să lupte. Vecinele cunoşteau atitudinea sa amabilă şi grijulie faţă de copii şi nu au pregetat să-şi lase micuţii în grija ei, în timp ce ele mergeau la lucru în atmosfera înecăcioasă a platformei industriale pariziene.

Dar nenorocul părea să o urmărească pe neconsolata Jeanne. Doi dintre copiii lăsaţi în grija ei muriră la scurtă vreme după ce a început să-i îngrijească. După ce au examinat corpurile mici ale lui Alexander şi Marcel Poyatos, medicii au stabilit că moartea acestora a survenit ca urmare a unei ciudate afecţiuni pulmonare.

Pentru moment, Jeanne Weber se afla în afara oricărei acuzaţii şi propriii săi cumnaţi au decis să-i arate că o susţin, astfel că, pentru a arăta câtă încredere aveau în ea, iau dat-o în grijă pe Georgette, iubita lor fiică de optsprezece luni. Pe data de 2 martie 1905, bebeluşul a murit şi, odată în plus, misterioasele urme roşii trădau un sfârşit asemănător cu cel al altor patru copii care fuseseră în grija lui Jeanne. Cu toate acestea, nimeni nu a bănuit nimic, iar plânsul tinerei Jeanne se confunda cu cel al părinţilor lui Georgette.

Ce se întâmpla în Montmartre? Mortalitatea infantilă era ridicată în Paris, dar în acel cartier depăşea toate aşteptările.

Deşi puţini i-ar mai fi dat şanse în această carieră, Jeanne a continuat să lucreze ca dădacă, de data aceasta cu Suzanne, o minunată fetiţă de trei ani, sora celei decedate. Nu mult după ce a început s-o îngrijească, s-a întâmplat inevitabilul: într-o dimineaţă, micuţa a fost găsită moartă în pătuţul ei. Este de prisos să mai spunem că şi Suzanne avea misterioasele semne roşii pe gâtul său fragil.

Veştile circulau rapid pe străzile şi prin pieţele din Montmartre şi toţi au început să comenteze relaţia macabră dintre Jeanne şi copiii morţi. Erau deja şase şi această cifră a produs numeroase bănuieli, cleveteli şi suspiciuni. Desigur, în cartier se înregistraseră şi alte decese survenite în urma unor boli, ceea ce făcea, într-o oarecare măsură, mai puţin suspect episodul morţii Suzannei. Acest lucru, împreună cu ignoranţa oamenilor, a făcut posibil ca Jeanne să se întoarcă la lucru, de data asta pentru a avea grijă de copiii altor rude.

Pe data de 25 martie a aceluiaşi an, s-a observat că micuţa Germaine suferea convulsii şi spasme bruşte de fiecare dată când rămânea singură cu mătuşa Jeanne. În două ocazii a depăşit atacurile, dar a treia oară a decedat şi, după cum vă puteţi închipui, gâtul fetiţei era înconjurat de nişte urme roşii vizibile. Această întâmplare i-a indignat pe toţi care o acuzau fără menajamente de crimă pe femeia considerată un căpcăun contemporan.

După cum se poate observa pe această hartă, mai mult decât un cartier Montmartre era un autentic oraş în cadrul altui oraş, cu străzi şerpuitoare şi înguste pe care era relativ uşor să treci neobservat.

În ziua în care a fost înmormântată Germaine, o veste i-a şocat pe vecini: Marcel, singurul fiu a lui Jeanne care rămăsese în viaţă, murise la fel ca şi copiii de dinainte. Teribilă modalitate de a risipi îndoielile. Dădaca cea feroce încerca astfel să demonstreze că ceea ce se întâmpla în Montmartre nu era decât o teribilă epidemie, care punea capăt prea multor vieţi: ale copiilor străini de Jeanne Weber, dar şi ale propriilor micuţi. Acest fapt a permis un răgaz în vâltoarea evenimentelor.

Tânăra, al cărei suflet nu avea tihnă, a cerut să i se dea ocazia de a continua să lucreze pentru a-şi lua de pe suflet enorma durere. Pe 5 aprilie, cumnata ei a trebuit să meargă la cumpărături şi a lăsat-o pe Jeanne cea tristă să aibă grijă de fiul său Maurice, în vârstă de doar 10 luni. La întoarcere, a văzut înspăimântată cum bebeluşul se zbătea între viaţă şi moarte în mijlocul unei crize evidente de asfixiere. Pe gâtul bebeluşului erau imprimate urmele roşii deja cunoscute. Nu mai exista nicio îndoială: Jeanne Weber era o asasină de copii.

Ştirea a străbătut cu viteza vântului cartierul şi sute de persoane au ieşit pe străzi, gata s-o linşeze pe strangulatoarea cu chip de copil. Doar

acţiunea hotărâtă a poliţiei i-a împiedicat pe oameni s-o omoare pe Jeanne Weber la faţa locului.

A fost dusă în faţa inspectorului Coiret, care, perspicace, a pus cap la cap toate firele înspăimântătorului caz. Puţin câte puţin, au ieşit la iveală numele tuturor copiilor decedaţi în timp ce erau îngrijiţi de presupusa ucigaşă de copii. Acuzată în mod oficial de asasinat, a aşteptat în închisoare timp de mai multe luni procesul care urma să o trimită probabil la ghilotină. La data de 29 ianuarie 1906 a început înfăţişarea, dar, spre uimirea tuturor, inclusiv a judecătorului, cineva a schimbat soarta evenimentelor. Mă refer aici la eminentul doctor Leon Thoinot, care şi-a expus argumentele ştiinţifice legate de moartea micuţilor cu un exces de exemple. A asigurat cu vehemenţă că acele decese puteau fi atribuite doar unor cauze naturale, în mod sigur legate de o formă ciudată şi necunoscută de bronşită. În ceea ce o privea pe Jeanne, a explicat că sărmana femeie era pur şi simplu tulburată sau sub efectul unei vrăji (afirmaţie care îl punea într-o lumină foarte proastă pe acest om de ştiinţă).

Acesta a fost câmpul de acţiune al „strangulatoarei din Paris”, o fiinţă abjectă, capabilă să comită cele mai rele atrocităţi, iar victimele sale lipsite de apărare erau copiii

În definitiv, după părerea lui, Jeanne era nevinovată ca un înger şi doar coincidenţa a făcut ca în jutul ei să existe atâţia morţi. Discursul doctorului Thoinot a fost atât de convingător, încât presupusa asasină a fost absolvită şi eliberată imediat. Mulţumit de succesul său şi de popularitatea obţinută, Thoinot şi-a publicat concluziile medicale referitoare la caz încr-o prestigioasă

revistă ştiinţifică, în timp ce Jeanne, mai celebră ca niciodată, şi-a văzut încântată numele cu litere de-o şchioapă în ziarele pariziene. Cu toate acestea, în Paris nu mai era loc pentru ea. Foştii ei vecini nu o voiau în apropiere, iar lumea şuşotea prea mult. În consecinţă, a decis să accepte o propunere de muncă care venea din zona rurală franceză.

În regiunea Indre, trăia liniştită familia Bavouzet. Timp de mai multe luni, totul a decurs în deplină normalitate, dar pe data de 16 aprilie 1907, o tragedie a zguduit căminul familiei Bavouzet. Auguste, fiul lot de nouă ani, a fost descoperit mort, cu nişte misterioase semne roşii pe gât. La început, medicii s-au gândit la meningită. Cu toate acestea, vestea a ajuns la Paris, unde cei de acolo continuau să fie foarte interesaţi de orice acţiune a lui Weber. Moartea lui Auguste a dezlănţuit ura opiniei publice, iar scandalul a fost nototiu. Unii avocaţi s-au oferit să o apere gratis pe Jeanne, însuşi medicul Thoinot a cercetat cazul, conchizând că moartea copilului se datora unor friguri, pe care doctorii din provincie nu au ştiut să le diagnosticheze. În mod cu totul de neînţeles, dădaca a scăpat încă o dată de o condamnare sigură. În aceste momente, otice psihiatru ar fi vehiculat posibilitatea unei crize psihotice, o tulburare de personalitate... Cu toate acestea, în acei ani dificili încă pentru cercetarea medicală, era de preferat să te uiţi în altă parte şi să fugi de problema gravă cu care se confruntau specialiştii epocii.

Jeanne a primit o ultimă şansă. Cu această ocazie, doctorul Georges Bonjeau, care pe atunci era preşedintele Societăţii de Protecţie a Copiilor, i-a oferit un loc de muncă în orfelinatul din Orgeville.

Era ca şi cum ai introduce un căpcăun în lumea copiilor. La puţin timp, a fost prinsă în flagrant, pe când încerca să stranguleze un copilaş de şase ani. Fapta a fost trecută sub tăcere de către doctorul Bonjeau, care s-a simţit vinovat şi, îngrozit, a concediat-o pe Weber.

Oraşul Luminilor a fost tulburat de unele întâmplări pentru care nu exista explicaţie. Nişte semne roşiatice pe gâtul victimelor, o tânără care stătea prost cu nervii… şi poate chiar mai mult decât atât,

Jeanne, mai confuză ca niciodată, s-a întors la Paris ca să lucreze ca prostituată, cazându-se într-o pensiune rău famată. Încă era frumoasă, dar nu avea familie şi nici prieteni. În acelaşi an, l-a strangulat pe fiul patroanei. Din fericire, au surprins-o cu rochia şi cu faţa pline de sânge. Singurul lucru pe care l-a mai putut face doctorul Thoinot a fost să accepte că era vorba despre un asasinat sângeros. Cu toate acestea, a continuat să-şi apere teza, susţinând că Jeanne fusese tulburată de opinia publică şi că acela era primul său infanticid.

Încă o dată, niciun judecător nu a condamnat-o pe Jeanne Weber, dar, de data aceasta, a fost internată în sanatoriul psihiatric din insula Noua Caledonie, unde a murit în

Mijloacele de comunicare din epocă au reunit în paginile lor crimele teribile şi nemulţumirea socială pe care a cauzat-o problema. Nu degeaba, când a fost prinsă, poporul a ieşit pe străzi cu dorinţa de a o executa pe psihopată anul 1909, victimă a propriilor sale mâini. Nimeni nu ştie cum a reuşit, dar este sigur că Jeanne Webber s-a autostrangulat, în timp ce voma spumă pe gură. Astfel şi-a sfârşit existenţa sa fără speranţe strangulatoarea din Paris.

Henry Desire Landru Franţa (1869 – 1922)

Un barbă albastră seducător de văduve

Număr de victime: 11 verificate, dar, potrivit poliţiei, au fost între 179 şi 300. Extras din declaraţie:. Admit că poate le-am păcălit cu scopuri meschine, dar credeţi – ma că sunt inocent, abia dacă ştiu să aprind focul.”.

În memoria colectivă a popoarelor supravieţuiesc, spre ruşinea acestora, faptele nemiloase ale celor mai celebri dintre psihopaţii lor. În cazul Franţei, când vorbim despre psihopaţi, amintirea lui Henry Deşire Landru este cea care suscită cel mai mare număr de comentarii, aproape întotdeauna contradictorii; unii îl apără, alţii îi adoră şi cei mai mulţi sunt şi astăzi şocaţi de figura celui care este, probabil, cel mai mare asasin în serie din Franţa.

Crimele lui Landru au atras şi vor atrage atenţia oricărei persoane care

vrea să intre în lumea investigaţiei criminologice. Comportamentul său educat, împreună cu ironia şi lipsa de scrupule, au mişcat o societate deja terorizată de milioanele de morţi căzuţi pe câmpurile de luptă ale Primului Război Mondial. De fapt, în acest context războinic a acţionat Landru fără să fie pedepsit, victimele sale fiind tocmai femeile care au devenit văduve din cauza acelui război care a decimat Europa. Aceasta este, poate, ceea ce îl transformă pe Landru într-un personaj odios, pentru că, acţionând cu o răceală arctică, a sedus, omorât şi incendiat aceste sărmane femei cu scopul de a le lua economiile pe care reuşiseră să le adune în acele vremuri grele. Între timp, ducea o viaţă dublă, fără ca nimeni să-şi dea seama de atrocităţile pe care le comitea prin diferite unghere din Paris şi Gambais. Apatica lui soţie şi cei patru fii nu au bănuit niciodată că soţul şi tatăl lor se încadra, pe merit, în cea mai obscură galerie a crimei universale.

Landru era psihopatul perfect, nu era chinuit de nicio boală mintală, îşi premedita cu grijă crimele, iar după ce le comitea mintea sa nu era tulburată de nicio remuşcare. Da, prieteni, ne găsim în faţa unei imagini definitorii a răului şi îndrăznesc să spun că acest rău s-a sintetizat în cele mai pure esenţe în sufletul unui om pe care toţi îl cunoaştem ca „Barbă Albastră din Paris". Aceasta este incredibila sa poveste, cam nepotrivită pentru liniştea inimilor îndrăgostite şi singuratice.

Henry Desire Landru s-a născut în inima Parisului, la 12 aprilie 1869. A fost fiul unei modeste familii de muncitori, iar tatăl său, un om drept şi religios, lucra pe post de fochist într-o turnătorie industrială. La rândul său, mama câştiga bani din croitorie. În orice caz, familia Landru abia dacă avea mijloace pentru a supravieţui în Oraşul Luminilor.

Dar Landru nu avea noroc: jandarmii francezi l-au mai reţinut de cinci ori. Totul îi ieşea pe dos. Educaţia şi comportamentul păreau neschimbate, nimeni din jurul său nu părea să bănuiască faptul că el ar fi un delincvent de cea mai joasă speţă. Familia sa continua să nu ştie nimic din cele întâmplate, cel puţin asta lăsa soţia lui să se vadă.

În perioada 1909 – 1914, Landru a fost arestat de şase ori; mama sa a murit, cei mai probabil din cauza neplăcerilor cauzate de această odraslă rătăcită, dar ce s-a întâmplat cu tatăl a fost mai rău. Ruşinat că avea un fiu delincvent, care înşela văduve, s-a spânzurat de un copac din Bois-de-

Boulogne. Neafectat de nenorocirile familiale pe care le provocase, Landru şi-a continuat liniştit escrocheriile, convins că într-o zi norocul îi va surâde.

În anul 1914, a scăpat de o condamnare de mai mulţi ani pentru ultima sa fraudă. Lipsa de probe, diferitele sale personalităţi şi, mai presus de toate, izbucnirea războiului între Germania şi Franţa i-au permis lui Landru să fugă de pedeapsă.

Spre încântarea sa, mii de francezi au plecat pe front, lăsând în urmă multe soţii singure, în aşteptarea veştilor care nu întotdeauna erau bune. Pe atunci mortalitatea în luptă era foarte mare, astfel că numărul de văduve creştea ameţitor, oferindu-i tot felul de noi oportunităţi mereu disponibilului Landru, care a început să publice din nou anunţuri în presa franceză. Cel mai mare impact l-a avut unul care a apărut în Le Journal din Paris, unde se puteau citi următoarele: „Văduv, doi copii, patruzeci şi trei de ani, solvent, afectuos, serios şi în ascensiune socială, doresc să cunosc văduvă interesată de căsătorie”. Mesajele nu s-au lăsat aşteptate şi sute de femei neliniştite au răspuns la chemarea acelui bărbat, aparent integru şi dispus sa ofere, fără limită, dragostea de care aveau atâta nevoie acele văduve neconsolate.

Prima aleasă a fost Jeanne Cuchet, o femeie frumoasă de treizeci şi trei de ani, care avea un fiu de şaptesprezece ani şi vreo 5000 de franci economisiţi. Landru, mai meticulos ca niciodată, şi-a schimbat numele cu cel de Raymond Diard,

Primul Război Mondial punea capăt vieţii multor soldaţi, iar văduvele lor, singure şi dornice de tandreţe, nu au stat pe gânduri când a fost vorba să se arunce în braţele lui Landru. El deţinea formula care punea capăt durerilor

acestora inspector de poştă, şi a închiriat o casă în cartierul parizian Chantilly. În apartament se putea vedea un enorm şi disproporţionat şemineu care, în curând, avea să lucreze la randament maxim.

Ca şi în alte ocazii, farsa pungaşului a început să fie descoperită. Doamna Cuchet a primit anumite informaţii care o făceau să fie prudentă faţă de pretendentul său Diard. Chiar şi când a aflat că presu-pusul inspector poştal avea un trecut tulbure, că se numea Landru şi că avea o familie numeroasă, a decis să-i dea totuşi o şansă. Şi-a spus că, la urma urmei, bărbaţii se împuţinau şi Henry părea atât de educat şi domn încât, în mod sigur, minţea din timiditate. Sărmana nesăbuită!

În luna ianuarie a anului 1915, vecinii nu au mai văzut-o pe doamna Cuchet şi pe tânărul său fiu. Au văzut, în schimb, o trombă densă şi neagră de fum ieşind pe hornul casei unde erau găzduiţi aceştia. În acele momente, nimeni nu s-a gândit că s-a întâmplat ceva grav cu văduva şi cu fiul său şi nimănui nu i-a venit ideea să-şi pună întrebări în legătură cu strania lor dispariţie. Erau în război şi, în afara loviturilor pe care le suferea armata pe fronturile de luptă, nu mai era loc de alte griji.

La scurt timp, a apărut în cartier însăşi Landru, fără să ofere multe explicaţii despre neaşteptata plecare a domniţei sale. În mod sigur, relaţia dintre ei s-a răcit şi de aceea Landru golea casa vânzând puţinele bunuri strânse în ea.

Vecinii au uitat curând de chiriaşii lui ocazionali. Însă Landru o omorâse pe doamna Cuchet şi pe fiul acesteia, pentru ca, ulterior, să-i facă bucăţele şi să-i ardă în şemineul din locuinţă. Odată eliminate probele delictului, a pregătit o nouă crimă. De data aceasta a închiriat o căsuţă în afara Parisului. În acel loc a dus-o pe doamna Laborde – Line, femeie care a avut aceeaşi soartă ca şi celelalte victime.

Landru surâdea fericit: descoperise, în fine, o modalitate curată de a face bani şi, în plus, aducea un omagiu memoriei tatălui său, muncind ca fochist, după ce comitea acele terifiante asasinate. Dar faptul că trebuia să închirieze mereu alte case era supărător, având în vedere, că trebuia să dea prea multe explicaţii proprietarului şi vecinilor. Astfel încât, psihopatul a hotărât să stabilească un loc fix pentru fabrica morţii. A ales Gambais,

Şi soldaţii cădeau pe front unul după altul, lăsând frumoase surne de bani soţiilor neconsolate, bani pe care psihopatul Landru ştia cum să-i cheltuiască.

Localitate aflată la 50 de kilometri de Paris şi legată de capitală printr-o foarte bună cale ferată. Acolo a închiriat o casă frumoasă de piatră, în care a instalat un cazan demn de Pedro Botero7. După ce a văzut că instalaţia funcţionează cum trebuie, a început înghesuiala văduvelor spre flăcările vieţii eterne. Se calculează că Landru a cunoscut sau asasinat mai bine de trei sute de femei în perioada 19141918, dar este cert că a fost judecat doar pentru cele unsprezece crime care au putut fi demonstrate.

Timp de patru ani, Landru a întâlnit cu precădere văduve care aveau în jur de patruzeci de ani, chiar dacă, în unele ocazii, au fost şi unele de douăzeci de ani sau chiar mai tinere. Aspectul său nu era cel al unui actor, ba dimpotrivă. Una dintre victimele sale spunea cu puţin timp înainte de a fi asasinată: „Nu ştiu ce are în el, dar mă sperie, privirea sa încruntată mă nelinişteşte. Pare diavolul.” şi dacă tot vorbim despre frica acestei doamne, până la urmă ce-l făcea pe Landru atât de atrăgător? Văzând fotografii din acea epocă, observăm un Landru cu o privire penetrantă, aproape hipnotică, cu barbă şi mustaţă dese şi cu sprâncene foarte stufoase. Era, în plus, chel,

mic de statură şi cu o musculatură aproape inexistentă. În realitate, avea un aspect sinistru, care reuşea să pună stăpânire pe sufletul victimelor sale. Cu toate acestea, în epoca respectivă, Landru era considerat un om sobru, serios, cu maniere elegante, educat, valori care se bucurau de o foarte bună consideraţie printre doamne. Aceşti factori înlocuiau cu brio micile defecte pe care le putea avea acest personaj atât de jalnic.

Landru nu avea scrupule. Omora pentru bani şi se presupune că fiecare crimă îi aducea, în medie, 3.000 de franci. Cu toate acestea, nu a acumulat nimic niciodată, pentru că era un om căruia îi plăceau satisfacţiile scumpe şi imediate. De aceea, pe măsură ce îşi însuşea banii străini, îi investea atât în capriciile sale, cât şi în ajutorarea familiei, căreia îi acorda toate atenţiile unui iubitor tată şi soţ. Pe soda sa a copleşit-o cu bijuterii, e adevărat, folosite, dar lui Mărie nu i-a venit niciodată ideea să-l întrebe de unde proveneau acestea. În acest timp, sărmanele văduve continuau să călătorească încrezătoare la Gambais, dispuse să petreacă o minunată lună de miere la ţară. Hornul de piatră al casei lui Landru, numită de către localnici L’Ermitage, scotea fum zi şi noapte; nu conta anotimpul, fumul nu înceta nici vara şi nici iarna. Devenise subiectul bârfelor nevinovate ale vecinilor.

Landru călătorea la Gambais cu trenul şi cumpăra două bilete, chiar dacă erau diferite: al său era dus-întors, pe când cel al victimei, doar dus. Astfel, asasinul economisea un franc şi, dacă ar fi să vorbim de circa trei sute de călătorii, păi, ei drăcie! ăsta era un mic capital la care Landru nu avea de gând să renunţe. Într-un final, soarta nu i-a mai surâs acestui om agitat. Prea multe dispariţii ca nimeni să nu bănuiască nimic grav. Din păcate, războiul ridicase o groasă perdea de fum în acei ani, dar conflictul s-a terminat şi mulţi au început să-i caute pe cei dispăruţi.

7 Nota traducătorului: numele de Pedro Botero este un mod de a denumi diavolul şi, în consecinţă, infernul cu al său cazan imens.

În anul 1918, rudele doamnei Colombe au trimis o scrisoare primarului din Gambais, solicitând orice fel de informaţie despre locul în care se afla aceasta, care fusese văzută în satul respectiv în compania unui anumit domn Dupont. La puţin timp, edilul, uimit, a primit o scrisoare asemănătoare, numai că, de data aceasta, nişte rude preocupate cereau informaţii despre Celestine Buisson, care fusese văzută plimbându-se prin Gambais, în compania unui

anume Freymet. Ceea ce l-a frapat pe primar a fost asemănarea dintre cei doi bărbaţi care le însoţeau pe femeile dispărute. Cu toate acestea, era dificil să verifici ceva concret, pentru ca nu exista nimeni cu acele nume de familie în imprejurimile localităţii Gambais.

De fapt, Landru închiriase casa Ermitage sub un alt nume fals, dar Cercul începea să se strângă în jurul său. Denunţurile referitoare la dispariţii au început să fie tot mai numeroase şi poliţiştii, în special inspectorul Belin, s-au pus pe treabă să rezolve acest caz încurcat.

În primele luni ale anului 1919, cincizeci de jandarmi cercetau Parisul, încercând să afle soarta pe care au avut-o doamnele dispărute. Belin începu sa lege firele, dar complexitatea cazului şi numărul de nume folosite de către Landru păreau că împiedică orice avans decisiv. Din fericire, pe data 12 aprilie 1919, domnişoara Lacoste, rudă cu una dintre dispărute, a dat peste Landru într-un magazin de porţelanuri. Tânăra, speriată de întâlnire, s-a prefăcut cât a putut şi a fugit foarte repede spre biroul inspectorului Belin. Acesta a verificat fişa de cumpărător lăsată de Landru, care acum se numea domnul Guâllet, cu domiciliul în strada de Rochechouart, şi, fără întârziere, s-a dus la casa unde se presupune că locuia cel mai mare asasin din Franţa.

Belin a aşteptat cu răbdare sosirea lui Landru şi, odată aflaţi faţă în faţă, l-a reţinut pentru presupusele cazuri de dispariţie. Landru, care se afla în compania noii sale iubite, o actriţă de nouăsprezece ani numită Fernande Segret, s-a limitat la a spune cu o răceală absolută că era nevinovat şi că el nu ştia nimic despre acuzaţiile care fuseseră formulate împotriva sa. În ciuda acestui fapt, jandarmii l-au reţinut fără să stea pe gânduri, în timp ce Henry încerca să reziste, iar scena luă o întorsătură melodramatică, atunci când cel arestat a început să-i cânte amantei sale o arie de operă. Aceasta şi-a luat rămas bun de la dragostea sa printre lacrimi şi cu siguranţă că în acel moment nu îşi putea imagina că ea urma pe lista macabră a lui Barbă Albastră.

Odată ajunşi la prefectură, au descoperit într-un buzunar al costumului lui Landru o agendă neagră, unde a putut fi verificată adevărata identitate a celui reţinut. Dar cel mai

Este cert că nu era un bărbat fermecător, dar comportamentul lui deosebit de politicos a fost mai mult decât suficient pentru a atrage atenţia doamnelor singure.

Rău lucru era pe punctul de a se întâmpla. Pe măsură ce inspectorul Belân citea paginile agendei, descoperea cu oroare ce se întâmplase în viaţa lui Landru pe parcursul ultimilor patru ani. În primul rând, au ieşit la iveală unsprezece nume care coincideau cu tot atâtea alte dispariţii confirmate. Pe alte foi erau consemnate informaţii despre alte două sute treizeci şi opt de relaţii întreţinute cu văduve. Meticulosul Landru a pus pe hârtie şi preţul biletelor de tren spre Gambais. Totul era în agendă, inclusiv nume şi date. Niciun detaliu nu îi scăpa lui Landru, nici măcar acela de a departaja văduvele în bogate şi sărace.

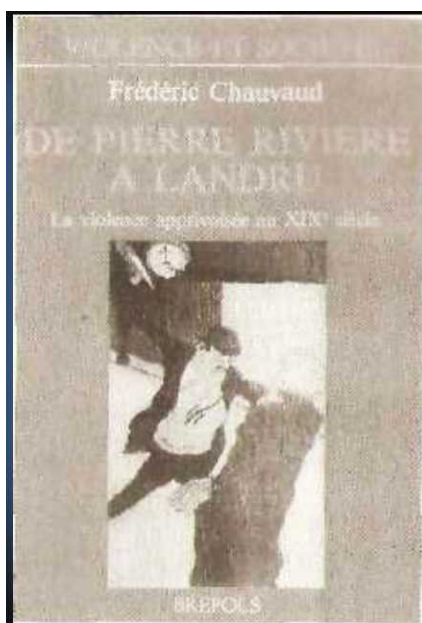
Pe data de 29 aprilie, jandarmii au realizat o percheziţie în vila Ermitage. Ceea ce au descoperit acolo era demn de un film de groază: oase umane semicarbonizate, un kilogram de cenuşă şi patruzeci şi şapte de piese dentare din aur păstrate într-un sertar. În plus, s-au găsit cadavrele a doi câini care fuseseră strangulaţi de Landru şi care, după cum s-a demonstrat, aparţinuseră uneia dintre victimele sale. De asemenea, s-a confirmat că psihopatul vânduse hainele, mobilele şi bunurile văduvelor.

Procesul a durat mai mult de doi ani. Henry Deşire” Landru a fost acuzat de unsprezece asasinate, singurele care au putut fi demonstrate, fiindcă inculpatul fusese văzut în compania victimelor sale înainte ca acestea să dispară. Celelalte presupuse crime nu au putut fi dovedite, cu toate că poliţia a menţionat că numărul crimelor comise de Landru era undeva între o

sută şaptezeci şi nouă şi trei sute.

Pe parcursul procesului, Landru a încercat (şi, în anumite ocazii, a reuşit) să câştige opinia publică. Amabilitatea sa şi bunele maniere au captivat multe persoane. El s-a declarat întotdeauna nevinovat. În saloanele de dans erau comentate etapele procesului şi se dansa pe sunetul unor cântecele vesele care vorbeau de bătrânul Barbă Albastră din Paris. Landru a primit cadouri şi mai multe cereri în căsătorie.

În ciuda acestui renume nemeritat, judecătorii au fost implacabili şi, pe data de 30 noiembrie 1921, Henry Deşire Landru a fost găsit vinovat pentru moartea a unsprezece persoane, şi în consecinţă, conform legilor franceze ale epocii, condamnat la moarte prin ghilotinare.

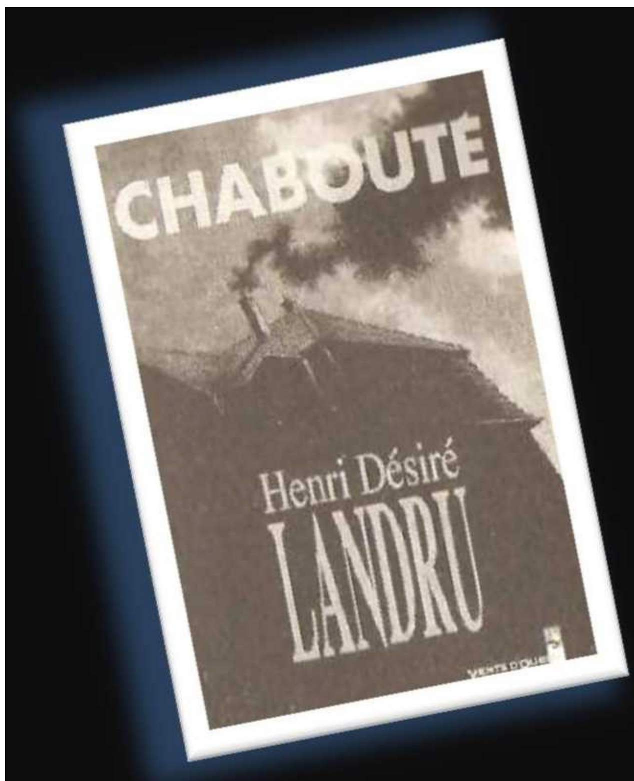
Crimele celui mai mare asasin în serie al Franţei au fost amintite în mai multe opere, scoţând în evidenţa dubla sa personalitate: om educat şi cu maniere alese, dar şi asasin teribil capabil să ia viaţa văduvelor neconsolate şi să facă să dispară corpurile mutilate într-un şemineu care, timp de mai mulţi ani, nu s-a stins niciodată.

Pe data de 25 februarie 1922, a fost decapitat în închisoarea din Versalles şi, până în ultimul moment, şi-a afirmat nevinovăţia.

Patruzeci şi unu de ani mai târziu, s-a descoperit, din întâmplare, o scrisoare a lui Landru în care îşi mărturisea crimele. Specialiştii grafologi au

confirmat autenticitatea acesteia. Unul din fragmente era explicit: „Martorii sunt proşti. Eu am făcut-o, am omorât şi ars acele femei în cuptorul din casa mea.”.

Viaţa acestui psihopat a fost transpusă în cinematografie în anii şaizeci ai secolului XX, într-un film regizat de Claude Chabrol cu titlul Landru. Puţin mai târziu, o bătrână numită Fernande Seget îşi lua viaţa, lăsând un bilet în care se putea citi: „încă îl iubesc şi sufăr prea mult. Îmi voi lua viaţa.”.

Crimele celui mai mare asasin în serie al Franţei au fost amintite în mai multe opere, scoţând în evidenţa dubla sa personalitate: *om educat şi cu maniere alese, dar şi asasin teribil capabil să ia viaţa văduvelor neconsolate şi să facă să dispară corpurile mutilate într-un şemineu care, timp de mai mulţi ani, nu s-a stins niciodată.*

Fritz Haarmann Germania (1879 – 1925)

Măcelarul din Hanovra

Număr de victime: 20 – mai mult de 100 (nici măcar acuzatul nu a mai ştiut să spună câte).

Extras din mărturie; „Condamnaţi-mă la moarte. Vreau doar să se facă

dreptate. Nu sunt nebun, Este adevărat că uneori intru într-o stare despre care nu îmi amintesc nimic, dar asta nu înseamnă nebunie. Salvaţi-mă de această viaţă care este un chin. Nu voi cere clemenţă şi nici nu voi face apel. Scrieţi pe piatra de mormânt: aici se odihneşte Haarmann, exterminatorul”.

Tocmai am ajuns acasă de la cumpărături, sunt mulţumit pentru că am găsit nişte fileuri de vită suculente cu care vreau să mă ospătez. Sunt foarte proaspete şi arată foarte bine. Din fericire, ştiu exact care este provenienţa cărnii respective, exact din Galicia, fără îndoială va fi o carne de vită extraordinară, iar proteinele sale mă vor ajuta să scriu capitolul acesta. Dar, Dumnezeule! Este chiar capitolul dedicat lui Fritz Haarmann! Ce grozăvie! Cu o rapiditate neobişnuită, decid să las fileurile pentru o altă ocazie (mai bună) şi pariez pe o salată sănătoasă, iar dumneavoastră o să înţelegeţi imediat motivul acestei alegeri, care nu ţine de vegetarianism.

Haideţi să facem un salt în timp, în Germania interbelică. După înfrângerea din prima conflagraţie mondială, ţara nu o ducea deloc bine, iar milioanelor de morţi provocate de război li se adăugau o gravă criză economică, greve, foamete şi, în plus, anarhia socială care împingea naţiunea înspre haosul absolut.

Oraşele germane păreau cele mai groteşti decoruri scoase din romanele gotice. Comuniştii operau în avangarda muncitorească, care se confrunta cu o poliţie demoralizată. Speculanţii rulau sume impresionante pe o piaţă lipsită de bani şi de alimente. În acest context tragic, apare figura lui Fritz Haarmann, măcelar, căpcăun, vampir, în fine, un specimen căruia i se potrivesc cele mai sinistre apelative. Totuşi, nimeni nu poate nega că acest personaj confuz nu a fost şi el o victimă a acelei epoci atât de întunecate. Orice psihiatru ar avea suficient material pentru mai mulţi ani de cercetare, dacă şi-ar propune să realizeze o lucrare de doctorat despre atrocităţile comise de către Haarmann. Mintea acelui criminal a fost în stare să ascundă poftele de prădător ale stăpânului său. O bestie a infernului care a umblat liberă pe străzile din Hanovra timp de cinci ani, fără ca nimeni să o poată prinde, în timp ce zeci de adolescenţi deveneau prada sa.

Protagonistul nostru s-a născut în Hanovra, în anul 1879. A fost unul dintre fiii soţilor Haarmann, o familie modestă şi cu multe probleme. Mai mult, în loc să caute soluţii practice, cei doi soţi îşi petreceau o bună parte din zi

consumând alcool, pentru ca apoi să înceapă certuri violente şi fără sfârşit, la care îi făceau părtaşi şi pe copiii lor. De multe ori, micul Fritz a primit loviturile violentului său tată, pentru ca, apoi, să fie protejat de către mama sa, care îl trata ca şi cum ar fi fost una dintre fiicele sale. De altfel, îl îmbrăca mereu ca pe o fetiţă, în timp ce el se juca cu păpuşile surorilor sale. Respectivele detalii îl enervau şi mai mult pe colericul tată, care nu ezita să-şi lovească iar şi iar copilul, în faţa privirii rătăcite a soţiei sale. Acel infern fu insuportabil pentru cele trei surori mai mari ale lui Fritz, care părăsiră la vârste fragede casa părăintească, pentru a deveni prostituate, din cauza traiului rău şi a băuturii. În final, pentru a contracara masculinitatea indecisă lui Fritz, tatăl a hotărât să-l trimită la o academie militară, când avea doar şaisprezece ani. Această decizie a dus la destrămarea familiei, iar Fritz îşi va urî tatăl pentru tot restul vieţii sale.

Desigur, nu a durat mult până când a fost exmatriculat din acel mediu militar şi, la doar şaptesprezece ani, a fost reţinut pentru că a abuzat sexual copii mai mici ca el. Fritz era homosexual şi, de asemenea, suferea de puternice crize de epilepsie, fapt care în secolul XXI nu reprezenta o mare problemă, dar în secolul al XIX-lea, ajungeai direct la spitalul de nebuni, loc unde Fritz a fost supus la tot felul de terapii, cu scopul de a-i fi vindecate perversiunile. Cert este că, pe durata şederii la ospiciu, comportamentul său a fost exemplar, nu se ştie dacă din cauza fricii pe care o avea faţă de psihiatri sau din cauza şocurilor electrice care i se aplicau frecvent. Oricum ar fi, în anul 1903 a fost externat şi, mai fericit ca niciodată, şi-a propus să înceapă o nouă viaţă.

După câţiva ani, s-a declanşat războiul. Până atunci, Fritz Haarmann acumulase deja o listă destul de impresionantă de infracţiuni mărunte, cum ar fi: furturi, contrabandă şi tulburarea ordinii publice şi evident că fusese urmărit şi pentru că hărţuise sexual adolescenţi. Merită menţionat faptul că Haarmann nu a simţit chemarea patriei, dar în schimb, în acei ani de lupte, a învăţat nobila ocupaţie de măcelar, dedicându-se speculei cu carne. În perioada respectivă, porcul şi calul erau animalele care intrau cel mai des în circuitul negru al comerţului alimentar.

În anul 1918, în timp ce Germania sărăcea, umilită că a pierdut războiului, Fritz Haarmann şi banda sa îşi îngrăşau conturile, vânzând ilegal carne oricărei persoane dispuse să cheltuiască o sumă bună de mărci.

Fără îndoială, Fritz Haarmann a fost unul dintre cei mai sadici criminali din lista noastră de monştri psihopaţi, într-o epocă în care carnea era din ce în ce mai rară, el a des-coperit o metodă să aibă mereu suficiente resurse...

Continua să locuiască în oraşul Hanovra. Măcelarul găsise o modestă mansardă în cartierul hoţilor, redută urbană unde se înghesuiau toţi aceia care se considerau membri ai periferiei societăţii. Şi, odată ter-minat conflictul mondial, lucrurile s-au înrăutăţit pentru Fritz, astfel încât carnea devenise o raritate chiar şi printre delincvenţi. Ca urmare, veniturile au început să se subţieze. Cu toate acestea, în ciuda modestiei, mansarda din Neustrasse era foarte cochetă şi luminoasă şi, de parcă nu ar fi fost de ajuns, ferestrele sale dădeau spre râul Leine, având o privelişte bucolică, de vis. Cel puţin Fritz voia să-şi imagineze acest lucru, dar, în realitate, locul semăna mai mult cu o groapă de gunoi decât altceva. În fine, imaginaţia este liberă şi fiecare o foloseşte după cum vrea.

În anul 1919 acest prădător şi-a început vânătoarea. Complicele şi amantul său, Hans Grans, a fost martorul mut al scenelor oribile la care a trebuit să asiste. Nimeni nu ştie cum a început totul, singurul lucru pe care putem să-l deducem din citirea rapoartelor de poliţie este că, în luna septembrie a acelui an, Fritz Haarmann şi-a convins prima victimă să-l însoţească în mansarda sa, pentru a petrece noaptea şi pentru a mânca o masă caldă. Frâedel Rothe (17 ani) a avut tragicul privilegiu de a inaugura

macabrul şir de crime ale măcelarului. În mod curios, poliţia din Hanovra era pe punctul de a opri acea vâltoare sângeroasă, când părinţii tânărului au anunţat dispariţia sa şi cineva i-a asigurat pe inspectorii de poliţie că îl văzuse pe băiat însoţit de Fritz, cunoscut de poliţie ca fiind confidentul acestuia. Percheziţia la domiciliul lui Haarmann a fost extrem de neglijentă. S-a aflat ulterior că poliţia nu a văzut capul tânărului învelit în hârtie de ziar şi ascuns după uşa bucătăriei. În acest fel, asasinul atâtor tineri a scăpat de justiţie aproape fără nici cel mai mic deranj. O eroare lamentabilă, care va duce la moartea multor adolescenţi. După ce a comis primul asasinat, acest căpcăun nu s-a mai putut abţine. Demonul umbla liber prin Hanovra.

După cum am spus, Germania postbelică era deplorabilă: mii de vagabonzi băteau ţara în lung şi-n lat, căutând de mâncare. Mulţi dintre noii cerşetori erau doar copii de vârste fragede, dezrădăcinaţi şi fără familii, fie din cauza sărăciei, fie din cauza dezastrelor războiului.

Sute de copii se îmbulzeau în gările din oraşele germane, unica lor ambiţie fiind cea de a găsi ceva de lucru, de mâncare, sau un căpătâi pe care să doarmă ca orice fiinţă umană. Gările se transformau nu doar în adăposturi improvizate, ci şi în adevărate birouri de angajare a forţei de muncă, unde veneau directori şi angajatori pentru a recruta mână de lucru ieftină.

Fritz Haarmann vizita des Gara Centrală din Hanovra. Pentru că era turnător al poliţiei, avea o insignă, ceea ce putea da impresia că e un prieten al legii şi al justiţiei. Pentru Fritz, acest lucru era foarte important, având în vedere faptul că acea insignă îl ridica la categoria de cetăţean onorabil. Dincolo de cumsecădenia lui afişată, nu se putea ghici latura întunecată, ceea ce l-a ajutat să folosească cu succes identitatea de poliţist, ca pe o cheie spre tărâmul răului. De fapt, Fritz Haarmann şi-a ales drept câmp de operaţiuni acel loc pentru că acolo soseau şi plecau trenuri pline de oameni disperaţi. Acreditarea sa poliţienească îl ajuta să intre în contact cu tineri defavorizaţi cu vârste între doisprezece şi optsprezece ani. Asasinul intra în vorbă cu ei, adoptând o atitudine degajată, le spunea că e inspector de poliţie şi că nu trebuie să se teamă de nimic, pentru că el, în nemărginita sa bunătate, le va oferi cazare şi masă, în timp ce va face demersurile pentru ca ei să poată avea un loc de muncă decent. Pentru băieţii înspăimântaţi, acest bărbat corpolent şi sigur pe el devenea instantaneu un tată provizoriu, care le oferea cel puţin o farfurie de mâncare şi posibilitatea de a dormi sub un acoperiş, fie şi pentru o

noapte.

Din nefericire, destinul le joacă feste câteodată celor slabi. Copiii lipsiţi de orice ajutor îl urmau ca nişte şoricei pe rivalul flautistului din Hamelin8.

Odată ajunşi la mansarda din Neustrasse, Haarmann încuia uşa şi, cu ajutorul complicelui său Hans, îi viola fără milă pe acei tineri, supunându-i celor mai teribile umilinţe. Atunci se trezea instinctul de prădător al monstrului şi, cu o răceală improprie fiinţelor umane, îi sfâşia nefericitului artera carotidă şi traheea cu dinţii.

În acest fel feroce, venit parcă din povestirile din vremurile de demult, îşi sfârşeau viaţa victimele măcelarului. În urma muşcăturilor, gâturile erau, practic, sfârtecate. Asta îi producea lui Haarmann cele mai mari plăceri. Era propria sa orgie.

După consumarea asasinatului, cei doi asociaţi începeau să taie în bucăţi corpurile inerte, le dezosau cu mare grijă şi puneau măruntaiele şi prada în nişte găleţi pregătite special. De asemenea, încercau să ascundă capetele, pe care le înveleau bine pentru a evita petele neplăcute. Odată terminată treaba, în dimineaţa următoare, Fritz ieşea cu recipientele pline de carne proaspătă şi zemoasă, strigând pe străzile cartierului oferta zilei: „Carne de cal la preţ bun, am carne proaspătă şi ieftină.” Vecinii ieşeau din case, dornici să cumpere acele bucăţi de carne pe cât de proaspete, pe atât de convenabile ca preţ. Fritz vindea marfa respectivă în câteva minute, dedicându-şi restul zilei consumului de alcool în compania amicului său Hans. Seara, o altă pradă, o nouă victimă pentru măcelarul din Hanovra. Cu anii, amantul lui Ftitz s-a implicat şi el în petrecere, iar siguranţa acţiunilor lor le-a oferit posibilitatea să-şi aleagă prăzile doar în funcţie de gusturile vestimentare ale celor doi vânători. Nu exista absolut nicio pedeapsă.

Din fericite, psihopaţii cad întotdeauna. Poate că senzaţia de putere pe care o dobândesc după ce îşi omoară victimele îi împiedică, în timp, să-şi ia măsurile de precauţie cele mai banale şi acest lucru i s-a întâmplat şi lui Haarmann.

În dimineaţa zilei de 17 mai 1924, nişte copii vagabonzi care au descoperit un craniu în timp ce se jucau pe lângă râul Leine, au fugit rapid la poliţie pentru a informa despre descoperirea lor. După ce au inspectat locul, poliţiştii au descoperit mai multe cranii şi oase umane. S-a decis dragarea acelui sector fluvial, iar rezultatele au. Fost înspăimântătoare: sau găsit nici

mai mult nici mai puţin de cinci sute de oase umane, care, după ce au fost asamblate, păreau să aparţină unui număr de douăzeci şi două sau douăzeci şi trei de schelete de corpuri umane.

8 Nota traducătorului: personajul din cartea de poveşti cu acelaşi nume.

Veştile circulau repede prin Hanovra: poliţia căuta un criminal în serie. În curând sau dezlănţuit speculaţiile şi s-au pus cap la cap iţele acelui caz atât de straniu. Agenţii au întrebat cu insistenţă prin tot cartierul în care locuia Fritz Haarmann. Un inspectoi şi-a amintit că, în urmă cu câteva luni, un vecin din Neustrasse venise să anunţe faptul că bucăţile de carne cumpărată de la un măcelar local erau, de fapt, bucăţi de carne de om. Însă o scurtă cercetare vizuală a poliţiei a determinat că acea bucată de carne era de porc şi nu de neamţ şi că, de fapt, părea să fie de calitate foarte bună.

Cercul se strângea în jurul lui Fritz, oasele fuseseră găsite foarte aproape de casa sa. Vecinii au început să povestească ceea ce ştiau, de exemplu, au gatantat că l-au văzut pe Fritz în compania multor tineri care urcau cu el în mansarda sa, de asemenea, au spus că, timp de mai multe luni, măcelarul le dăruise un număr destul de mare de oase foarte albe, atât de albe că nu păreau de cal, aşa cum afirma Fritz.

Cercetările poliţiei dădeau rezultate, dar totul s-a precipitat când, pe data de 22 iunie 1924, Haarmann a fost reţinut pentru comportament imoral. Sub acest pretext, agenţii i-au percheziţionat mansarda, căutând probe pentru dosar. În locul acestota, au descoperit vizuina unui psihopat la fel de costeliv ca şi cei pe care îi chinuise. Obiecte personale ale băieţilor, haine pe care încă nu le vânduseră şi, cel mai rău, toţi pereţii impregnaţi de sânge uman, resturi de măruntaie, bucăţi de carne şi oase. Poliţiştii au privit cu gura căscată acea scenă, dar au fost şi mai uimiţi când au găsit nişte împletituri de cârnaţi care păreau să fie realizate manual de către Fritz şi Hans. Totul părea dantesc şi a atins nuanţe tragice după mărturia vampirului.

Într-adevăr, încolţit de investigatori, Fritz a povestit fără rezerve faptele comise. El spunea că o fiinţă necunoscută îi poseda corpul, obligându-l să realizeze tot felul de nebunii şi asasinate. În timp ce comitea oribilele crime, nici măcar nu era conştient de ceea ce se întâmpla. Poliţiştii nu mai pridideau să ia notiţe, redeschizând, între timp, dosarele care cuprindeau cazurile tinerilor dispăruţi.

În acei ani, statisticile înregistrau anual dispariţia a sute de copii, ceea ce, ţinând cont de situaţia dramatică din ţară, părea cumva normal, dar îl aveau acum în faţă pe măcelarul din Hanovra şi multe dintre plângerile făcute de pătinţii disperaţi la poliţie au început să capete consistenţă. Intre timp, Fritz a mărturisit că a mâncat şi comercializat carne de om. El însuşi prepara cârnaţi penttu consumul propriu, vânzând restul prin vecini. Când s-a aflat acest lucru, în Hanovra a izbucnit scandalul: nimeni nu voia să recunoască faptul că a cumpărat carne sau cârnaţi de la Fritz Haarmann.

Cert este, prieteni, ca timp de cinci ani, mulţi cetăţeni au savurat extraordinara carne pe care acel măcelar o vindea pentru un preţ atât de mic. Câţiva s-au apărat, spunând că gustul era foarte asemănător cu cel al cărnii de porc şi că de aceea nu au observat nimic ciudat.

Pe data de 4 decembrie 1924, Fritz Haarmann a fost adus în faţa tribunalului, cazul său fiind studiat de mai mulţi psihiatri marcanţi din oraş. Pe parcursul celor paisprezece zile cât a durat procesul, mai mult de o sută treizeci de martori s-au perindat prin faţa judecătorului. Niciodată nu vom şti câţi copii a ucis măcelarul din Hanovra; la început, a fost acuzat de douăzeci şi şapte de asasinate confirmate, dar însuşi Haarmann a recunoscut, nu fără ezitări, că violase, omorâse şi mâncase între patruzeci şi cincizeci de tineri. Câţiva inspectori credeau chiar că ar putea fi vorba despre mai mult de o sută de victime.

Ziarele au relatat pe îndelete toate detaliile cazului, scandalul zguduind nu doar societatea germană, ci şi întreaga Europă interbelică. În sala de judecată, evocarea detaliilor sângeroase a provocat greaţă şi vomă printre cei prezenţi. Cel mai rău a fost când Haarmann a povestit cu detalii cum sfâşia cu dinţii gâtul tinerilor. Judecătorul, îngrozit de ceea ce asculta, a ordonat ca sala să fie evacuată pentru a continua audierea fără public.

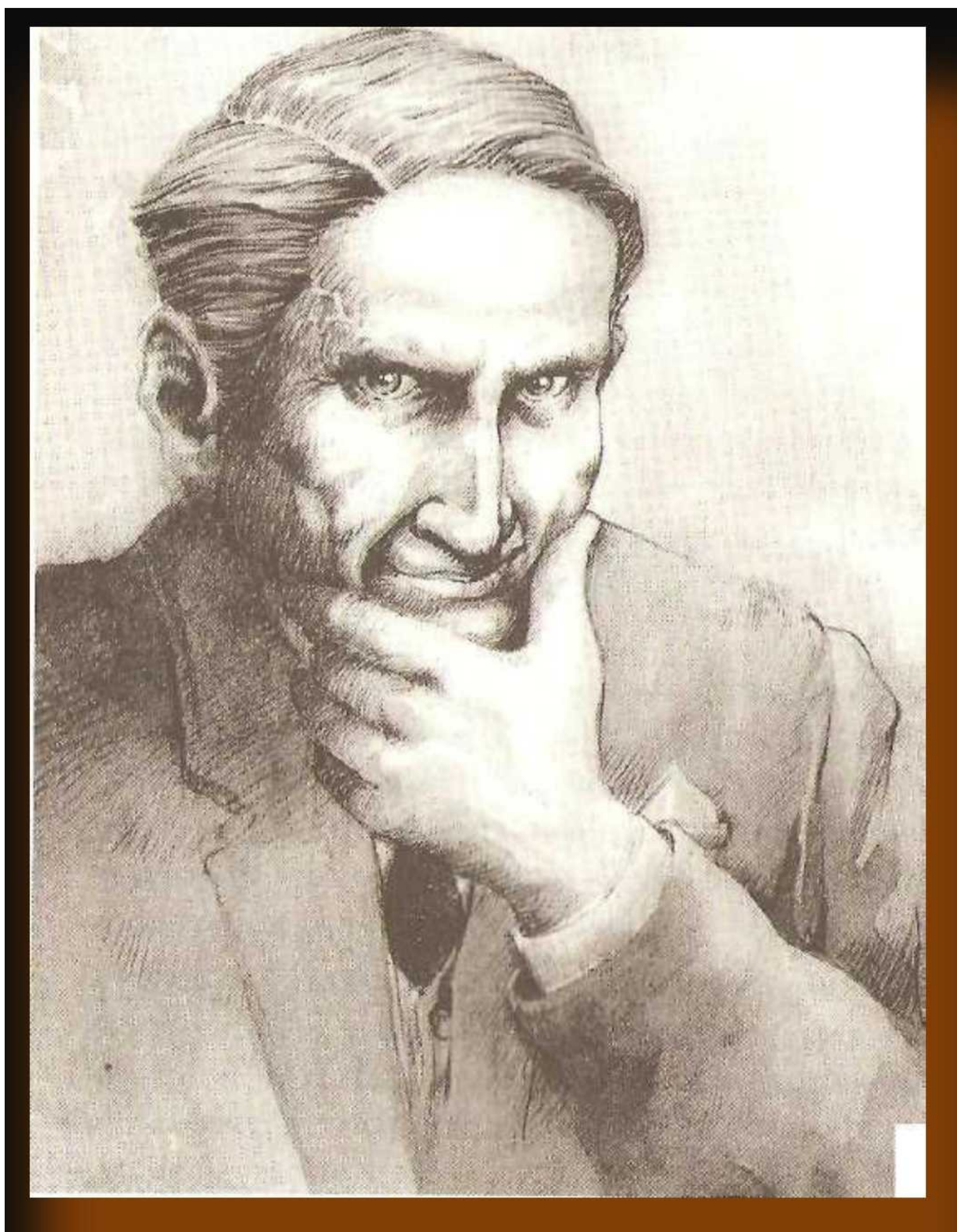
Fritz Haarmann i-a uimit pe toţi încă o dată, când i-a implorat pe magistraţi să-l condamne la moarte. Nici măcar el, consacrat deja ca unul dintre cei mai mari psihopaţi ai istoriei contemporane, nu putea admite să-şi sfârşească viaţa închis într-un ospiciu lugubru. Prefera să moară ghilotinat, încheind, în cele din urmă, o viaţă atât de neagră şi otrăvitoare pentru atâţia inocenţi.

Pe data de 15 aprilie 1925, Fritz Haarmann, măcelarul, căpcăunul şi vampirul din Hanovra, murea decapitat. În ceea ce-l priveşte pe complicele

său, Hans Grans, acesta a fost condamnat la privaţiune de libertate pe viaţă, pedeapsa schimbată mai târziu cu doisprezece ani de închisoare.

Ultima dorinţă a acestei presupuse fiinţe umane a fost ca pe mormânt să fie gravat următorul epitaf: „aici se odihneşte exterminatorul”.

Nu ştiu dacă această dorinţă s-a îndeplinit, deşi credeţi-mă, dragi cititori, că mie acest lucru îmi este indiferent, căci nu cred că zeii îi lasă pe asemenea sălbatici să se odihnească.

Peter Kurten

Germania (1883 – 1931)

Vampirul din Dusseldorf

Număr de victime: I 6, 9 asasinate şi 7 încercări eşuate

Extras din mărturie: „Am auzit sângele ţâşnind cu putere şi picurând pe carpeta de lângă pat. A ţâşnit ca un şuvoi, formând un arc exact pe mâna mea.” „Nu am avut intenţia să obţin satisfacţie din copulaţie, ci din omor.”.

În tradiţia gotică, vampirul e zugrăvit ca un mare băutor de sânge, căutând neobosit nemurirea. Pe parcursul mai multor secole, legendele Europei Centrale s-au amestecat cu istoriile medicale ale unor bolnavi care nu au fost descoperiţi decât în ultimii ani. De fapt, mulţi dintre cei care se pretindeau nemuritori sau prinţi ai întunericului nu au fost decât nişte sărmani bolnavi mintali, chinuiţi de o suferinţă stranie numită hematodipsie9, o boală mai mult psihologică decât fizică, în care pacientul simte o necesitate arzătoare să îşi hrănească corpul, îngerând sânge de animal sau de om, în timp ce mintea sa dezvoltă ceie mai impulsive senzaţii sexuale.

Este cert faptul că organismul uman nu are nevoie de un aport suplimentar de globule roşii, dar ştim că unii dintre cei mai feroce psihopaţi din istorie au ajuns astfel tocmai pentru că au crezut că au nevoie să consume litri de hemoglobina pentru ca funcţiile lor vitale sa nu se oprească.

Unul dintre cele mai edificatoare exemple îl reprezintă Peter Kurten, un criminal brutal care a zguduit societatea prin actele sale sadice şi crude. Adevărul este că vampirul din Diisseidorf nu a omorât atâtea persoane ca alte bestii de aceeaşi teapă; însă ceea ce provoacă spaimă, cu certitudine, este modul în care i-a asasinat şi plăcerea grotescă pe care a simtit-o când a făcut acest lucru.

Kurten îndeplineşte toare criteriile de clasificare ale psihocriminalului perfect: un mediu familiar opresiv unde a fost supus relelor tratamente, violurilor, relaţiilor sexuale incestuoase, influenţei alcoolului şi, mai presus de toate, locul unde a învăţat să urască, un sentiment care îl va însoţi pe parcursul vieţii sale şi care îi va fi complice în toate acţiunile sale. Pe baza acestor factori, deloc măgulitori, s-a construit per-sonalitatea contorsionată a

unuia dintre cei mai nemiloşi asasinii din istoria crimei, unul care s-a bucurat până şi de propria sa moarte.

Peter Kurten s-a născut pe 26 mai 1883 în Koln, Mullheim, Germania, în sânul unei familii extrem de sărace, cu un tată alcoolic, violent şi şomer şi o soţie suferindă care nu a

9 Nota traducătorului: Boală care se caracterizează printr-o obsesie compuâsâvă de a bea sânge.

Fost în stare decât să aducă pe lume treisprezece copii. Peter era cel de-al treisprezecelea urmaş şi, foarte repede, a trebuit să se obişnuiască cu destinul întunecat care i se pregătise.

Familia Kiirten trăia înghesuită într-o cămăruţă unde dormeau cu greu toţi membrii danului. În primii săi ani de viaţă, a asistat oripilat la brutalele bătăi pe care tatăl le aplica soţiei şi fiilor săi; Peter însuşi a primit nenumărate lovituri care l-au făcut să urască masculul feroce şi dominant care ajunsese chiar să le violeze nepedepsit pe surorile sale mai mici.

La vârsta de opt ani Kiirten a plecat de acasă, pentru a scăpa din acel infern sufocant, însă fuga sa l-a împins, în mod inexorabil, pe calea delincventei. De la oamenii de pe stradă a învăţat cum să facă tot soiul de furtişaguri, care l-au târât prin toate secţiile de poliţie din oraşul Diisseldorf, principalul său teatru de operaţiuni. La vârsta de nouă ani a cunoscut o persoană dependentă de droguri, care l-a iniţiat în secretele zoofiliei şi, departe a se împotrivi, cum ar fi fost logic, micul Peter a descoperit o plăcere nebănuită până atunci. Copilul a simţit crescând în el toate psihozele sale interne, astfel a ajuns să sodomizeze ol, capre, păsări de curte... Pentru moment, sexualitatea sa somnolentă nu avea alte orizonturi care să depăşească zidurile grajduluimai târziu, lucrurile urmau să se înrăutăţească.

Tot în această perioadă are loc un incident ciudat şi încă neelucidat, în urma căruia, se pare, tânărul zoofil şi-a înecat fără scrupule doi prieteni în timp ce se jucau pe o plută pe Rin.

După cum se poate convinge cititorul, acest personaj trecea de la statutul de victimă la cel de torţionar, un traseu foarte bine cunoscut criminaliştilor şi, mai ales, psihiatrilor specializaţi în psihopaţi.

Kurten a crescut în clasa de jos, des întâlnită pe străzile din Düsseldorf de la finalului secolului XIX. Trebuie menţionat faptul că, dintre cei patruzeci

şi opt de ani de vampir trăiţi, jumătate şi i-a petrecut în închisoare. A adunat douăzeci şi una de condamnări. După cum singur va mărturisi mai târziu, închisoarea îl făcuse să urască şi mai mult specia umană; aici s-a întâlnit cu cea mai rea specie, cu cei din aceeaşi categorie cu el adică, şi de aceea încălca mereu regulile din penitenciar, pentru a fi trimis la izolare. De îndată ce rămânea singur, îşi lăsa imaginaţia să zboare şi nu neapărat pentru a gândi pozitiv. Kurten îşi imagina că e protagonistul unor filme în care teroriza lumea: trenuri săreau în aer şi mureau sute de oameni, populaţia marilor oraşe murea în urma contaminării cu un virus pe care el îl eliberase în apă, copiii erau otrăviţi cu bomboane umplute cu arsenic. Cam aşa arătau plăcutele sale gânduri plăsmuite în răcoarea celulei sale. Era singurul lucru care îl excita până la orgasm. Când apela la fantezii sexuale, îşi imagina corpuri distruse şi sângele curgând, totul pentru desfătarea sa. Asta era mintea bolnavă a lui Peter Kiirten, care, mai mult decât un vampir, era un monstru dispus să extermine umanitatea pe care o ura.

La şaisprezece ani a cunoscut o prostituată sado-masochistă şi a descoperit că era în stare să o lovească, la fel cum făcea şi tatăl său.

Într-o zi, plimbându-se liniştit printr-un parc, a dat peste o lebădă, iar frumuseţea păsării l-a provocat atât de tare că, fără să stea prea mult pe gânduri, s-a repezit la gâtul acesteia sfâşiindu-l, pentru ca imediat să îi bea sângele. Excitarea a fost completă şi vampirul a înţeles că începuse astfel un şir de hemoragii fără limite. Alte animale au avut o soartă identică cu cea a sătmanei lebede. Cu o altă ocazie, în timp ce viola o oaie, a scos din buzunar o foarfecă pe care a înfipt-o cu cruzime în gâtul ovinei. Din nefericire pentru locuitorii din Diisseldorf, nu se va mulţumi numai cu nefericitele animale domestice.

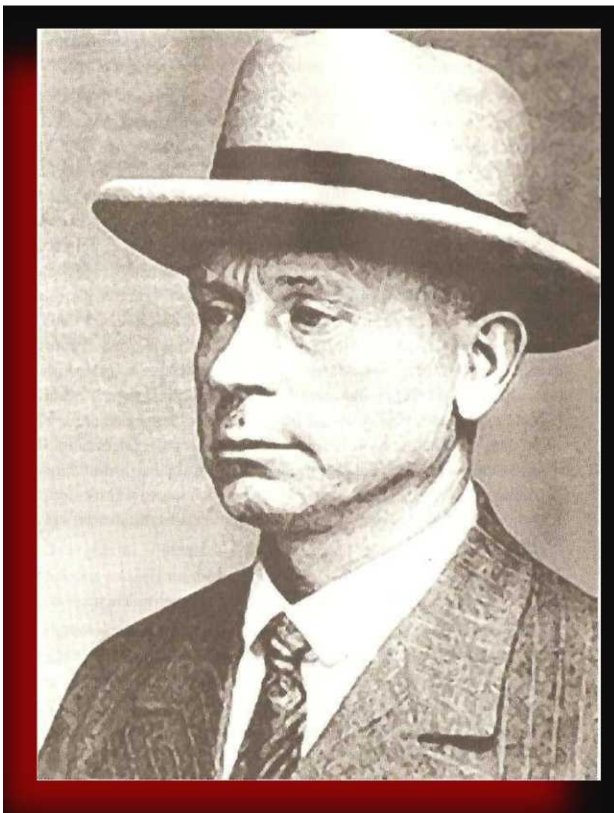
Pe data de 13 mai 1913, Peter Kurten dădea târcoale unor locuri având chef să intre şi să fure ca în alte ocazii, totuşi, ghinionul a viul ca în casa pe care o credea pustie să se afle Khristine Klein, o kiu i de treisprezece ani, care dormea în camera sa, străină de ce avea Mi se întâmplă. Peter, după ce a verificat că nu mai era nimeni în casă, a intrat în camera în care se afla tânăra şi, fără să stea pe gânduri, a înşfăcat-o de gâtul fragil şi a strangulat-o. Micuţa a încercat să se împotrivească, dar vampirul şi-a terminat treaba, tăindu-i gâtul cu un cuţit pe care-l purta printre uneltele sale de spărgător. Totul s-a întâmplat cam în trei minute, Kiirten nu a ajuns să o penetreze pe copilă

fiindcă suferea de ejaculare precoce (altă caracteristică frecvent întâlnită la criminalii psihopaţi. Cu toate acestea, imaginea sângelui care se scurgea din gâtul Khristinei a fost suficientă pentru ca vampirul să aibă un orgasm intens.

A fost o întâmplare teribilă, care a afectat întreg cartierul. Nimeni nu îşi explica cum de a fost posibil aşa ceva. O zi mai târziu, în rimp ce inspectorii cercetau scena crimei, cineva stătea în berăria aflată în faţa casei familiei Klein. Era Kurten, care asculta satisfăcut comentariile localnicilor, în timp ce bea o bere şi citea detaliile cazului în presa locală. Pentru el senzaţia era minunată: în sfârşit, crimele sale ajunseseră notorii şi acum nimeni nu îl mai putea opri.

În aceşti ani, a izbucnit Primul Război Mondial şi, cel puţin parţial, Ktirten s-a liniştit, limitându-se la infracţiunile sale obişnuite şi la câteva agresiuni sexuale, pentru care continua să viziteze închisoarea.

Însă la patruzeci de ani, viaţa sa a suferit o întorsătură neaşteptată. Până atunci alterna viaţa de infractor cu aceea de muncitor zilier prin fabrici. Era un militant politic

Peter Kurten, „vampirul din Düsseldorf7, a fost în stare să ofere societăţii imaginea unui tata exemplar, dar, când întunericul cădea peste

oraşul german, era capabil să comită cele mai *teribile acte, ai căror protagonişti erau asasinaţi în mod brutal*.

Foarte agitat, dar după ce a împlinit această vârstă, s-a decis să înceapă o nouă viaţă, s-a căsătorit cu o femeie de familie bună, a reuşit să obţină un post de şofer de camion şi şi-a schimbat înfăţişarea, purtând haine de bună calitate şi îngrijindu-şi cu mare atenţie părul şi faţa. Astfel, folosea briantină şi farduri care îi ofereau un aspect de orăşean curat, cu aspiraţii de gentleman. Cu toate acestea, în psihicul său tot latura perversă era dominantă. Vampirul era pe punctul de a renaşte, iar Kurten nu putea să-i reziste.

În deceniul’20, monstrul a intrat din nou în acţiune. De data aceasta ţintele sale nu erau numai fetele, ci şi bărbaţii şi femeile. Metodele erau, bineînţeles, sângeroase: tăieturi, lovituri de cuţit, de ciocan şi incendii, mai ales incendii, având în vedere că psihopatul şi-a descoperit gustul pentru piromanie. În timpul câtorva dintre crimele sale a provocat mici incendii care se pare că-i stimulau şi mai mult apetitul sexual. Una dintre victimele sale, Roşa Ohlijer, de numai opt ani, a fost înjunghiată de trei ori cu foarfecă. După ce i-a băut sângele, i-a stropit corpul cu benzină şi i-a dat foc, în timp ce vampirul se chircea de plăcere.

În timp ce comitea aceste aberaţii, Kurten încerca să-şi menţină acea viaţă ordonată, de care făcea paradă. Vecinii săi au spus mereu că era un cetăţean model, soţia sa nu a bănuit nimic până la final, dar tot ceea ce se întâmpla în Düsseldorf era prea grav pentru ca autorul atâtor barbarii să scape fără să plătească pentru faptele sale.

În anul 1929, vampirul din Düsseldorf a atins culmea cruzimii sale. Hipnotizat de sângele victimelor sale, Kurten nu s-a mai controlat şi s-a repezit pe străzi gata să omoare cu frenezie. În acel an a masacrat cinci persoane, inclusiv două fetiţe de paisprezece şi respectiv cinci ani. Mica localitate germană era îngrozită, poliţia organiza razii şi cerea sprijinul bandelor de infractori: cu toţii doreau să prindă monstrul, dar acesta părea că se evaporă ca o fantomă în ceaţă. Orice umbră provoca nervozitatea oamenilor. Nimeni nu dorea să meargă singur pe străzile din Dusseldorf, autorităţile ofereau recompense substanţiale dar, cu toate acestea, vampirul nu mai dădea semne de viaţă. În cele din urmă, Peter Kiirten a comis o greşeală neaşteptată când, în anul 1930, a lăsat-o să scape cu viaţă pe Maria

Budlick, ultima sa victimă, o menajeră pe care, prin înşelăciune, a condus-o într-o pădurice cu intenţia de a o viola şi de a o ucide. Odată ajunşi acolo, i-a prins gâtul cu forţă şi a strâns dornic să aibă o nouă experienţă plăcută. Maria, cu o uimitoare stăpânire de sine, nu s-a opus suportând

„Folosea briantină şi farduri care îi ofereau un aspect de orăşean curat, cu aspiraţii de gentleman, Cu toate acestea, în sufletul său latura perversă continua să fie dominantă. Vampirul era pe punctul de a renaşte şi Kurten nu putea să-i reziste.

Presiunea de pe gâtul său. Peter, încrezător în puterea pe care o exercita asupra prizonierei sale, a avut obişnuita sa ejaculare precoce şi a încetat strangularea exact în momentul când nefericita era pe punctul de a-şi da ultima suflare. Eliminarea lichidului seminal era forma în care acea canalie îşi sfârşea ritualurile; odată atins orgasmul, nu mai avea sens să continue, căci vampirul îşi pierduse toată stimularea. Se spune că se îndepărta de victimele sale târându-şi picioarele şi exclamând: „aceasta este dragostea!”.

Bineînţeles că, prin controlul de care a dat dovadă, Maria şi-a salvat viaţa; acest lucru se mai întâmplase deja şi cu alte ocazii, căci se ştie că nu mai puţin de şapte persoane au reuşit să scape atacurilor lui Peter Kurten, dar nu au ştiut să ofere informaţii precise pentru ca poliţia să aibă o pistă pentru a urmări asasinul. În schimb, Maria a oferit detalii foarte clare despre aspectul

şi fizionomia vampirului. Şi presa germană a publicat imediat portret robot al celui mai căutat criminal din tară.

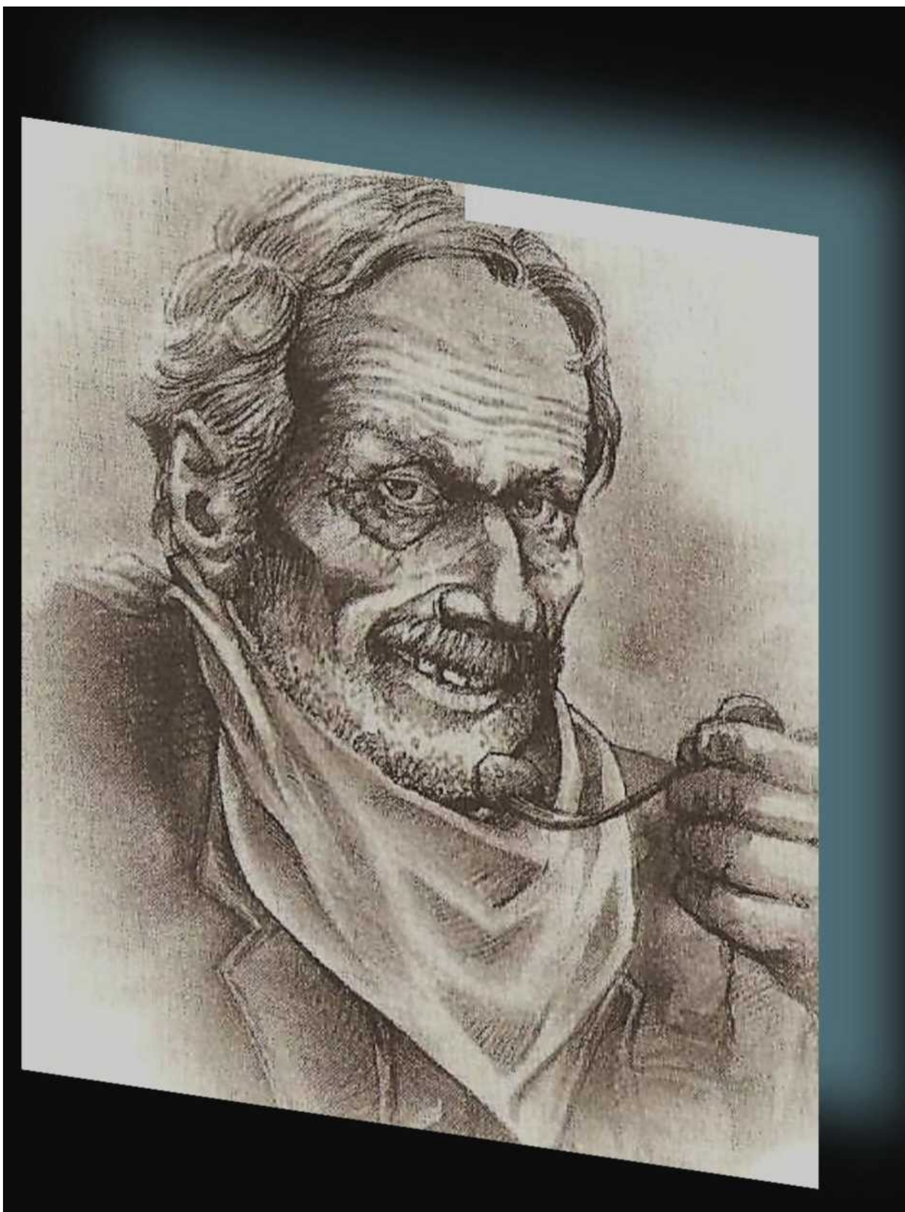
Agitat, Kurten şi-a contemplat imaginea din ziare. Era încolţit, iar neliniştea îi tulbură calmul obişnuit. Cu toate acestea, a încercat să-şi joace ultima carte, amintindu-şi de faimoasa recompensă pe care poliţia o oferea pentru capul său şi a vrut să se revanşeze faţă de soţia sa, explicându-i tot ce se întâmplase. I-a povestit totul, cu un calm uluitor, ca şi cum tot ceea ce se întâmplase nu avea prea mare importanţă. Soţia a ascultat explicaţiile acelui individ care devenise un străin pentru ea. Prima sa reacţie a fost sa leşine; dar când s-a trezit, l-a găsit pe soţul ei, care până atunci fusese un exemplu de bunătate, privind-o fix şi dispus să-i propună un acord: i-a propus, nici mai mult, nici mai puţin, ca ea să fie cea care să-l predea poliţiei, cu scopul de a încasa tentanta recompensă. De data asta, femeia, încă în stare de şoc, l-a ascultat cu mai multă atenţie şi a acceptat propunerea.

Pe data de 24 mai 1931, fără să opună rezistenţă, vampirul din Diusseldorf s-a predat unor agenţi de poliţiei surprinşi de modul cum arata. Era îmbrăcat cu cel mai bun costum al său, cu părul pieptănat impecabil datorită enormei cantităţi de briantină. Pe faţa bine fardată se citea o oarecare mândrie, ochii săi îi priveau cu dispreţ pe poliţişti şi a pornit cu pas măsurat şi demn către comisariat, unde a povestit cu detalii şocante toate crimele sale.

Procesul a fost rapid. Conştiincioşi, psihiatrii au făcut o serie de teste, fără a putea diagnostica vreun un tip de tulburare psihică. În consecinţă, Peter Kurten putea fi considerat un psihopat care acţionase mereu conştient de ceea ce făcea şi fără nicio remuşcare. Trebuie să menţionăm că în acele zile a trimis scrisori familiilor victimelor sale, în care se justifica, spunând că pentru el sângele era la fel de necesar cum este alcoolul pentru alţii.

După zile grele în care Peter Kurten s-a desfătat ca în vremurile bune, povestind amănunţit toate atrocităţile comise de el, juraţii s-au reunit pentru a delibera. După o oră şi jumătate de discuţii, l-au găsit vinovat de nouă asasinate şi de alte şapte tentative nereuşite de homicid, pe lângă încă alte optzeci de agresiuni sexuale. Sentinţa nici nu putea fi mai explicită. Kiirten a fost condamnat la moarte prin ghilotinare. Nici măcar nu s-a mirat la auzul sentinţei, nu a făcut apel şi a aşteptat răbdător ducerea la îndeplinire a pedepsei capitale.

Pe data de 2 iulie 1931, în timp ce mergea spre eşafod, ceru să i ie îndeplinească o ultimă dorinţă, îngrozindu-i pe cei care au auzit-o. Solicitarea era în acelaşi sens cu viaţa sa întunecoasă; voia, nici mai mult nici mai puţin, decât să audă cum îi curge sângele când corpul său va fi decapitat de lama de oţel. Nu vom şti dacă această ultimă dorinţă i s-a împlinit, singurul lucru cert este că în acest moment Peter Kiirten trebuie să fie un aghiotant demn al Satanei, asta în cazul în care flăcările infernului nu îi provoacă mari orgasme. În anul 1932, Fritz Lang a regizat celebrul film M. Vampirul, bazat pe ororile comise de vampirul din Dusseldorf.

Albert H. Fish

Statele Unite ale Americii (1870 – 1936)

Căpcăunul din New York

Număr de victime: 15 – 400. A fost imposibil de stabilit numărul exact.

Extras din mărturie: „Grace mi s-a aşezat în poală şi m-a sărutat. Atunci am decis să o mănânc… Ce dulce şi moale era funduleţul ei prăjit la cuptor cu morcov, ceapă şi slănină… Mi-au trebuit nouă zile să o mănânc toată.”.

În imaginarul tradiţional specific copiilor se ascund multe dintre temerile care, vreme de mii de ani, au însoţit evoluţia umană. În acest panteon de fiinţe mitologice, cea care-i înspăimântă cel mai mult pe copii este, fără îndoială, căpcăunul, o bestie-gigant, cu aspect antropomorf, al cărei principal fel de mâncare este carnea umană, de preferat de la fetiţe şi băieţi.

Căpcăunul încarnează, în latura sa obscură, ceea ce este mai rău în specia noastră: răutate, brutalitate, setea de exterminare şi de distrugere. Pentru un copilaş nevinovat nu există nimic mai rău decât să fie vânat de un căpcăun gigant, care amuşină câmpuri, sate şi oraşe în căutarea victimei perfecte. Când o găseşte, nu prea mai e nimic de făcut. Nu ajută la nimic să te opui. Zgârâieturile, loviturile, datul din picioare provoacă doar o strângere mai puternică din partea sinistrului specimen, care se lansează asupra prăzii sale cu violenţa unui prădător, sfâşiindu-i corpul până îl reduce la bucăţele minuscule. Odată terminată prima fază, începe festinul pentru această creatură venită din infern: îşi înfulecă prada, ca şi cum ar fi vorba despre un fel de mâncare extraordinar. Aşa se hrăneşte răul, întotdeauna pe seama inocenţei şi purităţii copiilor.

Această scenă de basm a fost povestită de nenumărate ori, din generaţie în generaţie, pentru a speria copilaşii. Din nefericire, poveştile care seamănă frică în sufletele copiilor noştri evadează deseori din cărţile de basme. Viaţa reală este de multe ori mai îngrozitoare decât poveştile.

Cunoscând comportamentul unor psihopaţi sexuali, putem ajunge la surprinzătoarea concluzie că a existat o urmă de adevăr în acele fantastice poveşti cu căpcăuni care mănâncă copii. Credinţele populare sunt mai înţelepte decât ne-am putea imagina. Presupun că, dacă într-adevăr în trecut s-au întâmplat cu adevărat scene asemănătoare cu cele descrise în aceste

basme străvechi, vreun spirit acorporal care aparţinea acelor fiinţe maligne a supravieţuit de-a lungul secolelor, punând stăpânire pe trupul oamenilor pentru a-i face să reia, când şi când, măcelărirea inocenţilor.

Există cazuri ca acela al lui Albert H. Fish care ne fac să ne gândim că aceşti căpcăuni sunt mai reali decât se pare. Sumbra sa biografie i-a năucit pe specialişti renumiţi care erau, de altfel, obişnuiţi să se confrunte cu cele mai atroce cazuri. Însă povestea lui Fish depăşea orice aşteptare.

Toţi au fost de acord când au afirmat că acel căpcăun din New York era un psihopat, chiar dacă atunci când a comis acele crime oribile era lucid şi foarte conştient de acţiunile sale.

Albert Fish s-a născut în Washington DE, în 1870. Foarte curând şi-a descoperit o mare înclinaţie către practicile sado-masochiste. Se bucura automutilându-se, dar obţinea o la fel de mare plăcere şi când le făcea rău celorlalţi. Ca şi în biografia altor psihopaţi, primele sale victime au fost animalele domestice, cărora le tăia cu sânge rece capul şi membrele în cadrul unor ritualuri sângeroase.

Pe când Albert împlinea cinci ani, tatăl său muri, lăsându-şi familia săracă. Aceasta a dus la plasarea lui Albert într-un orfelinat (şi nu neapărat într-unul de calitate). Acolo, copilul şi-a dezvoltat apetitul pentru durere, fiind supus la diverse suplicii de îngrijitorii săi. În plus, s-a născut în el un straniu sentiment de vinovăţie, după ce a aflat de practicile sexuale ale colegilor mai mari. După mai mulţi ani de instituţionalizare, Fish a obţinut mult dorita libertate, deşi cu siguranţă că nu i-a servit la aproape nimic.

La douăzeci de ani, a putut fi văzut prostituându-se în oraşul Washington. În acele vremuri, a violat un copil şi a comis, probabil, primul său omor. S-a remarcat însă prin alte mici infracţiuni cum ar fi înşelăciuni, falsificări de cecuri, exhibiţionism sau publicarea unor scrisori obscene, delicte pentru care a fost reţinut de opt ori.

Poliţia şi-a dat seama imediat de instabilitatea emoţionala a lui Fish, un bărbat care uneori declara că este Iisus Hristos, iar alteori primea mesaje de la Sfântul Ioan Evanghelistul în persoană. Viitorul căpcăun susţinea că aude voci supranaturale, care îl împingeau sa comită acele acte degradante pentru a se

Tânăra Grace Budd a fost una dintre victimele acestui psihopat, Despre ea a ajuns să spună: *„Ce dulce şi moale era fundule ţul ei prăjit la cuptor cu morcov, ceapă şi slănină… Mi-a luat nouă zile să o mănânc toată.”*.

Mântui de păcatele sexuale de pe pământ. Fish a asociat tot ce i se întâmpla în viaţă cu religia, aşa cel puţin scăpa de remuşcări.

Dacă ne întoarcem la rădăcinile familiale ale lui Fish, vom găsi câte o explicaţie pentru tot ce i se întâmpla; de exemplu, mama sa auzea şi ea voci pe stradă, doi dintre unchii săi şi-au sfârşit viaţa într-un ospiciu şi nici fraţii lui nu au avut o soartă mai bună, căci cei care nu aveau probleme mintale se aflau la dezalcoolizare. După cum vedem, dosarul psihiatric al familiei Fish este suficient pentru o carte, dar nu voi fi. Eu cel care se opreşte pentru a povesti acestea, căci am destule pe cap ocupându-mă de micuţul Albert. Timp de mai mulţi ani, căpcăunul a umblat liber pe străzile din Washington şi New

York, vizitând în trei ocazii, întotdeauna cu forţa, instituţii psihiatrice. Diagnosticul se repeta fără încetare: Fish avea o psihopatie sexuală evidentă, cu deviaţii spre sado-masochism şi însuşi pacientul declara că singura modalitate prin care putea să-şi ispăşească păcatele era să se flageleze. Sexualitatea sa bolnavă îl obliga să comită acte murdare şi acestea

nemulţumeau divinitatea. Aceasta îi cerea să plătească prin anumite sacrificii, cum ar fi autoflagelarea sau, ceea ce este mai rău, jertfirea altor trupuri pentru a şi-l salva pe al său. Cu toate acestea, specialiştii nu au luat în considerare posibilitatea de a închide pe viaţă o fiinţă cu un asemenea comportament deviant. În timpul sporadicelor sale episoade de închisoare, Fish avea o atitudine exemplară. Şi să nu uităm că, în acei ani, locurile disponibile în instituţiile psihiatrice erau foarte puţine. În consecinţă, Fish nu întârzia să iasă din nou pe străzi, dornic să-şi continue războiul său personal sub steagul durerii. În ciuda acestor circumstanţe speciale, s-a căsătorit şi a avut şase copii, pe care, după cum era de aşteptat, îi pedepsea în mod asiduu. Soţia sa nu a întârziat să îl părăsească, fapt căruia Fish nu i-a acordat o prea mare importanţă. Între timp, continua să lucreze ca zugrav, locuia pe la pensiuni rău famate din New York şi continua să comunice cu oameni de cea mai joasă speţă.

DETECTIVE DIVISION
CIRCULAR No. 6
JUNE 11, 1928

POLICE DEPARTMENT
CITY OF NEW YORK

BE SURE TO FILE THIS CIRCULAR FOR REFERENCE

Police Authorities are Requested to Post this Circular for the Information of Police Officers and File a Copy of it for Future Reference

ARREST FOR KIDNAPPING

FRANK HOWARD, Age, 58 years; height, 5 feet 7 inches; weight, 138 pounds; blue eyes; light complexion; mixed gray hair; small gray mustache which may be removed; Teeth in poor condition, three protruding upper teeth; slightly bow-legged; white; wore blue suit, black shoes, and soft black felt hat; large diamond ring; is a smooth talker and when last seen had considerable money on him.

This man called at the residence of Mr. and Mrs. Budd, 406 West 15th Street, New York City, on May 28, 1928, to make inquiries about Edward Budd, their 18 year old boy, who had advertised in the New York World for a position as a farm hand. Howard left the home of the Budds and came back the following Sunday, June 3, and while there saw Grace Budd, 10 year old daughter, and took her to attend a birthday party on West 137th Street, and neither of them has been seen since.

DESCRIPTION OF KIDNAPPED GIRL:

GRACE BUDD, Age, 10 years; height, 4 feet; weight, 60 pounds; large blue eyes; dark brown hair, bobbed straight; sallow complexion; white; residence, 406 West 15th Street, New York City. Wore light gray coat, gray fur on collar, cuffs, and down the front; white silk dress and socks; white pumps; gray silk hat with blue ribbon; white pearl beads about neck; pink rose on lapel of coat; carried a brown pocketbook.

The photograph appearing on this circular does not answer the description of this girl, as to her clothing.

If arrested, immediately notify Detective Division, Police Headquarters, New York City, by telephone or telegraph, and an officer will be sent with necessary papers to cause his return to this jurisdiction.

JOSEPH A. WARREN,
Police Commissioner.

Telephone Spring 3100

GRACE BUDD

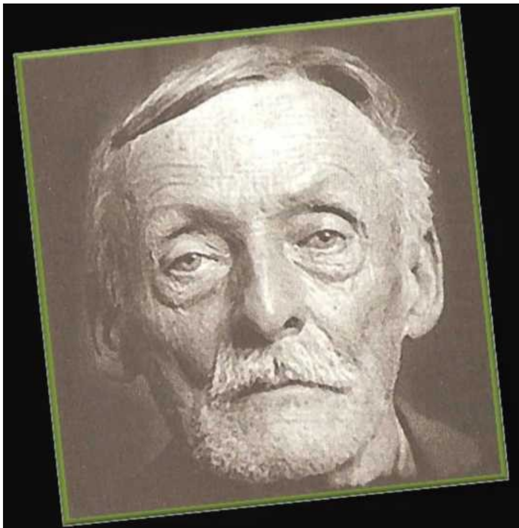
Anunţ al poliţiei în care se raportează sechestrarea lui Grace Budd. Detectivul din New York, William F. King, nu s-a dat bătut niciodată în acest caz. În anul 1934, răbdarea sa a dat roade,

Din câte se ştie, nu a început să ucidă copii sistematic, până când nu a împlinit vârsta de patruzeci de ani. Cu siguranţă, începând cu acea vârstă, vocile sale interioare au început să răsune cu mai multă putere. Citirea Bibliei s-a transformat în singura sa consolare; se presupune că din textele sfinte obţinea toate indicaţiile care îi conduceau viaţa. Când nu găsea răspunsuri în evanghelii, îşi imagina versete sau interpreta sensul a ceea ce citea pentru a-l adapta viziunii sale bolnave.

Macabra liturghie canibală a lui Albert Fish a început în 1910. Pe atunci, zeci de minori vagabonzi dispăreau pentru totdeauna de pe străzile newyorkeze. Trebuie să presupunem, conform cercetărilor poliţiei, că acest personaj a fost autorul multora dintre dispariţiile neelucidate. Timp de douăzeci şi patru de ani, căpcăunul din New York a asasinat nepedepsit, fără ca nimeni să suspecteze cel mai mic lucru în acel mediu supraîncărcat şi haotic, dintr-un oraş obişnuit mai mult cu delincventa şi criza decât cu ordinea impusă de lege. Din fericire, psihopatul a comis o eroare penibilă care avea să ducă, în final, la prinderea sa.

În luna iunie a anului 1928, familia Budd a dat un anunţ în presă, solicitând un loc de muncă pentru a-şi îmbunătăţi situaţia financiară precară. Câteva zile mai târziu, la domiciliul lor şi-a făcut aparţia un bătrânel distins şi dispus să ofere de lucru fiului adolescent care avea doar optsprezece ani. Pretinsul angajator a spus că se numeşte Frank Howard, un fermier care oferea cincisprezece dolari pe săptămână pentru ca cineva să muncească pe proprietatea sa. Oferta nu era foarte atrăgătoare, dar situaţia familiei Budd nu le permitea acestora să se lege de detalii minore. Howard era un nume fals folosit nu o dată de Fish. Intenţia lui iniţială era să abuzeze sexual băiatul. Cu toate acestea, după ce au trecut de primele fraze protocolare, Fish şi-a fixat ochii asupra lui Grace, una dintre drăgălaşele fetiţe ale familiei Budd. Grace nu avea decât zece ani. Aspectul său angelic a deşteptat libidoul bătrânului antropofag care a decis să schimbe băiatul cu micuţa, pentru a-şi duce la capăt intenţiile abjecte. Fish i-a convins pe părinţi să-i permită să o ia şi pe Grace, spunând că era ziua de naşcere a nepoţelei sale şi că, în mod sigur, fetiţa avea să petreacă o după-amiaza grozavă. El a promis să o aducă înapoi acasă înainte de ora nouă seara. Soţii Budd nu s-au împotrivit amabilei invitaţii a celui care putea fi considerat deja şeful fiului lor şi au lăsat-o pe fetiţă, fără să bănuiască ce era pe punctul de a se întâmpla, lau cerut lui Fish

doar să le comunice adresa unde urma să aibă loc petrecerea copiilor, iar bătrânul le-a dat nişte detalii false şi a plecat liniştit cu fetiţa de mână, îndreptându-se spre locul tragediei.

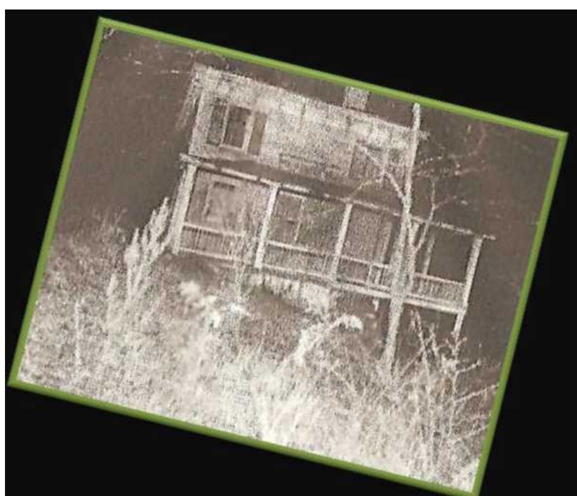

Nimeni nu putea crede că în spatele imaginii blajine a acestui bătrânel se ascundea mintea unui criminal oribil, cu un caracter atât de sălbatic, încât a omorât cu sălbăticie şi a mâncat copii...

Grace nu a mai dat niciun semn de viaţă şi, după cum este evident, nici Frank Howard. Familia Budd, disperată că fiica lot nu se întorcea acasă, a informat poliţia. Inspectorul Will King, care s-a ocupat de caz, era unul dintre acei detectivi clasici, căliţi pe străzile din New York. Niciodată nu considera un caz ca fiind pierdut. Luni de zile a investigat tot ce s-a întâmplat în legătură cu dispariţia lui Grace. Intuitiv ca puţini alţii, şi-a imaginat că răpirea fetei nu era o întâmplare izolată şi că, probabil, era legată de alte dispariţii neelucidate ale unor copii, aflate în cercetarea poliţiei newyorkeze. După şase ani, detectivul King continua să pună cap la cap fapte. Încăpăţânarea sa l-a făcut să caute sprijinul unui prieten jurnalist, împreună cu acesta, a realizat un articol în care se susţinea că răpirea lui Grace Budd era pe punctul de a fi soluţionată. Tertipul a dat rezultate spectaculoase. După publicarea articolului, familia Budd a primit o scrisoare al cărui conţinut era cum nu se poate mai sinistru şi mai concludent. Tremurând, părinţii fetiţei au citit cele câteva rânduri în care presupusul asasin confirma moartea micuţei. Din nefericire, criminalul nu s-a oprit la confirmare şi a povestit detaliat fapta sa

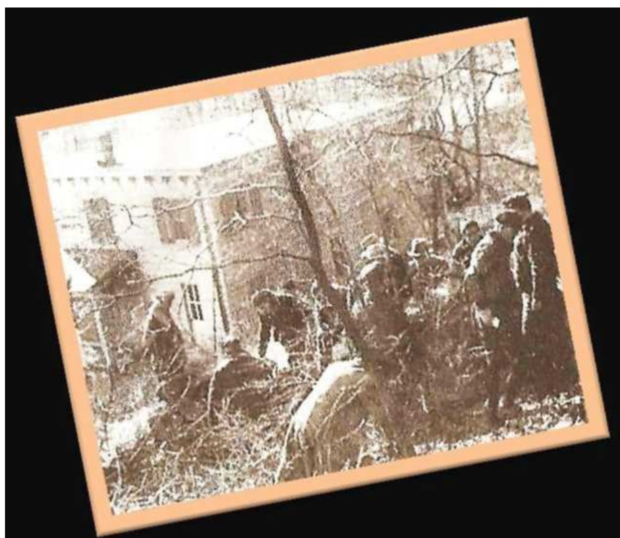
bestială. În relatare se povesteau lucruri precum acesta: „*Duminică, 3 iunie 1928, am fost la dumneavoastră acasă, am cinat şi Grace s-a aşezat la mine în braţe pentru a mă îmbrăţişa şi am decis să o mănânc. Am inventat o zi de naştere şi dumneavoastră i-aţi dat permisiunea să mă însoţească. Am dus-o la o casă abandonată din Wisteria Lodge pe care o găsisem cu puţin timp înainte. Când am ajuns, m-am dezbrăcat complet pentru a evita petele de sânge. Când m-a văzut dezbrăcat a început să plângă, să ţipe şi a luat-o la fugă; am ajuns-o, am dezbrăcat-o şi a început să dea din picioare, să muşte şi să zgârie. Am strangulat-o, i-am tăiat capul, am împărţit-o în două şi am mâncat-o pe bucăţele timp de nouă zile. Cel mai delicios a fost funduleţul ei prăjit. Aş fi putut să o violez, dar nu am făcut-o. Fiica dumneavoastră a murit virgină.*”.

După ce au citit această scrisoare care părea că venea din infern, familia Budd a fost cuprinsă de oroare. Au luat legătura rapid cu detectivul King, care a ordonat o detaliată analiză grafologică, precum şi a foilor şi a plicului pe care presupusul asasin le trimisese. În luna noiembrie a anului 1934, spectograful a descoperit-un semn foarte curios, care până atunci trecuse neobservat de către cercetători. Semnul era un mic antet, care arăta originea plicului şi, conform acestuia, acel plic venea de la Asociaţia de Ajutor Reciproc a Şoferilor din New York. King avea, în final, o pistă dară despre ascunzătoarea căpcăunului. Cu oamenii săi a vizitat asociaţia, întrebând cu atâta insistenţă, încât la puţin timp a apărut un suspect.

Wisteria, micuţa casă de ţatră din Westchester, unde Albert Fish a

omorât-o pe Grace.

Fish a spus poliţiei unde puteau să găsească resturile micuţei Grace.

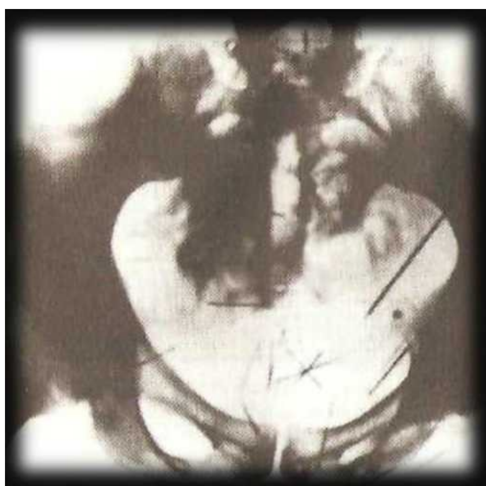
Candidatul la titlul de căpcăun se numea Lee Siscoski, un modest şofer care nu avea nici pe departe trăsăturile unui criminal psihopat. La interogatoriu, Siscoski a mărturisit că a sustras materiale pentru birou care aparţineau companiei, dar cel mai important a fost că o bună parte din foile şi plicurile furate fuseseră depozitate într-o pensiune situată la 200 Est pe strada 52. King, cu agerimea unei feline, a dedus imediat că acel şofer nu era omul său şi a urzit un plan pentru a continua descoperirea cazului. S-a deplasat până la pensiune, înregistrându-se ca oaspete. În registrul hanului, a văzut bucuros că scrisul de pe scrisoarea trimisă familiei Budd era la fel cu cel al unui chiriaş găzduit la pensiune. Timp de câteva zile, King a supravegheat toate mişcările acelei persoane care era principalul suspect al cazului. În acest timp, Albert Fish îşi continua rutina zilnică, fără să îşi dea seama că poliţia îi sufla în ceafă. Într-o bună zi, Will King a intrat în camera lui

Fish, dornic să găsească probele care urmau să îl incrimineze pe bătrân. După ce a măturat camera cu privirea, a descoperit un cufăr, iar deschizându-l a găsit un morman mare de tăieturi din ziare, unde se puteau citi tot felul de ştiri legate de atrocităţile comise de diverşi criminali psihopaţi. Principalul grup de articole se referea la Fritz Haarmann, măcelarul din Hanovra, alt mâncător de copii ca şi Fish. Veteranul detectiv a ştiut imediat că se găsea în

faţa unui criminal de calibru mare, care ajunsese să imite comportamentul altor psihopaţi ca şi el. În timp ce se adâncise în lectura acelor articole, Fish s-a întors în cameră. Cei doi bărbaţi s-au privit o clipă fix în ochi, iar când King i-a cerut lui Fish să se predea, acesta nu s-a opus. Poliţistul a început să îi citească drepturile, dar într-un moment de neglijenţă Fish a scos dintr-un buzunar un briceag şi a încercat să îl rănească pe cel care îl capturase. Pentru King a fost foarte uşor să îl stăpânească pe bătrânel şi, după ce i-a pus cătuşele, l-a condus la comisariat.

Politia a găsit resturile corpului lui Grace Budd într-un coş şi Ie-a păstrat ca probă.

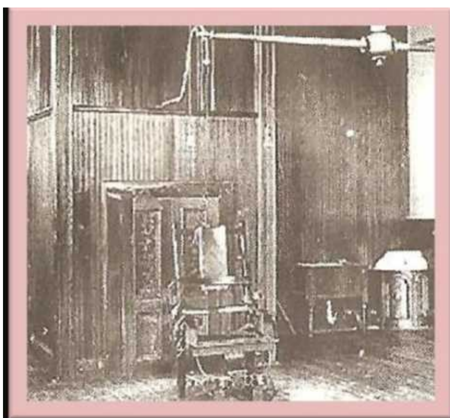
Radiografia arată cele 29 de ace pe care Albert Fish şi Ie-a introdus în corp pentru a-şi provoca durere.

Căpcăunul din New York fusese arestat. Totuşi, în acele momente, nici măcar detectivul King nu ştia cât va sta în arest. Scrupuloşi, criminaliştii au început să cerceteze şi să investigheze cazul cu cea mai mare atenţie. Era 13 decembrie 1934, când Albert H. Fish a început să mărturisească totul. În acel moment, oroarea a pus stăpânire pe sufletele acelor detectivi cu experienţă, care nu se confruntaseră niciodată cu un asasin atât de feroce.

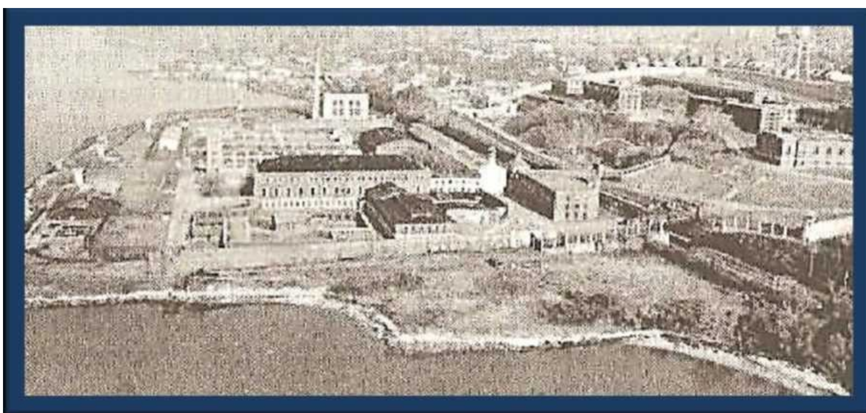
La puţin timp, poliţia a cerut ajutorul psihiatrilor. Toţi îşi pierdeau graiul în faţa explicaţiilor prelungite ale lui Fish, care părea să simtă o mândrie animalică povestind ororile comise. Astfel, au fost dezvăluite amănunte şocante, inclusiv practicile sale sadomasochiste. De exemplu, Fish a mărturisit că simţea o imensă plăcere când îşi provoca sângerări pe corp şi, în acest scop, folosea o bâtă mare, la capătul căreia înfipsese mai multe cuie. Cu acest instrument îşi lovea spatele în mod repetat, până sângera. Folosea bumbac imbibat în alcool pe care şi-l băga în anus şi apoi îi dădea foc. Potrivit declaraţiei lui, această practică a folosit-o şi cu câteva dintre victime. Dar ceea ce îl entuziasma cel mai mult pe Fish era, fără îndoială, să-şi introducă ace în pelvis şi testicule. De fapt, după ce i sau făcut radiografiile de rigoare, s-a observat că în zonele menţionate mai sus avea introduse un total de douăzeci şi nouă de ace, unele din ele oxidate. Psihiatrii nu încetau să ia notiţe despre ceea ce auzeau. Tensiunea a crescut când Albert Fish a mărturisit numărul crimelor comise. Încă este incert numărul copiilor omorâţi şi mâncaţi de el. Poliţia a estimat că ar fi vorba despre circa 400 de victime, alţii au redus aceste estimări la o sută, dar este cert că psihopatul a putut fi acuzat doar pentru cincisprezece asasinate, mai exact cele pe care Fish şi le amintea în detaliu. În acest sens, a avut sânge rece şi a povestit juraţilor cum îşi gătea vic-timele. Martorii prezenţi procesul acelui om cu aspect blând spun că, în acele momente, părea mai mult un gurmand pasionat de bucătărie decât un căpcăun.

Psihiatrii au pus diagnosticul. Acesta nu putea fi mai concludent. În cazul lui Fish, s-au descoperit diverse anomalii, printre care sadism, masochism, castrare, exhibiţionism, voyeurism, pedofilie, coprofagie, fetişism,

canibalism şi hiperhedonism.

Scaunul electric de la Sing Sing unde, în cele din urmă, a fost executat Fish pe data de 16 ianuarie 1936. Înainte de a muri a spus: „Ce bucurie să mor pe scaunul electric, Va fi ultimul meu cutremur, unicul pe care încă nu lam încercat.”.

Fish a fost trimis în penitenciarul Sing Sing, unde a aşteptat execuţia sa pe scaunul electric.

După ce a ascultat acest lung diagnostic, el a spus doar: „Nu sunt un dement, sunt doar un excentric.”.

Pe data de 16 ianuarie 1936, Albert H. Fish a fost omorât pe scaunul electric din închisoarea Sing Sing. A fost cel mai vârstnic condamnat la pedeapsa capitală. Acele din testiculele sale au produs un scurt circuit la prima descărcare electrică, iar cea de a doua a fost definitivă, punând capăt

vieţii căpcăunului din New York, care, cu câteva minute înainte de a muri a spus: „Ce bucurie sa mor pe scaunul electric. Va fi ultimul meu cutremur, unicul pe care încă nu l-am încercat.” Este adevărat, dragă cititorule: există oameni cât se poate de neplăcuţi.

Edward Gein

Statele Unite ale Americii (1906 – 1984)

Casa ororilor

Număr de victime: 2-5. Practici de necrofilie şi de necrofagie pe 15-18 cadavre. Extras din mărturie:. Pentru mine, plăcerea consta în a-mi înveli corpul cu pielea celor morţi”.

Prea des, noi, oamenii, ne confruntăm cu lucruri de neimaginat, absurde, macabre, situaţii care scapă de sub control sau care ne dau peste cap normele rigide de comportament. Timp de mii de ani, am pus cărămizile unei civilizaţii bazate pe scenarii culturale dominate, în special, de religie, politică sau interese economice, norme de comportament însuşite pentru o mai bună convieţuire în societate. Dar ce se întâmplă când unii dintre noi încep să acţioneze împotriva acestor principii? Este dificil de explicat, mai ales când cineva recapătă instincte arhaice, aproape uitate de câteva sute de generaţii încoace. De fapt, în oamenii din ziua de azi încă mai zac anumite trăsături animalice care tulbură minţile lor puţin dezvoltate, persoane al căror intelect este reprimat de presiunea realităţii, până când bestia din sufletul fiecăruia se trezeşte la viaţă. În mod sigur, aţi văzut la cinematograf sau la televizor filme despre viaţa unor personaje confuze, pentru care singurul scop în viaţă era să facă rău tuturor celor din jur, fără a exista motive de ură sau ranchiună, ci pur şi simplu pentru că victimele treceau pe acolo sau erau de un anumit sex. Ne aducem cu toţii aminte de filme care au devenit legendă, precum American Psycbo, Tăcerea mieilor, Masacrul din Texas sau Psycho, acesta din urmă fiind capodopera lui Alfred Hitchcock. Ei bine,

Casa lui Edward Gein din Plainfield, Wisconsin. În acest loc depărtat de sat a locuit împreună cu marna sa, Augusta, care, în ciuda faptului că îl considera fiul său favorit, l-a îmbrăcat în fetiţă şi l-a tratat ca atare toată copilăria sa, trebuie să mă credeţi că titlurile citate mai sus s-au bazat, în majoritatea lor, pe fapte reale: psihoze de tot felul, tulburări psihice, traume suferite în copilărie, antropofagie, sadism şi debranşarea de la o realitate impusă cu forţa. Cel mai surprinzător lucru din aceste filme horror este, fără îndoială, faptul că toate sunt inspirate de personalitatea banală, aproape vulgară a unui tâmplar fragil şi cu o inteligenţă redusă, care a trăit în America profundă a secolului XX. Numele său era Edward Gein, cel care şi-a transformat grajdul într-un adevărat sanctuar al ororilor.

Gein s-a născut pe data de 27 august 1906 într-o zonă agricolă, Plainfield, statul Wisconsin, un cătun liniştit din vestul american. Puţini dintre locuitorii acelei populaţii nu prea numeroase şi-ar fi putut imagina pe-atunci că, din rândul lor, urma să răsară una dintre cele mai monstruoase figuri criminale din întreaga istorie.

Nu se poate spune că familia lui Edward se încadra în viaţa tipică din acea mică localitate. Tatăl său, un alcoolic incorigibil, se certa în mod constant cu mama sa, o femeie austeră şi cu o viaţă strict religioasă. Bătăile şi certurile au destrămat un cămin condamnat la tragedie. Printre ţipete şi teroare, cei doi soţi au mai avut timp să conceapă şi doi urmaşi, Heniy şi Edward. Acesta din urmă nu a fost pe măsura aşteptărilor Augustei, o mamă care, ca să fim sinceri, şi-ar fi dorit o fetiţă, nu un băiat. Lui Henry i s-a permis să crească normal, în schimb Edward a fost supus, încă de la naştere, gusturilor mamei sale. Îmbrăcat şi tratat ca şi o fetiţă încă de mic, Gein a suportat cu stoicism excesiva protecţie pe care i-o arăta excentrica sa mamă. Timp de mai mulţi ani, familia Gein a rămas aproape izolată de vecinii săi, care au fost mereu străini de incidentele din ciudata fermă.

Într-o noapte, tatăl a murit subit, în timp ce se distra la una din petrecerile sale obişnuite. Acest fapt a provocat mai multă uşurare decât durere familiei, iar soţia lui a căpătat, în fine, suficientă libertate pentru a prelua cu autoritate controlul fiilor săi. Edward era preferatul ei, dar ceilalţi nici nu observau cât de mult de schimbase. Cu o constituţie fizică normală, trăsături morfologice la fel de normale, singura necunoscută a acestui copil era inteligenţa sa, cu toate că îmi imaginez că atitudinea dominantă a mamei

sale a împiedicat orice dezvoltare în acest sens. Încă de tânăr a fost îndoctrinat cu principiile pe care mama sa Augusta i le repeta zi de zi. Fraze ca „să nu faci dragoste înainte de căsătorie, că este păcat”, „nu te masturba, că este păcat”, „nu bea, că este păcat”, „nu ieşi cu fete, că este păcat” erau repetate în mod constant în casa familiei Gein şi întotdeauna îi erau adresate lui Edward. În final, această atmosferă

Fotografie veche care arată una din camerele care au aparţinut mamei sale.

Insuportabilă a produs în copil o reacţie psihopatologică, în care dominant era un complex oedipian accentuat.

Edward a terminat prin a se îndrăgosti de mama sa. Nu vedea nimic dincolo de rotunjimile Augustei şi nici nu avea contact cu oamenii din Plainfield. Nimeni nu a fost în stare să se înţeleagă cu acel copil timid şi rezervat, care acum, la peste treizeci de ani, începuse să obţină ceva venituri din muncile sporadice de tâmplar.

În anul 1944, fratele său Henry a murit în circumstanţe ciudate, ceea ce îl făcea pe Edward singurul moştenitor ai bunurilor familiale. Un an mai târziu, Augusta murea şi ea în urma unui infarct, iar Edward a rămas singur şi speriat. Avea doar un grajd, care urma să servească drept lăcaş pentru atrocităţile despre care mama sa îl învăţase că se întâmplă doar în lumea exterioară. Ce putea să facă? Întregul său univers se învârtise, în toţi cei treizeci şi nouă de ani de viaţă, în jurul figurii mamei sale. În acel moment, mintea sa a început să plăsmuiască imagini defensive, care îl puneau în

legătură directă cu spiritul matern. De fiecare dată când avea vreo problemă, fantoma mamei sale venea pentru a-l sfătui şi pentru a-l conduce pe drumul cel bun. În fiecare noapte, imaginea Augustei venea pentru a-l înveli mai bine în patul său şi pentru a-i da un sărut de noapte bună, iar în felul acesta Edward Cein a depăşit primele luni de absenţă maternă, a ajuns chiar să blocheze cu scândură şi cuie camera mamei sale, pentru ca aceasta să rămână neschimbată, aşa cum era când ea încă mai trăia. Dar Edward avea nevoie de mai mult decât grija mamei sale.

Edward suferea de schizofrenie avansată, în care se împleteau două personalităţi diferite, una de bărbat şi alta de femeie, iar dualitatea chinuia sufletul acelui om tulburat. Mama sa, poate chiar mai dezechilibrată mintal decât el, îi distrusese lumea interioară şi acum aceasta era necontrolată ca şi demonii din mintea sa.

Într-o zi, Gein a văzut un reportaj despre primele operaţii de schimbare de sex, protagonistă fiind Christine Jorgersen, o tânără care se arăta extrem de fericită de noua sa imagine feminină. Gein a căscat ochiî mai larg ca niciodată. În sfârşit se găsea în faţa unei soluţii pentru problema sa: de ce să nu fie femeie? Unicul inconvenient era că, victimă a propriei nesiguranţe, era incapabil să stabilească raţional cum ar putea schimbarea de sex să-i îmbunătăţească situaţia.

Nimeni nu trebuia să ştie care erau gusturile sale sexuale, trebuia să facă totul singur şi în secret şi pentru asta a dezvoltat un sistem propriu, care să îi permită să fie femeie de fiecare dată când voia. A studiat cărţi de anatomie umană şi, timp de mai multe luni, s-a pregătit temeinic, a citit până la saturaţie tot felul de manuale şi enciclopedii legate de corpul uman. Când s-a simţit pregătit, şi-a pus în mişcare planul macabru pentru a atinge atât de dorita fericire. Totul s-a întâm plat odată cu moartea unei vecine foarte iubite în satul Plainfield. Vestea a ajuns la urechile lui Edward, care a simţit cum se aprinde în el o luminiţă. Doamna în cauză a fost îngropată într-un cimitir local, însoţită de părerile de rău ale vecinilor săi. În timpul nopţii, o umbră insignifiantă aluneca printre pietrele de mormânt, căutându-şi prima pradă.

Era Edward, care, foarte agitat din cauza circumstanţelor, nu a întârziat să se arunce pe mormântul care adăpostea corpul atât de dorit de el. Cu nerăbdare, a dat la o parte piatra de mormânt şi a scormonit până a dat de

sicriu. Odată deschis sicriul, a scos corpul şi, cu o oarecare dificultate, l-a târât pe câmp până la furgoneta sa marca Ford, pe care o cumpărase recent.

Se pare că în această acţiune de profanare a fost ajutat de un prieten ciudat numit Gus, cu aceleaşi înclinaţii ca şi Edward. Cei doi necrofili şi-au petrecut cea mai mare parte din noapte făcând disecţia sărmanei femei. În fine, Gein dăduse frâu liber sexualităţii sale bolnave şi nu avea să fie oprit decât câţiva ani mai târziu.

De la necrofilie a trecut la necrofagie, mâncând o bună parte din corpurile pe care le fura din morminte. Acestea erau întotdeauna femei şi, dacă era posibil, trebuiau să semene puţin cu mama, de care-i era atât de dor.

În acei ani, a schimbat, în mod vizibil, decoraţiunile din hambar, înclinaţia sa către lucru manual şi bricolaj i-a permis să confecţioneze tot felul de mici ustensile domestice, iar ceea ce nu era devorat se transforma în piese decorative. Tot materialul disponibil era valorificat pentru a crea veioze frumoase, cu abajururi din piele de om. De asemenea, spătarele scaunelor şi pernuţele canapelei au fost tapiţate cu piele de om mort. Craniile aveau diverse funcţii, unele dintre ele au fost tăiate în jumătate şi folosite ca recipiente sau scrumiere, altele au rămas intacte, fiind puse pe coloanele care susţineau patul în care dormea Edward.

De asemenea, a desenat o linie vestimentară specială, în care se remarcau o curea ţintuită cu sfârcuri umane şi un fel de vestă confecţionată din partea din faţă a corpului femeiesc. Această haină putea fi folosită ca şorţ sau vesta şi o purta doar în nopţile cu lună plină, moment în care Gein se excita până la limite nebănuite. Se pare că luna exercita o anumită influenţă asupra minţii bolnave a lui Ed, care şi-a mai fabri-cat nişte măşti umane, provenind de la cadavre de femei. Totul se completa cu peruci autentice, vagine disecate şi oase de diverse dimensiuni. Aceasta era, de fapt, metoda specială folosită de Ed Gein pentru a se transforma în femeie sau, mai bine spus, era modalitatea prin care acest bărbat demonstra mamei sale că el încă îi asculta sfaturile, chiar dacă era moartă. Mai devreme sau mai târziu, inevitabilul urma să se întâmple şi aceasta a fost data de 8 decembrie 1954.

Ed vizita, în mod frecvent, taverna satului, unde stăpâna, Mary Hogan, îşi servea clienţii; Gein era unul dintre acei clienţi care beau bere fără să stea prea mult de vorbă. Când ajungea la bar, cerea o halbă şi, cu ea, se aşeza în capătul sălii, de unde o privea fix pe proprietară, o femeie care semăna, din

punct de vedere fizic, cu Augusta, mama lui Ed. În acea zi, un fermier s-a oprit la localul familiei Hogan dornic să-şi ude gâtul şi a observat

O piatră rece aminteşte de locul unde se odihnesc resturile lumeşti ale acestui asasin; *o piatra la fel de rece ca şi inima sa*…

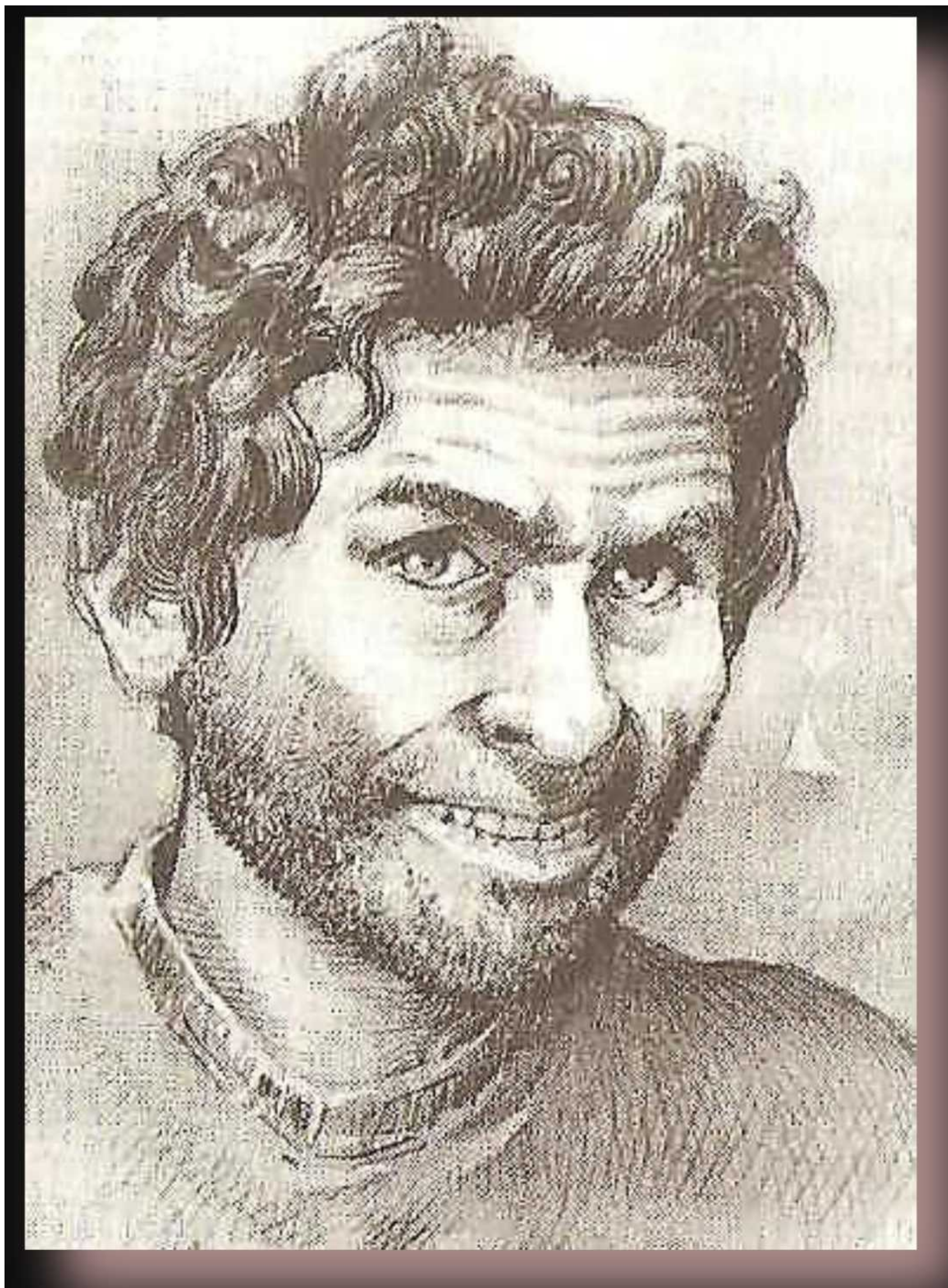
Îngrozit că o dâră de sânge păta podeaua tavernei. Iar Mary nu era de găsit. Localnicul s-a dus repede la poliţie pentru a povesti ce văzuse. Şeriful a ajuns la locul faptei şi a constatat că nu fusese atinsă casa cu bani şi că singurul lucru care lipsea din tavernă era patroana sa. Nici măcar medicii legişti nu au reuşit să stabilească o relaţie de cauză – efect şi, curând, acea întâmplare stranie avea să fie uitată. După cum vă puteţi imagina, Ed Gein a comis primul său omor. Nu-i mai era suficientă carnea putredă a morţilor, acum începea să experimenteze cu carnea proaspătă şi gustoasă care, în plus, îi oferea o piele mai consistentă şi de mai bună calitate.

Cert este faptul că, de-a lungul anilor în care a acţionat, nu a reuşit să omoare prea multă lume. S-au putut confirma doar două crime şi s-a afirmat că ar avea legătură cu alte trei dispariţii; unii dintre psihopaţii despre care vorbim în această carte au avut performanţe mult mai mari.

Următoarea crimă confirmată a avut loc pe data de 16 noiembrie 1957. În acest caz era vorba despre patroana magazinului de fierărie, Bernice Worden. Evident că şi aceasta îi semăna mamei lui Ed. Tâmplarul a venit la magazinul ei cu scopul de a cumpăra antigel. Avea la el vechea sa puşcă de vânătoare, dar nu se gândea la vreo crinul; cu toate acestea, imaginea doamnei Worden şi aparenta ei singurătate l-au excitat atât de tare pe Ed, încât a împuşcat-o în cap, pentru ca imediat să o târască până la furgoneta Ford şi, de acolo, s-o ducă în hambarul său. Odată ajuns, acolo a atârnat-o ca

pe un animal în abator şi, după ce a decapitat-o, i-a secţionat vântrele. A lucrat ca un măcelar expert: a golit corpul şi a curăţat intestinele cu minuţiozitate. Din fericire, aceasta a fost ultima sa victimă, având în vedere că poliţia, alertată de către vecini, a sosit îndată la fierărie, unde a descoperit că ultimul client fusese Ed Gein. Şeriful a reacţionat repede şi, împreună cu oamenii săi, s-a prezentat la hambarul lui Ed. Când au intrat, au fost şocaţi de imaginea dantescă din hambar: cadavrul doamnei Worden era atârnat de glezne, cu măruntaiele scoase. Au început să descopere cu oroare prin casă tot felul de resturi umane şi piesele de decor pe care le-am menţionat puţin mai devreme. Specialiştii au determinat faptul că acele ţeste, oase, organe disecate şi piese confecţionate din piele umană proveneau de la vreo cincisprezece cadavre. Ed asista liniştit la cercetările poliţiei, nu s-a opus şi s-a limitat doar să surâdă sarcastic, răspunzând întrebărilor cu fraze absurde şi fără înţeles.

În anul 1958, autorităţile au decis că Ed Gem este bolnav psihic şi că nu putea fi judecat. În consecinţă, a fost internat într-o instituţie de boli mintale până în 1968, când a fost judecat pentru cele două crime, căci comportamentul său din sanatoriul de boli psihice a fost exemplar. A murit pe 26 iulie 1984 din cauza unei insuficienţe respi-ratorii. Medicii săi au spus despre el că a fost un pacient model. A propos, casa lui Ed Gein a fost incendiată de către vecinii din Plainfield la câteva luni după capturarea sa, pentru ca locul să nu se transforme într-o atracţie de circ. În zilele noastre, există numeroase fan-cluburi Ed Gein, care fac schimb de glume în care idolul lor este personaj principal, de exemplu: „Ştii de ce Ed dă la maximum căldura în hambarul său? Pentru ca mobilei sale să nu i se facă pielea de găină.” În sfârşit, prieteni, am spus mereu că lumea care l-a înconjurat pe Ed Gein era delicioasă. Acum înţelegeţi de ce.

Theodore Robert Bundy

Statele Unite ale Americii (1946 – 1989)

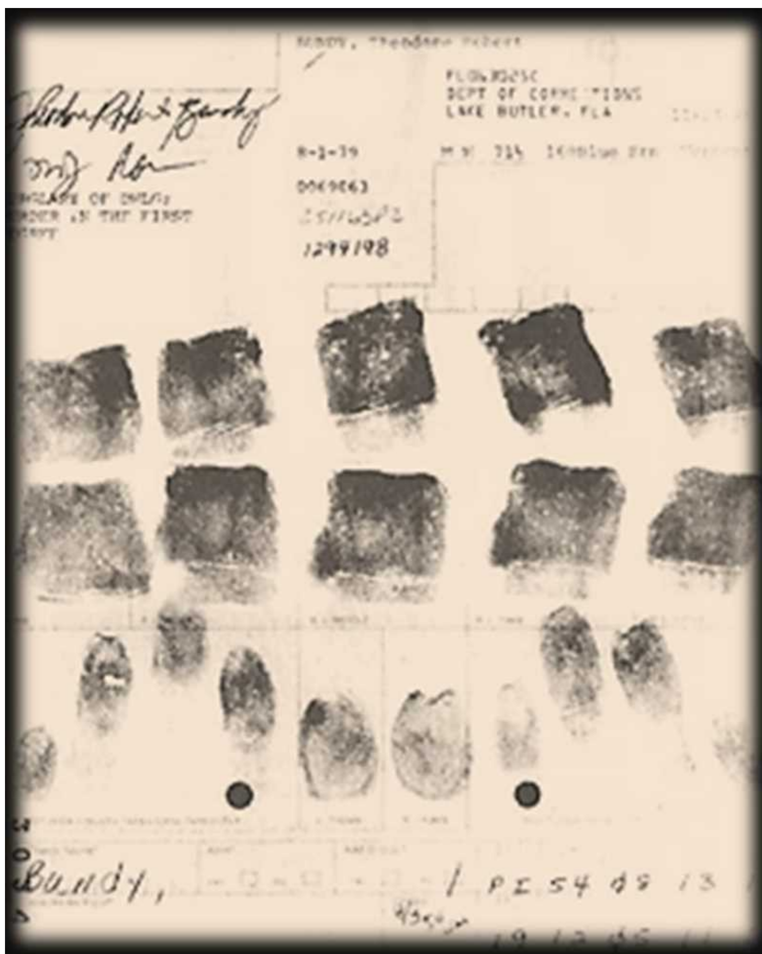
Prădătorul din Seattle

Număr de victime: 23-26

Extras din mărturie: „, Pentru a câştiga încrederea prăzii, întotdeauna trebuie să vorbeşti puţin, dar cum fata care se afla în faţa mea nu este o

persoană, ci doar o imagine sau un lucru dorit, v-aţi fi aşteptat să-mi doresc să-i dau o identitate? Ştiţi deja, erau deşeuri şi eu m-am limitat să la elimin,”.

Uneori, răul ia forme plăcute, cu scopul pervers de a se putea apropia nestânjenit de victimele sale. Animalele de pradă nu se mulţumesc să-şi schimbe camuflajul doar pentru a mai apuca o zi la vânătoare. În natură există o relaţie clară între pradă şi vânător: acesta din urmă omoară pentru că trebuie să mănânce, crima este modul său de a supravieţui. Fără îndoială, totul se schimbă atunci când scenariul descris este interpretat de oameni. Să ne imaginăm totul ca pe un film despre viaţa universitară: în primele secvenţe vedem cum în campus intră o maşină marca Volkswagen, una dintr-acelea pe care toţi le cunosc sub numele de „broscuţă”. În maşină se află un tânăr înalt, atractiv, cu părul ondulat, bărbia bine desenată şi o privire de singuratic. Acest bărbat cu aspect viril coboară din maşină şi încearcă să ia nişte cărţi din portbagaj. Pe faţă îi se citeşte efortul, transpiră de durere şi se vede obligat să renunţe. Imediat observăm că una dintre mâinile sale este în ghips. E clar că, dacă vrea să ia toate acele cărţi, trebuie să îl ajute cineva. Din întâmplare sau nu, trece pe acolo o tânără studentă cu părul drept, negru şi cu cărare pe mijloc. Blugii săi strâmţi trădează o siluetă de vis, iar faţa sa reflectă curăţenia şi inocenţa vârstei. Ea şi doar ea este cea aleasă de soartă să-i ajute pe presupui profesor să-şi scoată cărţile din maşină. Fata, măgulită de cererea chipeşului bărbat, decide că aceasta e o faptă bună, care-i face ziua mai frumoasă. Dar, dintr-odată, chipul celui care i s-a părut a fi bărbatul perfect se schimbă, vocea sa devine mai aspră, cerându-i

Fişă de poliţie cu amprentele digitale ale celui mai căutat criminal din America anilor 1980.

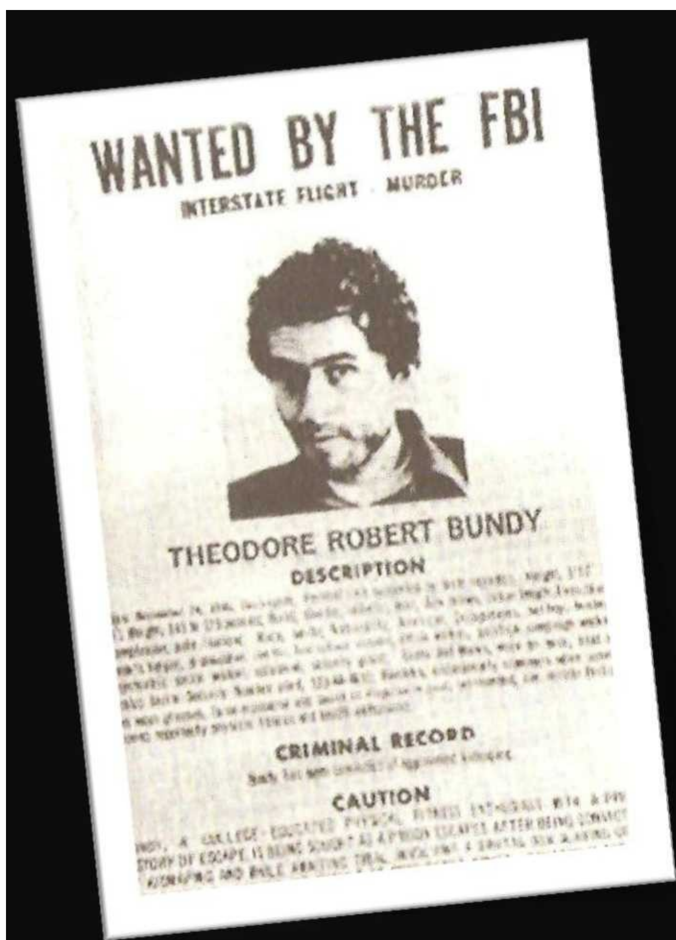
Studentei pe un ton poruncitor, să urce în maşină şi să îl însoţească acasă la el. Fata nu are încredere şi, după o mică altercaţie în care braţului bolnav al bărbatului pare să-i revină mobilitatea şi forţa, studenta fuge speriata. A avut noroc. Încă nu ştie, dar a reuşit să scape din ghearele unuia dintre cei mai mari psihopaţi sexuali din America de Nord. Aceasta fată va putea spune că a scăpat cu viaţă după confruntarea cu Ted Bundy, cel mai nemilos asasin din Seattle.

Theodore Robert Bundy s-a născut în Philadelphia, în 1946. Ca orice alt criminal psihopat faimos, a avut o copilărie extrem de complicată. Fiu al unei mame singure, a trebuit să se resemneze în faţa faptului că era considerat de către comunitate fratele mai mic al mamei sale. Bunicul său a fost un om autoritar şi violent, care nu a reuşit niciodată să accepte faptul că fiica sa a rămas însărcinată fără să fie căsătorită şi fără să ştie bine cine era tatăl

nepotului său. Tânăra mamă s-a angajat ca secretară, lăsând educaţia micuţului în grija bunicilor şi a dădacelor ocazionale.

Ted era un copil adorabil şi întotdeauna gata să zâmbească, dar apăsătorul mediu familial din care lipseau atenţia, grija şi, mai ales, iubirea, a început să influenţeze în mod negativ personalitatea sa neliniştită. Încă din copilărie, s-a născut în el necesitatea de a fura, în mod sigur pentru ca vedea cum mama şi bunicii săi treceau prin greutăţi financiare. Înclinaţia copilului produse multă nemulţumire printre toţi de acasă. Chiar şi-aşa, însă, erau încrezători că micuţul Teddy avea să ajungă foarte departe. Copilul s-a transformat însă într-un cleptoman şi aceasta se întâmpla nu pentru că avea nevoie să fure obiecte străine, ci pentru că era o experienţă care îi pompa în vene suficientă adrenalină pentru a-şi domoli anxietatea progresivă pe care o simţea.

De la cleptomanie a trecut la voyeurism, căci a fost impresionat de imaginea unei femei care se dezbrăca într-un apartament luminat şi fără perdele. În acele vremuri, psihopatul în devenire şi-a făcut obiceiul de a se masturba în faţa a sute de reviste pornografice pe care le colecţiona cu meticulozitate.

Poliţia a început să suspecteze o legătură a acestuia cu crimele şi s-a emis ordinul de reşinere şi arestare. Trebuia să se termine odată pentru totdeauna cu acele asasinate care înspăimântau populaţia.

În viaţa tânărului Ted Bundy a sosit momentul primei iubiri; se numea Stephanie Brooks, o fată care cu aere de superioritate care îl aştepta pe Făt-Frumos să o scoată din plictisitoarea clasă socială de mijloc, pentru a-i da un impuls spre infinit şi chiar mai mult de-atât. Stephanie era ambiţioasă şi visa la un soţ perfect, care să aibă un loc de muncă perfect şi cu care să aibă nişte copii perfecţi, în timp ce locuiau într-o vilă perfectă. Este clar că, pentru moment, aceste vise nu se potriveau cu ceea ce putea să ofere Ted Bundy. El era un tânăr frumos, dar nu era suficient pentru a îndeplini aşteptările lui Stephanie, iar aceasta i-a dat papucii în anul 1966, când avea doar douăzeci de ani. În altă situaţie, această despărţire nu ar fi fost mai mult decât o copilărie. Cu toate acestea, despărţirea de Stephanie a reprezentat, în cazul lui Ted, resortul care a dezlănţuit infernul. Până atunci îşi disimulase

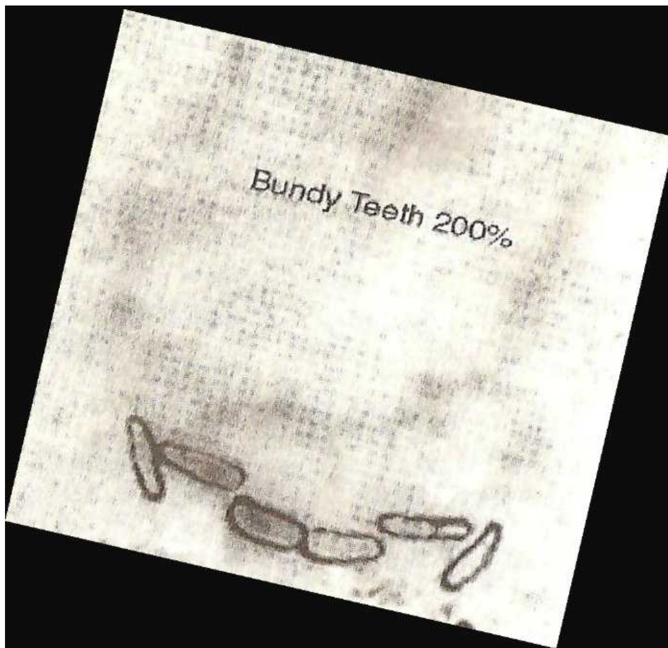
apucăturile deviante cu succes. Dar, de la refuzul umilitor al iubitei sale, totul urma să se schimbe.

Deprimat din cauza eşecului sentimental, a încercat ca măcar pe mama lui să o facă mândră de el. Dorea să se remarce cu orice chip în acea societate care punea atât de mult accentul pe ierarhia socială. S-a înscris la facultatea de drept şi la cursuri de limba chineză, toate în scopul de a atrage atenţia iubitei sale Stephanie. Ted era un student model sau cel puţin încerca, având în vedere că nu era cel mai isteţ din an. Cu toate acestea, avea un comportament exemplar, care i-a permis să facă parte din Comitetul pentru Prevenirea Infracţiunilor în Seattle. Era clar că băiatul promitea multe, iar mama şi colegii săi au ajuns să se gândească la faptul că, mai devreme sau mai târziu, va ocupa un loc de seamă în politica locală. Câţiva chiar au subliniat că, având un asemenea comportament, un chip ca al lui şi ceva elocvenţă, nu va întârzia să ajungă tot ceea ce îşi propune, de exemplu guvernator al statului Washington. Dar Ted avea alte probleme, iar dispreţul primei sale iubite îl marcase profund. În sufletul său se plămădea dorinţa de răzbunare care, cât de curând, urma să-l împingă la pierzanie.

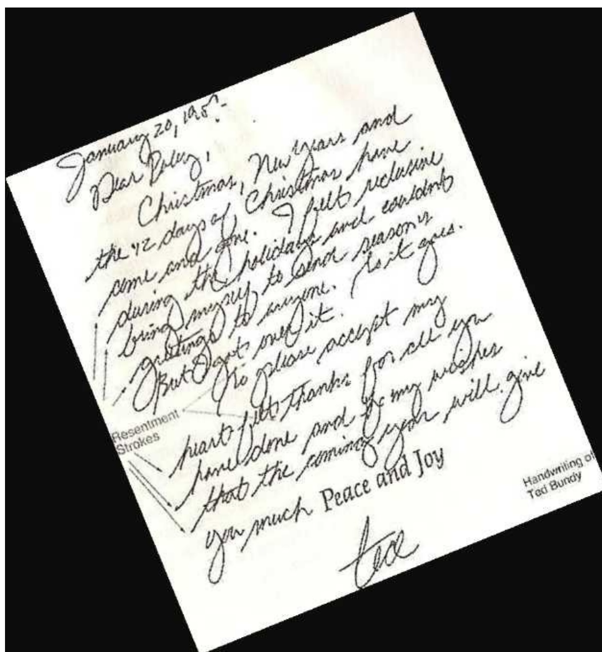
A urzit, vreme de câţiva ani, un plan dramatic pentru a recâştiga încrederea lui Stephanie şi pentru aceasta, a lucrat din greu la imaginea sa publică. Puţin câte puţin, începu să se apropie din nou de prima sa iubire. Tristeţea că nu fusese acceptat de ea îl măcina pe dinăuntru, iar faţa angelică a tinerei rămăsese gravată pe retina şi în sunetul său, ca o obsesie monotonă şi bolnăvicioasă. Sentimentele lui Ted au involuat de la iubire la ură, iar fosta iubită ajunsese să reprezinte tot răul pe care îl suferise în viaţă. Avea să plătească foarte scump.

După cum este logic, simpluţa şi superficiala Stephanie începu să fie atrasă, din nou, de acel Ted din ce în ce mai popular. Acum putea să conteze pe iubirea lui care promitea multe, iar împreună ar fi putut să-şi realizeze cele mai mirifice vise. Ted i-a răspuns că întotdeauna o iubise, iar faptul că îl respinsese cu câţiva ani în urmă nu reprezenta un inconvenient, ci dimpotrivă, totul a fost invers, având în vedere că, datorita acelui fapt, el luptase cu mai multă asiduitate pentru a ajunge la nivelul cerut de ea. Cei doi porumbei sau căsătorit în anul 1973. În sfârşit, Ted Bundy îşi vedea visul de o viaţă împlinit. Se părea că, împreună cu Stephanie, totul va merge ca pe roate. Cu toate acestea, mintea bolnavă a animalului de pradă nu i-a permis să se gândească

şi la altceva în afară de răzbunare. În

O probă concludentă la dosarul asasinului au fost urmele pe care dinţii săi le-au lasat pe corpurile victimelor sale.

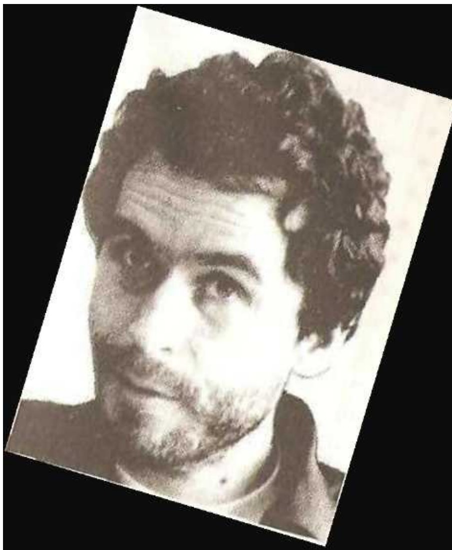

January 20, 1985
Dear Polly,
Christmas, New Years and the 12 days of Christmas have come and gone. I felt reclusive during the holidays and couldn't bring myself to send season's greetings to anyone. So it goes. But I got over it. So please accept my heartfelt thanks for all you have done and my wishes that the coming year will give you much Peace and Joy
Ted

Experţii grafo-psihologi au analizat scrisul lui Ted, descoperind o nemulţumire şi o ură deosebită în anumite litere din scrisul său.

Timpul lunii de miere, Ted a lovit-o, umilit-o şi repudiat-o pe Stephanie, întorcându-i, de fapt, umilinţele suferite de el cu ani urmă.

Câteva zile mai târziu, Ted Bundy urma să comită primul său atac criminal. În mod curios, începând cu acel moment, toate victimele sale aveau să semene, într-o oarecare măsură, cu Stephanie: brunete, cu părul lung şi drept, cu cărare pe mijloc şi toate purtând pantaloni. Violenţa dezlănţuită de acest criminal psihopat nu-şi are termen de comparaţie în lumea criminalilor de teapa lui. A folosit tot felul de strategii pentru a-şi ademeni victimele. Începând din ianuarie 1974 şi până în februarie 1978, a parcurs cinci state nord-americane, omorând între douăzeci şi trei (număr declarat de el) şi treizeci şi şase de fete, conform estimărilor poliţiei. Este cert că nu vom şti niciodată câte au murit în mâinile acestui psihopat sexual. Nebunia lui Bundy l-a târât într-un masacru în care totul era permis dacă satisfăcea cele mai intime dorinţe ale agresorului: lovituri teribile cu bare de fier şi ciocane, penetrări vaginale cu drugi metalici, sfâşieri anale cu crengi de copac, strangulări, în fine, o lista completă a abisului uman.

Bundy era un criminal sadic, care îşi alegea prada la întâmplare şi ţinea seama doar de ceea ce îi impusese propria sa estetică macabră: ele trebuiau să aibă trăsături şi vârsta asemănătoare cu ale lui Stephanie, aceste caracteristici fiind tipice pentru victimele sale. Odată a avut destul sânge rece să violeze şi să omoare două fete din Florida în aceeaşi după-amiaza liniştita în care ieşise la plaja cu o nouă iubită. După ce a comis cele două crime, s-a aranjat pentru a ieşi sa cineze cu iubita sa, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Este adevărat că unele fete care au supravieţuit l-au identificat şi a fost reţinut pentru scurtă vreme, dar confuzia creată de faptul că nu au fost niciodată descoperite probe incriminante a făcut ca Bundy să scape de închisoare, iar şirul crimelor a fost reluat.

Pe data de 15 februarie 1978, David Lee, agent de poliţie în Pensacola, l-a reţinut pe Ted Bundy când intenţiona să fugă cu maşina sa Volkswagen „broscuţă”.

Western Union Mailgram

[redacted] HAGEN
[redacted]
PHILADELPHIA PA 191[redacted] 30AM

[redacted] 06/30/86 ICS IPMMTZZ CSP UXAB
[redacted] MGMS TDMT PHILADELPHIA PA 42 06-30 0105P EST
215[redacted]

THEODORE BUNDY
FLORIDA STATE PRISON
HWY 16 WEST
STARKE FL 32071

TED,

MY FAMILY IN TOUCH WITH GOVERNOR. HOW MORE CAN WE HELP? TALKED WITH ANN. I KNOW HOW "SERIAL CRIME" PEOPLE THINK! PLEASE CALL TO TALK 215-[redacted] 215-[redacted]

SINCERELY
[redacted] HAGEN

1304 EST

MGMCOMP MGM

În mod evident, Ted Bundy a fost cea mai temută fiinţă a acelor timpuri, dar au fost şi persoane care au vrut sa îl ajute, dacă opinia publica voia sa vadă cum se prăjeşte pe scaunul electric

Unul dintre terenurile sale preferate de vânătoare era universitatea, mai concret, căminele de fete. La un moment dat, Bundy s-a cazat acolo pentru a

comite una dintre crimele sale obişnuite. În acea seară era destul de hotărât, căci a violat patru fete, două dintre ele fiind omorâte cu lovituri de ciocan, pe celelalte două lăsându-le cu răni grave şi cu tulburări psihice pe viaţă. Faptele acestei bestii umane au umplut de teamă străzile oraşelor nord-americane, poliţia a trimis sute de patrule pentru a-l descoperi şi a-l reţine pe prădătorul din Seattle. Fără îndoială, modul său derutant de a acţiona punea piedici serioase în calea acelor încercări.

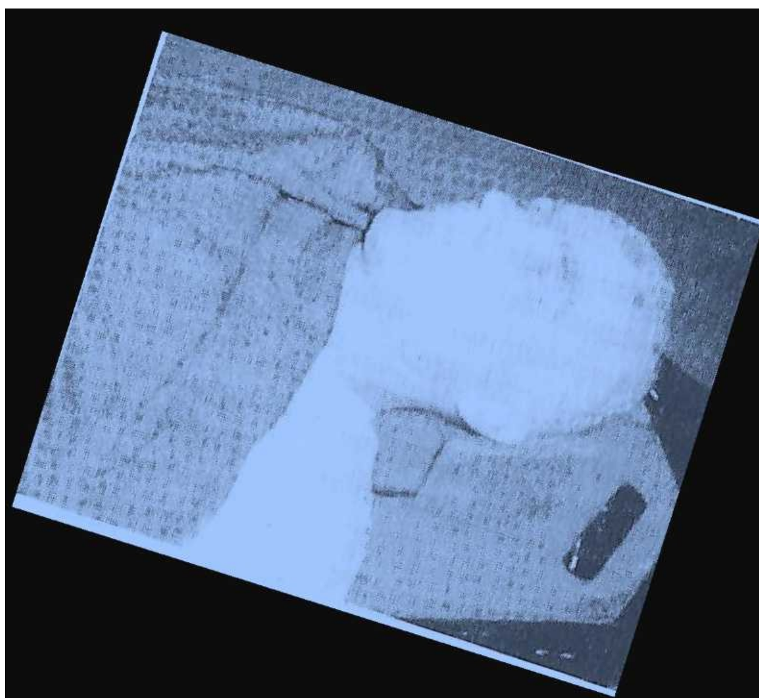
Din fericire, Ted Bundy a comis o gravă eroare pe data de 8 februarie 1978. La această dată se afla în Jacksonville, unde a furat o furgoneta marca Dodge. Cu acel vehicul a vrut să comită o nouă crimă, dar de data aceasta ceva a mers rău şi fata a fugit, în timp ce un martor nota numărul de înmatriculare al furgonetei furate. Bundy, zăpăcit de ură şi de dorinţa de a ucide, a căutat înfometat o altă pradă în aceeaşi noapte şi nenorocul a făcut să dea peste o fetiţă de doar doisprezece ani, al cărei nume era Kimberey Leach.

Bundy şia descărcat frustrarea pe corpul sărmanei micuţe, care avea să fie ultima vintimă a monstrului. Anunţul cu privire la furtul furgonetei nu a fost inutil şi pe 13 februarie 1978 vehicolul cu resturile fetiţei a fost localizat. Maşina era practic tapetată cu amprentele digitale ale lui Bundy. Două zile mai târziu, agentul de poliţie din Pensacola, David Lee, l-a arestat pe Ted Bundy când acesta încerca să fugă cu maşina sa Volkswagen „broscuţă”. Era sfârşitul coşmarului.

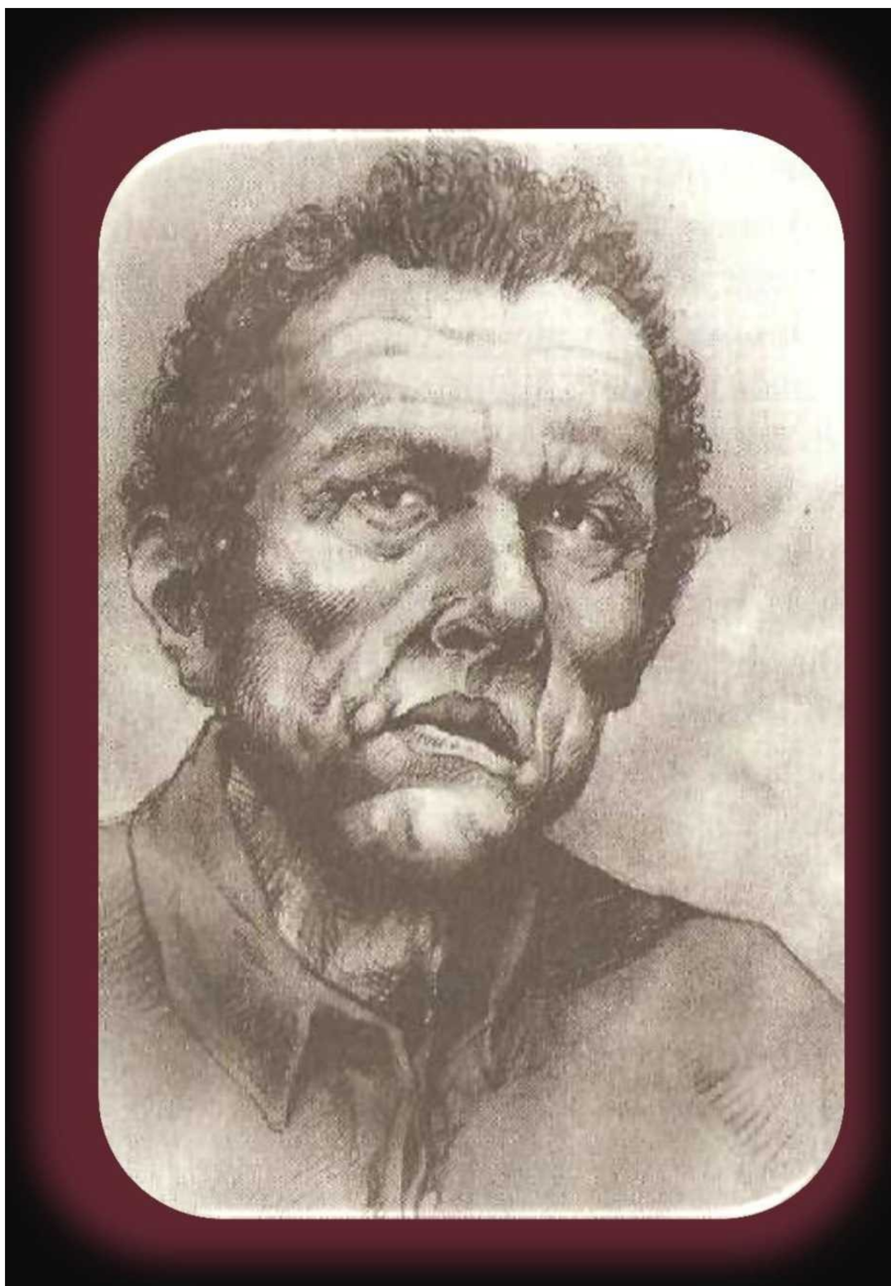
La proces, Bundy s-a declarat tot timpul nevinovat, el fiind propriul său apărător. Cu toate acestea, magistraţii, detectivii şi psihiatrii au lucrat din greu pentru a demonstra personalitatea criminală a acelui prădător uman. S-au adus probe decisive, precum analiza danturii suspectului imprimată pe una dintre victimele sale. În final, s-a putut demonstra ca Ted Bundy omorâse trei tinere şi pentru asta a fost condamnat la moarte pe scaunul electric.

În timp ce mergea pe holul care îl ducea la moarte, deţinuţii l-au scuipat, insultând acel specimen care, pentru ei, nu era altceva decât o scursură, un violator de fetiţe, care nu merita nimic bun pe lumea aceasta. Pe parcursul celor zece ani cât a aşteptat executarea pedepsei capitale, Bundy a vorbit întotdeauna despre el la persoana a treia, iar despre victimele sale ca despre nişte reziduuri umane. A recunoscut că a omorât douăzeci şi trei de fete, dar în mod sigur au fost mai multe. Pe 25 ianuarie 1989, la ora 7:16 AM,

Ted Bundy a fost omorât prin electrocutare şi mai mult de o mie de persoane au cerut sa asiste la execuţia care a avut loc într-o închisoare din Florida. Radiourile locale au cerut insistent locuitorilor din cartierele apropiate să scoată din priză toate aparatele electrocasnice, pentru ca în închisoare curentul electric să aibă capacitate maximă. După executarea pedepsei capitale, mii de persoane au aplaudat şi s-au lansat artificii în tot statul. Să adaug aşa, ca o curiozitate, că legea nord-americană care protejează victimele pornografiei se numeşte „Legea Ted Bundy”.

În ziua în care a fost condamnat la moarte pe scaunul electric, moderatorii posturilor de radio au rugat ascultătorii să scoată din priză toate aparatele electrocasnice, spre a fi siguri că există curent suficient pentru a-l prăji pe Bundy.

Daniel Camargo Columbia (1931)

Bestia din Anzi

Număr de victime: 71 – 150

Pedeapsa impusă: a ispăşit 16 ani de închisoare pentru crimele sale, pedeapsa maximă potrivit legilor ecuadoriene,

Extras din mărturie: „După fiecare crimă, juram că nu o voi mai face niciodată. Dar apoi reveneam, Era o dorinţă în adâncul meu, ca un drog.

Trebuia să omor încă o dată.”.

Copilăria, dragi prieteni, marchează în mod profund personalitatea noastră. Dacă primii noştri ani sunt fericiţi şi părinţii ne înconjoară cu toată atenţia şi grija lor, este foarte probabil să ne bucuram de o viaţă psihică sănătoasă.

În cazul psihopaţilor asasini, acest lucru nu este întotdeauna aşa. Frecvent, în fişele criminalilor psihopaţi sunt menţionate traume acumulate în cea mai fragedă perioadă a copilăriei: agresiuni sexuale, rele tratamente fizice şi psihice, dezrădăcinare familială… Este ca şi cum părinţii ar proiecta toate frustrările lor asupra copiilor, iar aceştia încep să adune neplăceri extreme, fapt care, în final, îi împinge pe viitorii criminali să distrugă simbolurile care, se presupune, îi neliniştesc încă din primii ani de viaţă.

Deja ştim că psihopaţii nu sunt bolnavi mintali, dar generează, în schimb, anumite devieri care condiţionează îngrozitoarele lor fapte; de exemplu, un criminal în serie poate să dezvolte obsesia bolnavă să distrugă simbolurile pe care le consideră chinuitoare. Acest lucru va determina modelul de comportament în momentul alegerii şi omorârii victimelor sale. Este adevărat că în aceşti indivizi predomină motivul sexual; am văzut deja cum unul dintre ei şi-a petrecut viaţa omorând tinere care semănau cu iubita sa, doar pentru a răzbuna o umilinţă sau un dispreţ generat de aceasta.

În cazul lui Daniel Camargo, atât infidelitatea soţiei sale, cât şi traumele suferite în copilărie au fose motivele pentru care acest columbian a intrat în sângeroasa galerie universală a criminalilor psihopaţi. Chiar dacă a intrat la o vârstă fragedă, a câştigat îndoielnica distincţie de a fi omorât cele mai multe persoane în cel mai scurt timp. Este o poveste care încă îi mai cutremură pe toţi aceia care l-au cunoscut în Columbia şi Ecuador. În aceste ţări, viaţa valorează mai puţin, din cauza unui ridicat nivel al criminalităţii, dar evenimentele despre care vorbim au depăşit toate previziunile imaginabile.

Născut pe data de 22 ianuarie 1931, în Anzii columbieni, protagonistul s-a văzut, foarte curând, privat de grija şi dragostea mamei sale, care a murit pe când el încă nu împlinise un an. Nu după mult timp, tatăl său s-a recăsătorit şi, spre nefericirea micuţului, noua mamă vitregă nu a putut să îşi îndeplinească visul de a avea o fetiţă căci, se pare, avea serioase probleme de fertilitate. Acest fapt a fost cumplit pentru cea care dorea să devină mamă şi,

pentru că singura persoană din casă care se asemăna cu o fată era Danielito, şi-a îndreptat atenţia asupra acestuia, pentru a-l transforma într-o fată. De fapt, copilul a suferit o transformare estetică datorită tulburării noii sale mame. Daniell, acum Danielita, a suportat ani de zile faptul că mama sa vitregă îl trimitea la şcoala îmbrăcat în haine de fată. Danteluţele, fundiţele şi buclele în păr au marcat definitiv viaţa înspăimântatului băieţel. După cum vă puteţi da seama, fără să o ştie, acea femeie modela caracterul micuţului, condamnându-l cu forţa, pentru a-şi satisface obsesia maternă.

Băiatul părea că posedă o mare inteligenţă, fiind unul dintre cei mai buni elevi din clasele primare ale Colegiului Leon al XIII-lea din Bogota. Dar dorinţa lui de a continua să înveţe a fost spulberată de infernul care domnea în familia Camargo. După cum va mărturisi ani mai târziu, atunci când a fost prins, sora sa mai mare îl abuza sexual şi era sistematic bătut şi umilit de tatăl şi de unchiul său alcoolic. Nu trebuie să ne mire faptul că la doisprezece ani abandonează şcoala, preferând să înveţe şcoala vieţii, pe străzile unui oraş atât de periculos cum este Bogota.

Este neîndoielnic faptul că lui Daniel îi plăceau fetele. I-a sunat ceasul iubirii şi s-a îndrăgostit de o fată numită Alcira Castillo, cu care s-a căsătorit în anul 1960. Primii ani de căsnicie au fost fericiţi şi părea că, în sfârşit, eroul nostru lăsa în urmă tumultuosul său trecut familial, pentru a se dedica unei existenţe cumpătate. Cu toate acestea, şapte ani mai târziu, totul s-a năruit când a prins-o pe soţia sa cu alt bărbat în pat în *fraganti10*. În acel moment, un scurt circuit a tulburat pentru totdeauna mintea lui Camargo, care a decis că femeile erau vinovate de tot răul din viaţa sa. Sosise momentul răzbunării, iar ele nu vor mai râde de el niciodată şi nici nu îl vor mai umili. Rămânea doar să caute puritatea şi inocenţa. Iar în concepţia sa, aceasta se găsea în virginitatea tinerelor.

Cu frenezie a căutat tinere care să fie virgine. Amanta sa nouă, la fel de nebună ca şi el, îl ajuta în acele autentice vânători. Violurile s-au succedat unul după altul, fetele erau drogate în prealabil, pentru a fi violate de Camargo. O răzbunare care a ţinut foarte puţin, spre nefericirea lui, fiindcă multe dintre adolescentele atacate de Camargo şi de complicea sa au denunţat faptele la poliţie, oferind tot felul de piste care au dus la prinderea acestuia, în anul 1968. Pedeapsa impusă a fost de cinci ani de închisoare şi, după ce a ispăşit-o, Camargo şi-a reluat vechile obiceiuri. Se presupune că în

această primă perioadă a comis şi unele crime, dar este cert faptul că, atunci când a fost reţinut din nou în anul 1974, a putut fi acuzat doar de o crimă şi un viol. De data aceasta, pedeapsa a fost mai grea: Daniel Camargo a fost condamnat la douăzeci şi cinci de ani de închisoare pe insula – penitenciar Gorgona din Columbia.

10 Nota traducătorului: expresie din limba latină ce înseamnă „în flagrant", „asupra faptului".

A stat închis zece ani în această închisoare. Adevărul este că insula, nefiind locuită, nu prea era păzită, iar deţinuţii umblau în voie pe mica suprafaţă insulară. În după-amiaza zilei de 23 noiembrie 1984, într-una din plimbările sale, Camargo a descoperit o mică barcă abandonată. Nu s-a gândit de două ori şi a început să vâslească cu disperarea omului care luptă pentru supravieţuire. Lipsit de alimente şi de apă potabilă, a vâslit fără pauză timp de trei zile, până când a zărit coasta continentului. Din fericire, era salvat, chiar dacă aspectul şi starea sa lăsau să se creadă că zilele pe pământ îi erau numărate. Dar Daniel Camargo era inteligent şi avea o mare capacitate de adaptare, care îi permitea să meargă înainte. După cum spuneam, se bucura de o oarecare isteţime şi, în plus, vorbea la perfecţie trei limbi străine.

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să schimbe ţara. Ecuadorul a fost, din acel moment, noul câmp de acţiune al criminalului. Nerăbdarea a pus din nou stăpânire pe el, fantomele din trecut revenind în forţă. Pentru că, să nu uităm, prieteni, Ecuadorul este o ţară plină de tinere cu aspect virginal şi inocent. Bestia din Anzi a dezgropat securea războiului şi a început să o folosească cu impulsuri frenetice. Urmară cincisprezece luni oribile, în care Camargo a udat cu sânge drumurile, potecile, străzile şi autostrăzile, un vârtej de teroare care a luat prin surprindere autorităţile locale, neobişnuite cu aşa ceva şi care nu puteau face altceva decât să mărească vigilenţa, dat fiind că asasinul nu lăsa în urmă niciun semn care să permită prinderea sa.

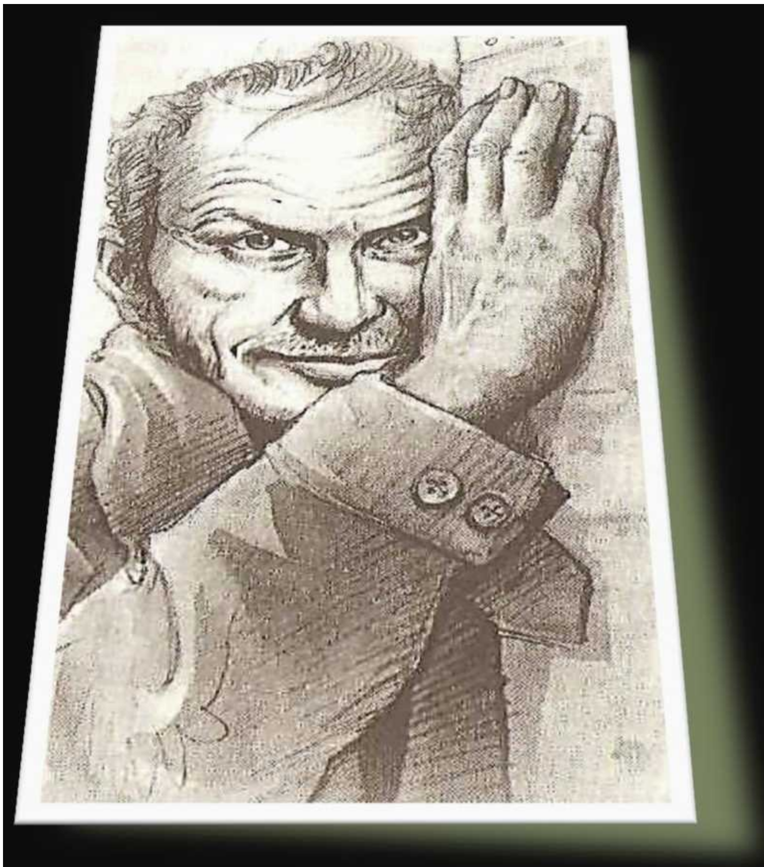
În anii de detenţie, Camargo se gândise îndelung la motivul pentru care a fost prins. Fără îndoială că declaraţiile tinerelor violate fuseseră fundamentale pentru ca el să petreacă atâta timp închis. În mintea sa confuză, s-a dezvoltat un nou plan de răzbunare, care prevedea ca, odată ce va ajunge în libertate, să-şi omoare victimele şi să nu mai lase urme, astfel că nimeni nu-l va mai putea denunţa. Aceasta este viziunea simplă asupra lucrurilor pe care

o avea un criminal crud ca Daniel Camargo.

În luna martie a anului 1986, bestia din Anzi a fost reţinută în cadrul unui control de rutină realizat de poliţia ecuadoriană. Camargo, foarte îmbătrânit şi zdrenţăros, părea un vagabond dintre cei mulţi care străbăteau ţara. Totuşi, ceva a atras atenţia agenţilor: valiza suspectă a presupusului cerşetor. Odată deschisă, au fost găsite o cămaşă şi alte haine stropite din belşug cu sânge.

În faţa întrebărilor insistente ale poliţiştilor, Camargo s-a încăpăţânat să tacă, fără a opune rezistenţă la arestare. Dus la cea mai apropiată secţie de poliţie, inspectorii au început să îl interogheze şi, nu mult după aceea, bestia din Anzi a început să mărturisească totul. În declaraţia sa a mărturisit şaptezeci şi una de crime şi un număr impresionant de violuri. Curând, declaraţiile lui Camargo dădeau soluţia multor crime care nu fuseseră rezolvate. Chiar şi-aşa, poliţia crede că ar fi comis mai mult de cincizeci de crime în Columbia şi Ecuador. În acest timp, Camargo, uimit de tot ce se întâmpla în jurul său, se justifica în modul următor: „Mă răzbunam pentru numeroşii ani de umilinţă… După ce am petrecut atâţia ani în închisoare pentru viol, singurul lucru care îmi provoca frică era să mă întorc acolo. De asta le omoram fără să las urme. Întotdeauna aveam o cămaşă în plus la mine şi, când mâinile mi se murdăreau de sânge, le curăţăm urinând pe ele.”.

Şi-a distrus, mutilat şi sfâşiat victimele într-un mod sălbatic. La un moment dat, poliţia l-a întrebat de ce îi scosese plămânii, rinichii şi inima unei fete, iar el a răspuns rece: „Asta este o minciună. În cei mai rău caz i-am scos inima, care este organul iubirii”! Daniel Camargo a fost condamnat la şaisprezece ani de închisoare, pedeapsa maximă pe care o dau legile ecuadoriene pentru astfel de cazuri. Nu pare suficient pentru un criminal psihopat.

Andrei Romanovici Cikatilo Ukraina (1936 – 1994)
Bestia din Rostov

Număr de victime: 53

Extras din mărturie: „Nu puteam să-mi controlez acţiunile. Ceea ce făceam nu era pentru a obţine plăcere sexuală, ci mai degrabă pentru a-mi oferi plăcere psihică şi spirituală pentru o anumită perioadă. Simţeam nevoia autentică de a omorî,”.

Doar cei slabi înjunghie pe la spate. În acelaşi fel, mulţi psihopaţi impotenţi dezlănţuie o teroare sexuală caracteristică împotriva victimelor inocente, îşi descarcă asupra lor ura adunată de-a lungul acelor ani în care au simţit în mod fictiv cum lumea le aduce aminte de fiecare dintre lipsurile fizice şi psihice de care suferă.

Criminalii sexuali sunt exasperaţi la culme, atunci când sunt acuzaţi de impotenţă de cei din jurul lor. Este cert faptul că, uneori, ei sunt impotenţi şi acest lucru îi complexează, dar circumstanţele care duc la omor – erecţia şi ejacularea – se transformă într-un lanţ fiziologic fatal, care se declanşează

dinainte, din momentul în care criminalul a văzut pentru prima dată sângele victimei.

De fapt, vărsarea de sânge este scânteia prin care psihopatul speră să-şi facă membrul viril să iasă din letargia obişnuită. În general, asasinii sexuali, dată fiind condiţia lor fiziologică limitată, nu reuşesc nici măcar să îşi penetreze victimele, aproape întotdeauna se masturbează în faţa lor, împrăştiind lichidul seminal pe corpul fără viaţă. Este ca şi cum ar încerca să lase un semn particular al dominaţiei lor asupra persoanei ucise.

Psihopatul îşi consolidează credinţa mutilând şi mâncând prada, iar în acest mod uită" pentru moment, de problema sa. Impotenţa, care nu anulează dorinţa sexuală, ci doar împiedică realizarea acesteia, este o stare periculoasă şi, să nu ne amăgim, prieteni nicio fantezie sexuală nu se poate compara cu excitanta viaţă reală. Astfel încât, psihopatul sexual nu se mulţumeşte cu visele sale lascive, ci simte o apăsătoare necesitate de a experimenta el însuşi tot ceea ce îşi imaginează. Pentru el, a omorî este motivul eliberării şi detensionarii minţii sale tulburate, dar această stare durează puţin şi psihopatul are nevoie să reia macabrul ritual mereu şi mereu.

Andrei Romanovici Cikatilo s-a născut în anul 1936, într-un cătun din Ucraina. Pe atunci, situaţia din Uniunea Sovietică era dramatică. Dictatorul comunist Stalin tria la sânge ofiţerii Armatei Roşii, mii de ofiţeri fiind asasinaţi, în timp ce ţara se adâncea într-o perioadă de foamete şi calamităţi. Milioane de morţi se descompuneau pe străzile oraşelor şi satelor. În mod frecvent, lipsa de alimente împingea populaţia înnebunită să recurgă la antropofagie, atacându-şi vecinii mai slabi. Iar foametea a atins o asemenea gravitate, că ruşii nu se mai limitau doar la a înghiţi corpuri moarte, ci vânau bărbaţi, femei şi copii pentru a obţine carne proaspătă. Aceste acte de cruzime au ajuns şi în satul unde s-a născut viitorul criminal Cikatilo. După cum se povesteşte, un văr şi un frate de-al său au fost omorâţi şi devoraţi de către sătenii înfometaţi. Această poveste a marcat profund familia. Totuşi, ceea ce a condamnat psihicul său definitiv a fost intrarea URSS în cel de-al Doilea Război Mondial după ofensiva germană din anul 1941. Pe atunci Andrei avea doar cinci ani, dar întotdeauna şi-l va aminti pe tatăl său plecând pe front. Acea amintire plină de mândrie a fost alterată, când în sat s-a zvonit că soldatul Cikatilo fusese prins de către inamic. După cum ştim, Stalin i-a etichetat ca trădători pe toţi acei militari care s-au predat naziştilor, fără să

lupte până la moarte.

Din cauza acestui mod paranoic de a înţelege războiul, milioane de ruşi s-au întors acasă ruşinaţi şi cu un puternic sentiment de culpabilitate, odată terminat conflictul. Tatăl lui Andrei a fost unul dintre cei care au revenit cu eticheta de laş şi trădător pe frunte, fiind nevoit să-şi asume de atunci o existenţă sumbră.

Andrei creştea conştient de toate incidentele din familie, iar pierderea timpurie a fratelui său şi deprimarea continuă a tatălui au început să îl tulbure. Oricum, inteligenţa sa era mediocră şi teama de batjocura colegilor săi de şcoala îl obseda. De aceea, nu trebuie să ne mirăm că băiatul ascundea unele necazuri pe care le avea: de exemplu, a urinat în pat până la vârsta de doisprezece ani. De asemenea, este ştiut că a fost miop, lucru ce îl împiedica să vadă normal. Totuşi, a ascuns acest fapt pentru că nu voia ca prietenii săi să râdă de ochelarii lui. De fapt, nu şi-a recunoscut miopia până la vârsta de treizeci de ani.

Pentru Andrei, aspiraţiile comuniste erau o măsură de autoapărare. Citea cu ardoare cotidianul *Pravda11*, ziarul oficial al partidului comunist, ca o formă de afirmare în faţa celorlalţi. Considera că sentimentele sale politice îi vor face pe ceilalţi să-l respecte. În timpul serviciului militar, a suportat sute de comentarii şi glume făcute pe seama sa de către colegi. Tema era mereu aceeaşi: Andrei nu reuşea să obţină favoruri sexuale de la nicio fată. Toţi îşi băteau joc de el, argumentând că înapoierea sa mintală mergea mână în mână cu impotenţa sa. Odată, Andrei a îmbrăţişat o fată cu care se întâlnea, dar a făcut-o cu atâta forţă şi stângăcie, că fata s-a speriat, s-a smuls din braţele lui şi a fugit. Mica lor încăierare l-a făcut pe Andrei să ejaculeze. A plecat plin de ruşine. Fusese prima sa experienţă sexuală.

După ce a terminat armata, s-a ambiţionat să obţină diplomele de studiu necesare pentru un post de funcţionar public. În acest timp, sora sa i-a aranjat o căsătorie de convenienţă cu Faina, fiica unui miner modest şi, ce-i drept, nu foarte frumoasă. Cu toate acestea, după cum spunea sora sa, era o excelentă gospodină. Cununia s-a realizat în anul

11 Nota traducătorului: Ziar comunist din URSS.

1963 şi Andrei a avut prima erecţie de bărbat căsătorit la o săptămână de la nuntă. Faina povestea ani mai târziu că a făcut dragoste cu soţul ei doar

de două ori pe parcursul întregii vieţi conjugale, adică exact numărul copiilor pe care i-au avut.

În anul 1971, cu noua sa diplomă de învăţător, a obţinut un loc de muncă într-un internat pentru copii. A fost imposibil ca Andrei să impună respect pentru modele educaţionale sau să menţină disciplina claselor încredinţate lui. Aici a fost mereu înconjurat de băieţi şi fetiţe de vârstă fragedă şi aici au apărut primele semne de psihopatie în personalitatea lui Cikatâlo.

ПРАВДА

Общеполитическая газета КПСС

Заявление коллектива редакции «Правды»

Возвращение Президента СССР

УКАЗ

Заявление М. С. ГОРБАЧЕВА

по советскому телевидению 22 августа 1991 года

Москва, 19—22 августа

Pravda, ziarul oficial al Partidului Comunist Sovietic, pe care Andrei îl citea cu ardoare, ca o formă de afirmare în faţa celorlalţi. Considera că sentimentele saie politice fierbinţi îi vor face pe ceilalţi să-l respecte.

În luna mai a anului 1973, după cum a mărturisit ulterior, a agresat

sexual o fetiţă, în timp ce se juca într-o piscină publică. Tot în această perioadă vizita pe ascuns dormitoarele unde locuiau fetele din internat. Imaginea acestor fetiţe care dormeau aproape dezbrăcate îl excita atât de tare, încât nu rezistă şi începu să se masturbeze cu mâna în buzunar. În final, s-a întâmplat şi inevitabilul. Andrei a decis să facă un pas înainte pentru a-şi satisface impulsurile bolnave. Izvorâse în el necesitatea de a ucide, era un prădător dispus să îşi satisfacă fără ocolişuri cele mai perverse dorinţe.

În anul 1978, şi-a achiziţionat o cabană nelocuită din imprejurimile Rostovului, oraş în care locuia acum şi unde devenise inspector de aprovizionare. Această localitate cu un milion de locuitori era centrul de atracţie pentru o mulţime de persoane marginalizate, care îşi căutau norocul în acel oraş industrial scăldat de râul Don şi foarte aproape de Marea Azov, o enclavă strategică din sudul Rusiei şi aproape de graniţa cu Ucraina.

Andrei prospera. Administraţia îi oferise un automobil pentru drumurile pe care le făcea în interes de serviciu. Cu toate acestea, îmbunătăţirea statutului social şi economic nu l-a reabilitat psihic. Era tot mai obsedat de sex şi de copii.

Pe data de 22 decembrie 1978, Andrei Cikatilo a comis prima sa crimă recunoscută. Se numea Lena Zakotnova, o fetiţă de aproape nouă ani. A ademenit-o până la cabană, cu promisiunea de a-i oferi nişte sandviciuri. Odată intraţi în cabană, a dezbrăcat cu brutalitate fetiţa care a încercat să îi reziste, dar fără rezultat. Lucrurile s-au înrăutăţit când, din cauza luptei, bestia a rănit-o şi din rană a început să curgă sânge. Atunci Cikatilo a simţit cum delirul pune stăpânire pe mintea sa şi dintr-odată, a înşfăcat un cuţit enorm cu care a înjunghiat-o de trei ori pe micuţă. De trei ori, până când a atins orgasmul. Totul s-a întâmplat în câteva secunde şi ochii acestui specimen au strălucit ca niciodată. Bestia a înfrânt omul şi de acum nimic nu o mai putea opri în extazul său nebunesc şi sălbatic.

În linişte, a scos corpul Lenei din cabană şi a dus-o la râu. Două zile mai târziu, cadavrul a fost găsit de poliţie, care a început să cerceteze malurile râului până au ajuns la cabana lui Cikatilo. Când au sosit acolo, au văzut că încă mai rămăsese o urmă de sânge. Cu toate acestea, Andrei nu se încadra în profilul unui criminal de copii. Pe deasupra, cel puţin pentru moment, soarta îi întindea o mână. La puţine zile după incident, în zonă a fost prins un alt psihopat sexual, Alexandr Kravcenko, care avea să fie executat în anul 1981

pentru această crimă şi pentru altele.

Cikatilo a ieşit nevătămat din această primă crimă, dar teama de a fi reţinut de către autorităţi La mai calmat penttu o perioadă, până când a simţit din nou chemarea criminală,

Veche fotografie de familie a lui Cikatilo şi Faina împreună cu fiul lor cel mare.

Pe data de 3 septembrie 1981. De data asta victima a fost o tânără, al cărei nume era Larisa Tkacenko.

Promiţându-i un suc, a dus-o după un pâlc de copaci, unde a strangulat-o, mutilând-o după aceea în mod sălbatic. După cum mărturisea ulterior, a dansat în jurul cadavrului fetei un dans de război, în timp ce urla ca un lup. Se simţea un războinic de genul acelora despre care auzise atâtea poveşti în copilărie şi acum intenţiona să-i imite.

Andrei era mai tulburat ca niciodată, dar capabil, totodată, să păstreze aparenţele de cetăţean exemplar, de bun soţ şi de tată iubitor. În această carte am putut observa că aceste constante sunt obişnuite la marii criminali psihopaţi.

În anul 1982, Cikatilo omorâse treizeci de persoane. Ceea ce deruta poliţia era faptul că între victime nu existau legături directe, erau de orice tip şi de orice condiţie: copii, cerşetori, prostituate... persoane care, dintr-un motiv sau altul, au căzut în ghearele acestui criminal care tăia capete, amputa membre şi secţiona artere cu priceperea unui chirurg profesionist. Crimele sale aveau anumite particularităţi, care îi făceau pe investigatori să capete certitudinea că făptaşul este bolnav psihic. De exemplu, Cikatilo scotea întotdeauna ochii victimelor sale, cu siguranţă pentru ca acestea să nu îl privească

în timp ce el comitea atrocităţile. De asemenea, tăia cu precizie organele sexuale, pe care le înghiţea cu mare plăcere. A admis el. Însuşi că îşi începea ritualul muşcând sfârcurile victimei şi termina prin a tăia limba în felii, dar ceea ce îi oferea delectarea supremă era extirparea uterului femeilor, pe care apoi îl mânca: „era atât de frumos şi elastic”. În cazul bărbaţilor, le smulgea testiculele cu dinţii şi mesteca penisurile de parcă ar fi fost un hot dog. În sfârşit, dragi cititori, îmi vine să vomit în timp ce trec în revistă meniul acestui descreierat.

Dar să continuăm cu povestirea. În anul 1984, autorităţile din Moscova a creat un comitet de investigaţie pentru a găsi Bestia din Rostov. Până atunci, singura informaţie disponibilă era o mostră de spermă prelevată de pe cadavrul uneia dintre victime. Conform analizei, sperma aparţinea grupei de sânge AB. Sute de poliţişti s-au mobilizat pentru a-l prinde pe inamicul public numărul unu al Uniunii Sovietice şi cercul a început să se strângă în jurul oraşului Rostov.

În acei ani s-au cercetat fişele a mai mult de 500.000 de cetăţeni ruşi care se potriveau profilului schiţat de specialişti. După părerea acestora, se confruntau cu un bolnav mintal, care îşi ascundea psihoza sub chipul unui om comun, banal, cu o familie normală şi un loc de muncă obişnuit. Un anumit detaliu ieşea în evidenţă şi anume acela că persoana căutată avea maşină, asta pentru că victimele sale erau împrăştiate pe o rază de mai multe zeci de kilometri în jurul oraşului Rostov. Acest fapt reducea numărul suspecţilor la 26 500 în oraş şi în imprejurimi.

Odată, Cikatilo a fost reţinut în piaţa centrală din Rostov, pe când încerca să cucerească nişte tinere. Atitudinea şi neliniştea sa au atras atenţia unor agenţi de poliţie, care l-au cerut actele acelui posibil suspect. De asemenea, au efectuat şi o rapidă analiză de sânge, din care a rezultat că Andrei Cikatilo avea grupa sangvină A. Acest fapt îl scotea din calcule, având în vedere că lichidul seminal căutat de autorităţi era AB.

Atunci, greşiseră la analiza spermei? Astăzi, explicaţia este foarte simplă şi au găsit – o nişte cercetători japonezi care, fiind foarte interesaţi de cazul Bestiei, au realizat o lucrare foarte riguroasă, în care se demonstra că, în unul din zece mii de cazuri, grupa sangvină a spermei nu coincide cu cea a sângelui. Din nefericire, Cikatilo era unul dintre acele cazuri excepţionale şi putea continua să semene oroarea fără probleme.

Poliţia a încercat prin toate metodele să găsească vinovatul. În arhive, Andrei Romanovici Cikatilo figura ca suspectul numărul 9, dintr-un total de 26500; cu toate acestea, nu exista nimic care să poată face legă-tura între el şi crimele comise. Exista doar incidentul din piaţa centrală, când poliţiştii, după o percheziţie sumară, au descoperit că în valiza sa avea un vas de vaselină, o sfoară şi un cuţit. Ciudat, dar nu incriminator. Întâlnirea cu poliţia l-a umplut de frică şi, în următorii doi ani, nu a omorât decât două persoane. La finalul anilor'80 şi-a reluat, însă, cu mai mare frenezie, îngrozitoarea orgie de sex şi măruntaie.

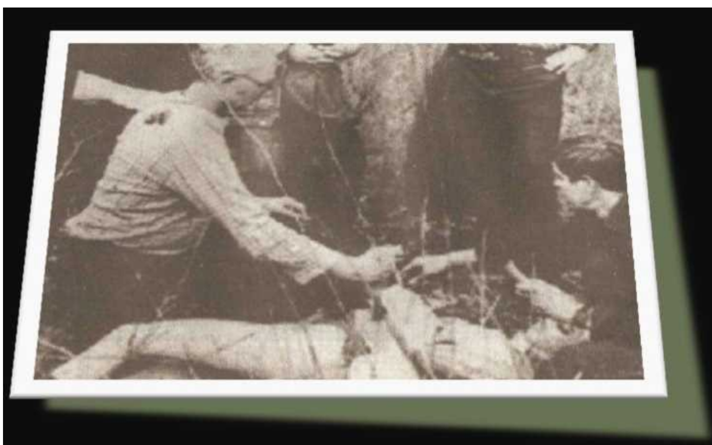
Trebuie menţionat că şi intestinele umane îi plăceau mult, mai mult decât oricare altă parte a anatomiei – muşcatul uterelor era bun, dar un intestin gros gustos era un fel de mâncare deosebit. În acest timp, soda şi fui săi rămâneau străini de gusturile culinare ale capului familiei.

În luna martie a anului 1989, a tăiat capul şi picioarele Taniei Rijova, a dus resturile cu o sanie pe străzile din Rostov până la gară, una dintre locaţiile sale favorite. Odată ajuns acolo, a înţesat conductele cu măruntaiele fetei şi cu bucăţi din ea şi a plecat cât a putut de repede.

Poliţia a decis să aleagă acea gară ca zonă principală de investigaţii, având în vedere că acolo şi în imprejurimi se găsiseră numeroase resturi omeneşti. Ca şi cum ar fi fost vorba de un film, mai mult de 600 de agenţi, bărbaţi şi femei, s-au costumat pentru a nu trezi suspiciunile criminalului. Unii s-au îmbrăcat cu uniforme ce aparţineau diverselor servicii din gară: erau printre ei vânzătoare de bilete, poştaşi, muncitori de la căile ferate. Unele din femeile poliţist s-au îmbrăcat şi s-au comportat ca nişte prostituate din zonă, alţii şi-au pus în buzunar sticla de votcă şi au tras pe ei nişte zdrenţe, pentru a trece drept simpli vagabonzi. Părea o autentică reprezentaţie teatrală, sute de ochi cercetând dacă Bestia pica în plasa lor, dar timp de mai multe luni eforturile lor nu au dat rezultate. Cel mai mare criminal al Rusiei contemporane părea că se evaporase. Nu

Veche fotografie de familie a lui Cikatilo şi Faina împreună cu fiul lor cel mare.

În această fotografie veche îl putem vedea pe Cikatilo în timpul reconstituirii uneia dintre crimele sale.

Existau probe care să îl poată identifica şi acuza. Nimic, până când pura întâmplare a făcut ca Andrei Cikatilo să se întâlnească cu un simplu agent al politie: locale numit Igor Râbakov. S-a întâmplat pe data de 6 noiembrie 1990 într-un loc numit Leshoz.

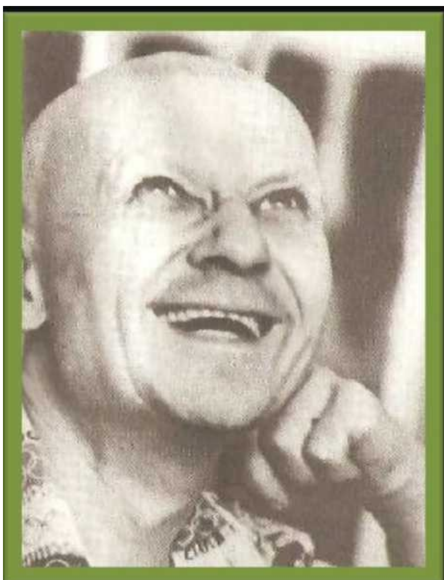
În acea dimineaţă îngheţată, subofiţerul de poliţie îşi făcea rondul prin apropierea uneî pădurici din vecinătatea gării. Râbakov tocmai îşi aprinsese o ţigară, când a observat un bărbat cu costum şi cravată care ieşea din zona împădurită. Era nervos, iar pe haine şi pe mâni era murdar de noroi.

Experimentatul poliţist a observat cu mirare cum bărbatul s-a oprit să se spele pe mâini la o fântână din apropiere şi, cu intuiţia unui poliţist experimentat, l-a oprit pentru a-i cere documentele. După ce a verificat actele a făcut un mic raport, unde a notat întâmplarea şi numele acelei persoane: Andrei Romanovici Cikatilo.

După puţine zile, într-o altă inspecţie de rutină în acea pădurice, s-a găsit trupul oribil mutilat al tinerei Sveta Korostik. Imediat, sergentul Igor Râbakov şi-a adus aminte de întâlnirea cu acel personaj ciudat şi numele său. Cikatilo fusese descoperit. Bestia din Rostov avea, în sfârşit, un nume şi un chip. Pe data de 20 noiembrie 1990 a fost reţinut la domiciliul său.

La început, Andrei Cikatilo a negat totul, dar e lucru ştiut că metodele poliţiei ruse nu erau foarte ortodoxe şi, după puţine zile, Cikatilo a cântat în toate limbile posibile. Interogat cu lampa în ochi şi cu un tir nesfârşit de întrebări, Bestia a pierdut din curaj. Mai întâi, a spus că era dependent de revistele porno-grafice, apoi a afirmat că cerşetorii erau scursura care trebuia eliminată, în final, a mărturisit cincizeci şi trei de asasinate. Pe parcursul mai multor zile, i-a ghidat pe poliţişti spre locul crimelor şi a descris metodele alese pentru crimele sale sălbatice. În fond, spera să fie respectat în calitate de cobai uman demn de a fi analizat de către ştiinţă. A ajuns chiar să se şi ofere în acest scop, cerând să i se dea o pensie şi o locuinţă, în schimbul permisiunii de a fi studiat de către oamenii de ştiinţă. Trebuie spus că nu puţine au fost universităţile care s-au interesat de el, iar un institut japonez a ajuns chiar să ofere mulţi bani pentru creierul său psihopat.

Procesul lui Cikatilo a atras atenţia publică şi a fost urmărit de mii de persoane. S-a tuns zero pentru a impresiona asistenţa. În sală îl închideau într-o cuşcă de metal şi era

Pentru proces, Cikatilo s-a ras în cap, Toate şedinţele, în care acesta era închis într-o cuşca de oţel înconjurată de poliţişti, au fost urmărite cu mare interes de întreaga Rusie.

Păzit de un cordon de poliţişti şi soldaţi. Odată s-a dezbrăcat de haine şi a început să înjure, agitându-şi penisul nedezvoltat. Provoca aceste scene pentru că dorea să fie considerat dement, dar nu a fost aşa. Rapoartele psihiatrice au confirmat că Cikatilo a fost mereu conştient de acţiunile sale.

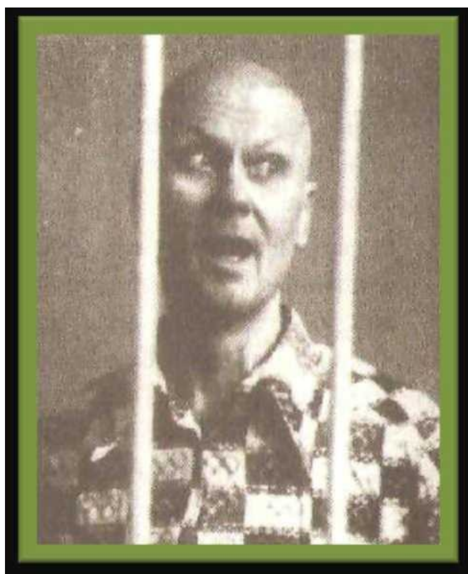
Pe data de 15 octombrie 1992, Andrei Romanovici Cikatilo a fost condamnat îa moarte. În timp ce aştepta pedeapsa capitală (care, apropo, în Rusia nu are o dată fixă, putând fi ordonată în orice moment după verdict!) a dat un interviu ciudat în luna iunie a anului 1993, când, pe lângă faptul că nu a clarificat multe dintre faptele sale, a încheiat cu nişte cuvinte tulburătoare: „Salutaţi-i pe colegii mei, pe toţi cei pe care i-am cunoscut. Spuneţi-le că îmi pare rău, că îmi pare foarte rău...”.

Pe data de 14 februarie 1994, a fost împuşcat. Cei care au făcut parte din plutonul de execuţie au tras cu mare precizie, pentru a evita orice rană în creierul Bestiei din

Rostov, o piesă râvnită de multe irimiiuir de psihiatrie din Rusia. Însuşi

Cikatilo î-a avertizat pe oamenii ds ştiinţă: „Creierul meu are două părţi, una dintre ele mă încurajează să omor, iar cealaltă nu, şi nu cred că e foarte dificil să vă daţi seami care este una şi care cealaltă.” La un an după execuţia sa, a câştigai o notorietate mondială datorită filmului Cetăţeanul X, o

ecranizări! a înfiorătoarei sale poveşti.

Una dintre puţinele fotografii ale lui Cikatilo în cuşca sa în timpul procesului.

Apendice CEILALŢI

Nu ar fi corect să termin această carte, bazată pe seria radiofonică Pasaje de teroare, fără să-i menţionez pe ceilalţi criminali psihopaţi celebri, care au fost actori principali în vreunul dintre capitolele acestei colecţii difuzată pe postul de radio *Onda Cero*.

Este cert că nu am putut renunţa la niciunul dintre cele treizeci şi trei de episoade. Unul dintre ele, cel dedicat lui Jeffrey Dahmer, măcelarul din Milwakee, a trebuit să fie dublu, din cauza numărului barbariilor comise de acel specimen. De asemenea, două episoade s-au referit la asasini spanioli. Totuşi, nu am crezut că este oportun să-i includ în această carte, având în vedere caracterul internaţional al acesteia şi faptul că aceste cazuri sunt tratate în detaliu în alte opere de gen.

Astfel încât, selecţia finală cuprinde trei dosare: cincisprezece pe care le-aţi citit deja şi încă tot atâtea pe care le-am fişat, ca să aveţi o evidenţă a psihokilerilor existenţi.

În final, doresc să îmi exprim recunoştinţa profundă faţă de Lorenzo Fernandez Bueno, prieten de atâţia ani!

Adolfo Louis Luetgart

Statele Unite ale Americii (1845 – 1899)

Număr de victime; I

Extras din mărturie: „Sunt nevinovat, soţia mea m-a părăsit şi nu mai ştiu altceva… Cât despre soda caustică, pur şi simplu aveam nevoie de mult detergent pentru a face curat în fabrica mea de cârnaţi.”.

Luetgart era un cunoscut fabricant de cârnaţi din oraşul Chicago. Fustangiu înnăscut, petrecăreţ şi violent, a decis să se descotorosească de soţia sa într-un mod mai puţin subtil. După ce a omorât-o, a trecut-o prin maşina de carne, pentru ca, în final, să o fiarbă în sodă caustică şi să o transforme în săpun. După publicarea poveştii, s-a înregistrat o scădere bruscă a vânzării de cârnaţi.

În anul 1897, a fost condamnat la închisoare pe viaţă, murind în închisoare doi ani mai târziu, victimă a unui infarct.

Samuel Herbert Dougal Marea Britanie (1846 – 1903)

Număr de victime: l-3

Extras din declaraţie: „Am condus-o pe Camille până la locul ales şi, odată ajunşi acolo, i-am tras un glonţ în cap şi apoi am îngropat-o în acel şanţ de drenaj… A fost rapid şi nu a suferit… În fond, Camille nu suporta înclinaţiile mele ciudate… a fost cel mai bine pentru toţi.”.

Dougal a fost un criminal care se supunea canoanelor victoriene. Iubitor de femei, excesele sale au provocat, în final, descoperirea uciderii ultimei şi bogatei sale iubite. După ce a solicitat ca la proces să fie prezente toate femeile pe care le curtase, a fost condamnat la moarte prin spânzurare.

Harvey Murray Glatman

Statele Unite ale Americii (1927 – 1959)

Număr de victime: 3

Extras din declaraţie: „, Ştiam ca asta urma să se întâmple.”.

Glatman a fost un criminal obsedat de frumuseţea feminină, iar fixaţia sa era provocată, probabil, de presupusa sa urâţenie. S-a specializat în manechine, având în vedere pasiunea sa pentru fotografie. Timp de doi ani a luat legătura cu victimele sale prin intermediul ziarelor; a asasinat trei fete şi a violat multe altele, numărul acestora fiind necunoscut. Comportamentul său a fost considerat de specialişti sadomasochist. A fost condamnat la moarte

prin gazare.

Geza de Kaplany

Statele Unite ale Americii (1926)

Număr de victime: I

Extras din declaraţie: „, Voiam să o despoi de frumuseţea sa. Voiam sa o îngrozesc, să ştie ce-o aşteaptă dacă mă înşală.”.

Cunoscut şi ca „doctorul acid”, susţinea că avea un alter ego, pe nume Pierre Roche. Când acesta din urmă punea stăpânire pe mintea sa era dificil să îşi stăpânească instinctele primare. Gelozia şi frica de adulter l-au împins spre omorârea tinerei şi frumoasei sale soţii. Întâi a tăiat-o cu un cuţit mare de măcelar, pentru ca ulterior să verse doze letale de acid sulfuric pe răni. În felul acesta, ochii, sânii şi organele genitale ale tinerei au ars imediat. Kaplany i-a prelungit chinul 33 de zile până când, în final, a murit. Kaplany s-a limitat la a scrie o notiţă în care spunea: „dacă vrei să trăieşti: 1. Nu ţipa; 2. Fă ceea ce îţi spun; 3. Asta dacă nu vei muri.”.

Pe data de data de 15 martie 1963 a fost închis în penitenciarul San Quentin. În anul 1975, după 12 ani de închisoare, Kaplany a fost eliberat condiţionat şi în 1979 a fugit în Germania, unde s-a stabilit permanent, căsătorindu-se a doua oară.

Charles Manson

Statele Unite ale Americii (1934)

Număr de victime: 33

Extras din declaraţie: „Voi i-aţi făcut aşa pe fiii voştri... Voi i-aţi învăţat. Eu doar am încercat să-i ajut să se ridice... Tot ceea ce au făcut aceste fiinţe au făcut-o în numele iubirii pentru fraţii lor. ... Nu poţi omorî, omorî... dacă eşti dispus să mori, trebuie să fii dispus să omori,”.

Manson este unul dintre cei mai celebri psihopaţi din istorie. Fondator al unei secte ciudate numită Familia, s-a crezut deţinătorul adevărului suprem, utilizând ca Biblie a sectei sale White Album (Discul alb), ultimul album al formaţiei Beatles. A comandat executarea fără milă a multor victime alese la întâmplare de el. Unul dintre cele mai celebre asasinate muitiple din America de Nord i-a avut ca actori principali pe acoliţii lui Manson, care, sub influenţa LSDului, i-au asasinat în mod brutal pe actriţa Sharon Tate, soţia regizorului Roman Polansky, însărcinată în opt luni şi jumătate, şi pe încă alte

şase persoane, într-o noapte de nebunie infernală. În acest caz s-a implicat Peter Hurkos, unul din cei mai eficienţi psihodetectivi din epoca sa.

În anul 1969, a fost condamnat la moarte, pedeapsă comutată în închisoare pe viaţă, pe care încă mai o execută în prezent. Manşon şi-a petrecut, în total, mai mult de 50 de ani din viaţă în închisoare.

Henry Lee Lucas

Statele Unite ale Americii (1936 – 2001)

Număr de victime: 360-900. Nu se ştie cu precizie.

Extras din declaraţie: „Recunoscând toate acele crime, m-am simţit o stea… îmi luau interviuri în fiecare zi… aveam o celulă foarte comoda, un televizor color şi tutun la discreţie… Am fost fericit pentru prima dată… Eram mai cunoscut decât Elvis Presley.”.

Henry Lee Lucas este protagonistul celui mai brutal caz din criminologia modernă. S-a autoacuzat de aproape 1.000 de omoruri, fiind autorul cazurilor nerezolvate din diversele departamente de poliţie nord-americane. În final, după ce a mărturisit un adevărat masacru, din care nu lipseau actele de violenţă sălbatică (antropofagie, mutilări şi torturi), s-a căit negând totul şi mărturisind doar asasinarea mamei sale. De fapt, nu vom şti niciodată adevărul despre acest personaj.

A fost condamnat la moarte în anul 1983, pedeapsă care a fost schimbată în închisoare pe viaţă în anul 1998; a murit câteva luni mai târziu.

Robert Hansen

Statele Unite ale Americii (1939)

Număr de victime: 17 doveditei se poate să fi fost mai multe.

Extras din declaraţie: „Pentru mine nu era nicio diferenţă între a vâna urşi, capre sau femei… în toate cazurile simţeam aceeaşi senzaţie de putere.”.

Aşa numitul „prădător din Alaska” părea să fie un brutar fericit din Anchorage. Avea două pasiuni: vânătoarea şi prostituatele. Totul a degenerat, când aceste două distracţii sau amestecat. Timp de mai mulţi ani, a sechestrat femei, pentru ca apoi să le vâneze ca pe animale prin pădurile îngheţate din Alaska. Treizeci sau patruzeci au reuşit să se salveze, după ce au cedat sexual. Altele nu au avut acest noroc. În anul 1984 a fost condamnat la 461 de ani de închisoare.

Gary Michael Heidnik

Statele Unite ale Americii (1943 – 1999)

Număr de victime: 2 femei omorâte şi 4 abuzate sexual

Extras din declaraţie: „Aveam dreptul să cer acestei societăţi să îmi dea o familie fericită” de aceea am căutat acele femei., voiam să îmi ofere mulţi copii, pentru a pune bazele unui cămin.”.

Heidnik a pus bazele unei biserici în care el era preot suprem. Specialitatea sa a fost să supună, să tortureze şi să omoare femei de culoare cu un anumit grad de retardare mentală, care, în mare parte, erau prostituate. Cuvintele urâte, loviturile şi abuzurile de tot felul au ajuns la extrem. A fost condamnat la moarte în anul 1988 şi executat prin injecţie letală în 1999.

Edmund Emil Kemper III

Statele Unite ale Americii (1948 – 1978)

Număr de victime: 10

Extras din declaraţie: „Când văd o fată frumoasă, o parte din mine zice: la te uita, ce tânără frumoasă, mi-ar plăcea să stau de vorba cu ea. Dar cealaltă parte din mine spune: Mi-ar plăcea să ştiu cum ar arăta capul ei înfipt într-un par.”.

Kemper avea mai mult de doi metri înălţime, cântărea 120 de kilograme şi avea un coeficient intelectual de 145. A fost condamnat la moarte în anul 1973, pentru crimă de grad I, după ce a omorât opt femei. Înainte de aceasta îşi omorâse bunicii.

Obsesia sa a fost să taie capetele victimelor sale. Dădea dovadă de o extremă cruzime şi sadism, cu episoade de necrofilie şi psihoze.

Issei Sagawa Japonia (1949)

Număr de victime: I

Extras din declaraţie: „Am pipăit şoldul şi am întrebat de unde să încep să o mănânc. Am luat un cuţit şi l-am înfipt, am tăiat o bucăţică şi am băgat-o direct în gura. Nu avea nici miros, nici gust şi s-a desfăcut ca şi cum ar fi fost sushi. În sfârşit, mâncam o frumoasă femeie albă şi m-am gândit că nu există nimic mai delicios!”.

În anul 1981, acest faimos canibal japonez, obsedat de frumuseţea femeilor albe, a omorât la Paris o tânără studentă olandeză, pe nume Renee Hartevelt. Timp de mai multe zile a mâncat din corpul ei, până când a fost arestat. În anul 1983 a fost internat într-o instituţie de psihiatrie. Dintr-o

eroare medicală, a fost diagnosticat cu o boală terminală şi a fost trimis în Japonia, unde, patru ani mai târziu, a obţinut libertatea.

În prezent, este un scriitor cunoscut în ţara sa, scriind lucrări dedicate canibalismului. După cum el însuşi recunoaşte: „sunt un fetişist romantic”.

Richard Chase

Statele Unite ale Americii (1950 – 1980)

Număr de victime: 6

Extras din declaraţie: „Există o conspiraţie pentru a mă omorî; sunt implicaţi mama mea, tatăl meu, Frank Sinatra, Hugh Hefner, Mafia şi naziştii.”.

Chase sau „Vampirul din Sacramento” simţea nevoia de a consuma sânge animal şi uman. A suferit tot felul de tulburări psihice, care, în final, l-au împins să comită crime oribile, în care au predominat sadismul şi antropofagia.

A fost condamnat la moarte în anul 1979 şi a murit un an mai târziu din cauza unei supradoze de medicamente.

Ronald Joseph Defeo, Jr.

Statele Unite ale Americii (1951)

Număr de victime: 6

Extras din declaraţie: „Mi-am omorât familia, am făcut-o în legitimă apărare, pentru că ei urmau să mă omoare dacă nu… mă simţeam urmărit de ei de ceva timp”, Nu îmi pare rău de nimic… mă simţeam Dumnezeu şi nimeni nu ar fi putut să-mi comande.”.

Pe data de 12 noiembrie 1974, locuinţa de la numărul 112 de pe Ocean Avenue din Amityville intra în istoria terorii. Acea casă a fost martorul mut sau poate nu al crimelor comise de către Ronnie, poreclit Butch, un băiat rebel şi sadic, care şi-a omorât fără să clipească întreaga familie, fără vreun motiv aparent. Din pricina cinematografului, casa din Amityville se va transforma într-unul dintre cele mai bântuite locuri din America de Nord. În anul 1975 a fost condamnat la 150 de ani de închisoare.

David Richard Berkowitz Statele Unite ale Americii (1953)

Număr de victime; a atacat 17 şi a omorât 7.

Extras din declaraţie: „l-am văzut şi exact la final m-am hotărât că

trebuia să o fac şi să termin o data pentru totdeauna... Te simţeai foarte bine după ce o făceai... Este într-adevăr o plăcere să ajungi la locul de unde izvorăşte sângele.”.

Aşa-numitul Fiu al lui Sam sau Asasinul de calibru 44 a afirmat că primea ordinele de a omorî de la câinele vecinului său, care, după cum afirma Berkowitz, era posedat de un demon ancestral. Mai târziu, a mărturisit că totul era o invenţie de a sa pentru a-şi justifica crimele. Principalele sale victime au fost cupluri şi fetiţe drăguţe, „carne apeti-santă”, după cum spunea el însuşi.

A omorât 7 persoane şi a atacat încă 17, pe una lăsând-o invalidă, iar pe alta, oarbă. În anul 1977 a fost condamnat la 350 de ani de închisoare.

Louis Van Schoor Africa (1953)

Număr de victime: a împuşcat 101 de persoane şi pe 39 dintre acestea Ie-a omorât, Extras din declaraţie: „Vă rog să mă credeţi că am tras asupra acelui individ pentru că fugea de la locul furtului... voiam doar să îl rănesc... şi motivul pentru care a primit glonţul în frunte a fost pentru că fugea cu spatele.”.

Fost poliţist şi paznic în timpul regimului de apartheid din Africa de Sud, Van Schoor avea o formă foarte strictă de a aplica legea ţării sale. A tras la ţintă în persoanele de culoare cu gloanţele dum-dum din dotare şi, în final, în ciuda omorurilor, l-au putut condamna doar pentru 7 asasinate şi pentru 2 încercări eşuate. În restul cazurilor, s-a considerat că a acţionat corect, făcându-şi datoria. În anul 1.992 a fost condamnat la 20 de ani de închisoare.

Jeffrey Lionel Dahmer

Statele Unite ale Americii (1960 – 1994)

Număr de victime: 15

Extras din declaraţie: „, Domnule judecător, totul s-a terminat, îmi pare rău pentru tot ce le-am făcut acestor sărmane familii şi înţeleg ura... i-am făcut rău tatălui meu, mamei mele şi mamei mele vitrege. Îi iubesc mult.”.

Aşa-numitul *Măcelar din Milwakee* este fiinţa antisocială prin excelenţă. Lipsit de orice fel de emoţii, îşi căuta victimele în mediile homosexuale din Milwakee; după ce le oferea bani pentru sex, îi conducea la apartamentul său, unde îi droga, îi omora, îi tranşa şi îi mânca, scăpând apoi nepedepsit. A dormit cu cadavrele, a făcut dragoste şi baie cu corpurile descompuse.

Păstra fetişuri de la toţi: capete, torsuri, mâini, oase albite. Mintea sa este probabil cea mai tulbure din întreg universul psihopat. În anul 1992 a fost condamnat la 900 de ani de închisoare.

Bibliografie

COOKE, David J. Psihopatia, sadismul şi crimele în serie. Editura Ariei. Barcelona, 2000

CYRIAX, Oliver. Dicţionarul crimei. Anaya Mario Muchnik. Madrid, 1993

GARCIA ANDRADE, Jose Antonio. Psihiatria criminalistică şi legistă. Editura Centrului de studii Ramon Areces, S. A. Madrid, 1993

GARRIDO GENOVES, Vicente. Psihopatul. Editura Aigar. Valencia, 2000

HARE, Robert D. Psihopatia. Editura Herder, Barcelona, 1984 LANE, Brian. Crime. Editura

Altea, 1998

MARTINGALE, Moira. Criminali canibali: Istoria criminalilor imposibili. Carrol Graf. New

York, 1994

MENDOZA, Antonio. Criminali în libertate. Virgin. Londra, 2002 MONESTIER, Aiain. Mari cazuri criminale, Ediciones del Prado, 1992

NEWTON, Michael. Enciclopedia criminalilor în serie. Chekmark Books. New York, 1999. OWEN, David. 40 de cazuri criminale şi cum au reuşit să le rezolve. Evergreen, Koln, 2000 RALNE, Adrian; SANMARTIN, Jose. Violenţă şi psihopatie. Editura Ariei. Barcelona 2000.

Pagini web despre criminali http://es geocities.com/criminaleshistoria/mprincipal/menu htm http://www archivodelerimen.com http: //www pasarmiedo. Corn http://psychogenial iespana.es/psicopatas htm http: //www klownsasesinos. Corn http://www asesinatoserial.net http://www adeguello.net http://www escalofrio.com http://www crimelibraiy.com/serial killers http: //www asesinos-en-serte. Corn

Juan Antonio Cebrian

Juan Antonio Cebrian s-a născut în 1965, în Albacete, Spania, şi a fost jurnalist şi scriitor. A realizat, printre altele, programele radiofonice *Reţeaua*

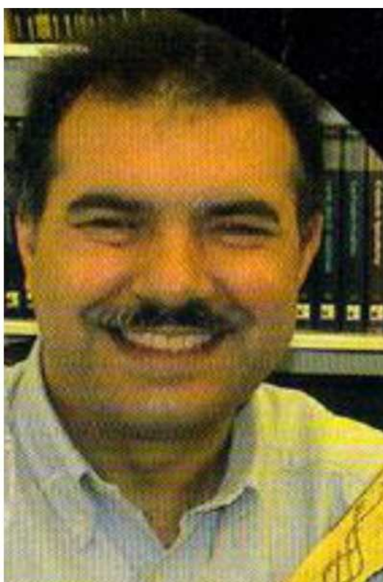
(La Red), *Albastru şi verde* (Azul y verde) şi faimosul *Rond de noapte* (Turno de Noche). De asemenea, a fost fondatorul şi directorul revistei LRV, conducând şi colecţia literară „Scurtă istorie”, unde şi-au dat întâlnire scriitori naţionali şi internaţionaii de prestigiu specializaţi în domeniul dezvăluirilor istorice.

A fost director al programului *Roza vânturilor* (La Roşa de Las Vientos), difuzat de postul de radio *Onda Cero* şi a colaborat frecvent cu diverse publicaţii. Pe parcursul traiectoriei sale profesionale, a fost distins cu mai multe premii, printre care Premiul pentru „Cel mai bun crainic” (1994), acordat de Asociaţia Corespondenţilor Diplomatici şi Premiul pentru „Cea mai bună descoperire” (1998), acordat de Fondul Mondial de Protecţie a Naturii WWF Adena.

În bibliografia sa extinsă se remarcă ultimele titluri publicate, *Mareşalul negurii*: *adevărata poveste a lui Barbă Albastră* (Temas de hoy, 2005), *Aventura conchistadorilor* (La esfera de Ios libros, 2006), *Familia Borgia*, *povestea unei ambiţii* (Temas de hoy, 2006), *Misterul lui Tutankhamon şi al altor personaje favorite din istorie* (La esfera de îos libros, 2007) şi *Scene din istorie*: *între bătălia de la Termopile12 şi Baronul Roşu13* (Temas de hoy, 2007). A murit în 20 octombrie 2007 în urma unui atac de cord

12 Nota traducătorului: Bătălia de la Termopile (în latină din anul 490 Î Hr.

13 Nota traducătorului: Baronul Manfred von Richthofen, numit şi „Baronul Roşu”, care a doborât 80 de avioane aliate, doborât şi ucis la rândul lui pe data de 21 aprilie 1918.

JUAN ANTONIO CEBRIÁN

PSIHOKILLERI

PORTRETELE CELOR MAI CUNOSCUŢI CRIMINALI

Modul în care funcţionează o minte criminală a stârnit mereu oroarea, dar şi curiozitatea oamenilor obişnuiţi. Cele mai fioroase şi interesante minţi criminale sunt, cu siguranţa, cele ale criminalilor în serie. Cartea cuprinde toate tipurile de criminali psihopaţi, de la canibali şi spintecători la violatori şi strangulatori, cu alte cuvinte, bestii infernale, personaje greu de evaluat, minţi mai întortocheate şi mai perverse decât şi-ar imagina cineva. *Psihokâlleri* este un sângeros şi exploziv cqcteil de portrete şi istorii care nu poate lăsa indiferent niciun cititor.

Juan Antonio Cebriàn (*1965-2007*) *este jurnalist şi scriitor*. *A realizat programe radiofonice* (*faimosul* Rond de noapte), *a fost directorul revistei LRV*, *director al programului* Roza vânturilor. *Pe parcursul activităţii sale a fost distins cu mai multe premii*: *Premiul pentru „Cel mai bun prezentator*” (*1994*), *acordat de Asociaţia Corespondenţilor Diplomatici*, *Premiul pentru „Cea mai bună descoperire”* (*1998*), *acordat de Fondul Mondial de Protecţie a Naturii WWF Adena*.